

Μπόχα πολέμου και εκμετάλλευσης Οξυγόνο η λαϊκή πάλη!

Η αναφορά του Μητσοτάκη στην αστική αντιπολίτευση με τη φράση «πολιτική Βαβέλ» δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την πραγματικότητα. Γιατί πίσω από το φαινομενικό «χάος» των ανακατατάξεων στο αστικό πολιτικό σκηνικό είναι σαφές ότι όλοι τους, παλιοί και «νέοι», μιλούν την ίδια ακριβώς γλώσσα! Πίσω από τις τυμπανοκρουσίες με τις οποίες η κυβέρνηση παρουσιάζει ως «κοινωνική» πολιτική τα ψίχουλα που μοιράζει στον λαό, αλλά και πίσω από τον θόρυβο που συνοδεύει την ανακοίνωση της

ίδρυσης των νέων κομμάτων, τις μεταγραφές, τις παραιτήσεις και τις μεταπηδήσεις των κάθε λογής περιφερόμενων στελεχών από τον ένα σχηματισμό στον άλλο, βρίσκεται η υποταγή στην ίδια ακριβώς πολιτική που χαράζουν για τη χώρα το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός.

Οι εξελίξεις γύρω από το ουκρανικό θαλάσσιο drone-καμικάζι που βρέθηκε «ακυβέρνητο» στη Λευκάδα ήταν αποκαλυπτικές από πολλές απόψεις για το πώς και το πού βαδίζει το ανερχόμενο αυτό πολιτικό προσωπικό, που σπεύδει να ανακυκλωθεί και να αναβαπτισθεί

για να λάβει θέσεις στις πολιτικές λύσεις που επιδιώκει να διαμορφώσει το σύστημα σε συνθήκες κρίσης και γενικευμένης πολεμικής προετοιμασίας. Αποκαλυπτικές για τα χαρακτηριστικά της ντόπιας άρχουσας τάξης, για το τι είδους χώρα έχει οικοδομήσει αλλά και για τους μεγάλους κινδύνους που ολοένα και περισσότερο απειλούν τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, όσο ολόκληρος ο κόσμος μετατρέπεται σε θέατρο της παρόξυνσης του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για την παγκόσμια ηγεμονία.

συνέχεια στη σελίδα 2

Πολεμική εκεχειρία με θολό ορίζοντα

σελ. 21

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Απόφαση του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)

**Μόνο η οργάνωση και η πάλη λαού και νεολαίας μπορούν
Να αντισταθούν στη βαρβαρότητα - Να συγκροτήσουν την επαναστατική προοπτική**

σελ. 13-16

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΠΕΜΠΤΗ 11/06
στις 19:00
Πλατεία Αυδή
(Μεταξουργείο)

Αίμα εργατών για τα κέρδη των αφεντικών
Τα εργατικά ατυχήματα είναι εγκλήματα της εργοδοσίας

ΚΕΣ ΤΑΝΕΙ ΜΑ!
ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΟΤΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ
ΑΤΙΕΡΓΑΤΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ
ΑΛΛΗ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΔΟΞΗ

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑ

Εκδήλωση-Συζήτηση

της Ταξικής Πορείας στην Αθήνα
για τα εργοδοτικά εγκλήματα
Πέμπτη 11 Ιούνη, 7μμ, Πλατεία Αυδή
(Μεταξουργείο)

σελ. 11

Θεσπρωτία: Ασφαλίτικες μέθοδοι και δεκάδες εκδικητικές κλήσεις από εισαγγελία
Κάτω τα χέρια από αγρότες και αλληλέγγυους
Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!

σελ. 7

Στην υπηρεσία του ντόπιου αστικού συστήματος το νέο κόμμα Τσίπρα
«Ανακοίνωσε το επιτέλους!»

σελ. 7

Τραμπ και Πούτιν στο Πεκίνο
Η «γεωστρατηγική τριάδα» μπροστά σε διλήμματα, οι λαοί μπροστά σε εφιαλτικά σενάρια!

σελ. 18

Κάμερες, κάμερες παντού...
Για την τοποθέτηση συστημάτων παρακολούθησης και ελεγχόμενης εισόδου στα Πανεπιστήμια

σελ. 22

Μπόχα πολέμου και εκμετάλλευσης Οξυγόνο η λαϊκή πάλη!

συνέχεια από σελίδα 1

Οι παράγοντες της κυβέρνησης, που εμφανίστηκαν εμβρόντητοι να αναρωτιούνται αρχικά για την προέλευση του drone, έφτασαν να ομολογούν ότι υπάρχει πλήθος τέτοιων οχημάτων που επιχειρούν στην ευρύτερη περιοχή και ότι υπάρχει κίνδυνος για «διάχυση του πολέμου στη Μεσόγειο». Ο Δένδιας, μάλιστα, που πριν από λίγο καιρό υμνούσε τα «φέρετρα με σημαίες», αναλογιζόταν φωναχτά για το «πόσους νεκρούς θα είχαμε θρηνήσει» αν το drone έπεφτε πάνω σε κρουαζιερόπλοιο, σε μια ανοιχτή παραδοχή ότι ακόμα και το καμάρι της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης, η «βαριά Βιομηχανία» του τουρισμού, δεν είναι υπό τον έλεγχό της.

Φοβισμένα και ανήμπορα τα κυβερνητικά στελέχη έφτασαν να παρακαλούν τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπε-

ριαλιστές προστάτες τους για κάποιο «συμμάζεμα» του ουκρανικού φερεφώνου τους, για να εισπράξουν την απάντηση από την ύπατη εκπρόσωπο της Ε.Ε., Κάγια Κάλας, ότι προέχει η αντιμετώπιση της «ρωσικής επιθετικότητας».

Το «*χίλιες φορές και να συμβεί ξανά αυτό, θα πάρουμε την ίδια θέση*», με το οποίο ο Γεραπετρίτης φρόντισε να υπενθυμίσει την υποταγή των ντόπιων στα ξένα αφεντικά τους και τη στοίχισή τους πίσω από τον βηματισμό τους στον άδικο πόλεμο της Ουκρανίας, είναι μια χαρακτηριστική συμπύκνωση της νοοτροπίας της άρχουσας τάξης, που καμώνεται πως διαφεντεύει τον τόπο. Χίλιες φορές είναι ικανή να θυσιάσει τον λαό και τη νεολαία, αρκεί να της δίνουν τη δυνατότητα να αναπαράγεται οι ιμπεριαλιστές πάτρωνές της!

Βλέποντας και κάνοντας για το τι θα τους ξημερώσει από τις εξελίξεις στον κόσμο και την περιοχή, λοιπόν, η αστική τάξη και οι εκπρόσωποί της έχουν ως μοναδική σταθερά την ικανοποίηση των απαιτήσεων των ιμπεριαλιστών και την ακόμα βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς τους. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται πως οι λαϊκές μάζες είναι εκτεθειμένες στους κινδύνους της επιλογής τους να οικοδομήσουν -κατ' επιταγή των μεγάλων ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους- μια χώρα-ορμητήριο πολέμου, γεμάτη βάσεις και αμερικανοΝΑΤΟϊκές εγκαταστάσεις, εντός αντιδραστικών αξόνων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, πρόθυμη να συμμετάσχει όπου και όπως τη διατάξουν, σε μια περιοχή που ολοένα και περισσότερο μετατρέπεται σε πεδίο αντιπαράθε-

σης των ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία.

Η άλλη όψη αυτής της επιλογής, φυσικά, δεν είναι άλλη από το παραγωγικό ξετίναγμα της χώρας, που απειλείται να σαρωθεί από τα νέα κύματα της καπιταλιστικής κρίσης. Είναι η μετατροπή της σε μια απέραντη ζώνη εκμετάλλευσης στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα, όπου η εργατική τάξη ξεζουμίζεται και σκοτώνεται για τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών, ενώ παράλληλα καλείται να υπομείνει τη βαρβαρότητα με το κεφάλι σκυφτό, χωρίς ανεξάρτητο ταξικό συνδικαλισμό, απεργίες και σωματεία. Είναι ένας τόπος όλο και πιο αφιλόξενος για τον λαό και τη νεολαία, χωρίς οξυγόνο και προοπτική, με φωτιές, πλημμύρες και επιδημίες να απειλούν το βίος τους και την ίδια τους τη ζωή.

Η σκιά που ρίχνει στον βράχο της ►

Σύνοδος υπουργών Εξωτερικών ΝΑΤΟ Διεργασίες ενόψει Συνόδου Κορυφής και με το βλέμμα στη Μέση Ανατολή

Η σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ πραγματοποιήθηκε στη Σουηδία στις 21-22 Μαΐου, σε μια περίοδο που έχουν ρηγματωθεί οι σχέσεις στο εσωτερικό της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας. Η βίαιη αναπροσαρμογή των σχέσεων ΗΠΑ-Ευρώπης που επιδιώκουν οι ΗΠΑ ταρακουνάει το ΝΑΤΟ, με τις απειλές του Τραμπ να φτάνουν μέχρι τη ρητορική αποχώρησης. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές κουβαλούν τις δικές τους αντιθέσεις, δεν αντέχουν χωρίς τις αμερικάνικες γεωπολιτικές πλάτες, αλλά δεν σκοπεύουν να στρατευτούν με τις ΗΠΑ άνευ όρων. Τελευταίο επεισόδιο των τρανταγμών στο δυτικό στρατόπεδο, οι πιέσεις των ΗΠΑ για σύρσιμο των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην επιδρομή εναντίον του Ιράν, με επίκεντρο μια αποστολή στα στενά του Ορμούζ.

Με αυτά τα δεδομένα και με βάση ότι επίκειται η σύνοδος Κορυφής 6-7 Ιούλη στην Άγκυρα, η σύνοδος των ΥΠΕΞ δεν έβγαλε κοινό ανακοινωθέν. Οι δηλώσεις αξιωματούχων έδωσαν τον τόνο για το τι

συζητήθηκε, χωρίς να κρύβονται τα ζητήματα που σκιαγραφούν το ρήγμα εντός ΝΑΤΟ.

Αρχίζοντας από τα επίδικα, δεν πέρασε πολύς και-

ρός που ο Τραμπ είχε αποκαλέσει τους Ευρωπαίους δειλούς, για την άρνησή τους να συνδράμουν μια στρατιωτική αποστολή για το άνοιγμα των Στενών. Είναι γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι είναι στους άμεσα πληττόμενους από την κρίση των Στενών του Ορμούζ, με δοσμένη την ενεργειακή τους εξάρτηση. Όμως αποφεύγουν να εμπλακούν πιο βαθιά στην επιδρομή των ΗΠΑ και επιχειρούν να διαμορφώσουν ό,τι μπορούν εκτός αμερικάνικου πλαισίου. Σε αυτή τη κατεύθυνση, Βρετανία, Γαλλία και Γερμα-

νία στήνουν συνασπισμό 40 χωρών για να «*διασφαλίσει τη ναυσιπλοΐα όταν τελειώσουν οι εχθροπραξίες*».

Στη σύνοδο των ΥΠΕΞ, ο Ρούμπιο άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο να κληθεί το ΝΑΤΟ ή έστω πρόθυμες νατοϊκές χώρες να εφαρμόσουν ένα plan b στην περίπτωση που το Ιράν δεν συμμορφωθεί. Υπάρχουν χώρες του ΝΑΤΟ (βλέπε και Ελλάδα) που τους αναγνωρίστηκε στο πλαίσιο της Συνόδου η προθυμία τους να βοηθήσουν τις ΗΠΑ στο Ιράν. Για να απαντήσει εκπρόσωπος του Γάλλου ΥΠ.ΕΞ. ότι ο

ρόλος του ΝΑΤΟ περιορίζεται στην περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού!

Πολύς ντόρος έχει γίνει για την εξαγγελία αποχώρησης 5.000 Αμερικάνων στρατιωτών από τη Γερμανία. Ο Αμερικάνος ΥΠ.ΕΞ. την υποβάθμισε ως μια προγραμματισμένη κίνηση και όχι τιμωρία για τη στάση της Γερμανίας στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή. Ο Ρούτε, στην ίδια γραμμή, τις χαρακτήρισε «*περιστρεφόμενες δυνάμεις*». Είναι γεγονός ότι η δύναμη που θα μετακινηθεί είναι ένα κλάσμα (11%) από το σύνολο ►

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► Ακρόπολης το τερατούργημα που χτίζεται στο Ελληνικό με το αίμα των εργατών, άλλωστε, δεν είναι και αυτή παρά η άλλη όψη της δυσσομίας που έπνιξε το προηγούμενο διάστημα τις νότιες περιοχές της Αθήνας, όπου οι κάτοικοι είναι αναγκασμένοι να στοιβάζονται περικυκλωμένοι από τα καζάνια, τις αποθήκες καυσίμων, τα φουγάρα των βιομηχανιών και τα πολυτελή εξαμβλώματα της καπιταλιστικής «ανάπτυξης».

Όλα αυτά, βέβαια, δεν χωρούν στις εκλογικές ατζέντες των κάθε λογής επίδοξων σωτήρων, που πασχίζουν να βρουν σημεία διαφοροποίησης από την κυβέρνηση της ΝΔ, ενώ ταυτόχρονα συνωστίζονται για να υπηρετήσουν την ίδια και απaráλλακτη πολιτική. Δεν μπορούν να απαντηθούν, επίσης, και από τα μεγαλύτερα κυβερνητικά προγράμματα και τον κοινωνοβουλευτικό κρετινισμό της ποικιλώνυμης αριστεράς, που για άλλη μια φορά ετοιμάζεται να κηρύξει παύση αγώνων ενόψει της «μητέρας των μαχών» που διαφαίνεται στον ορίζοντα.

Η μπόχα που σκορπάνε οι κυρίαρχοι στις ζωές της κοινωνικής πλειοψηφίας μπορεί να διαλυθεί στον δρόμο της πάλης! Η γραμμή της μαζικής αντίστασης, η οργάνωση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων, η ανάληψη πρωτοβουλιών αγώνα πρέπει επίμονα να προβάλλεται και να κατακτά τη θέση της στις λαϊκές συνειδήσεις ως τη μοναδική διέξοδο ενάντια στους κινδύνους της πολεμικής εμπλοκής και την πολιτική της φτώχειας και της εκμετάλλευσης.

► των Αμερικάνων στρατιωτών που βρίσκεται σε γερμανικό έδαφος.

Η παρουσία των αμερικάνικων στρατευμάτων και βάσεων στον ευρωπαϊκό χώρο, όσο και αν παρουσιάζεται ως προστασία των συμμάχων απέναντι στο κοινό εχθρό (υπάρχει και αυτή η διάσταση), στην κύρια πλευρά της είναι προβολή της αμερικάνικης ισχύος στην καρδιά της Ευρώπης. Είναι η εφαρμογή του δόγματος «η Ρωσία έξω από την Ευρώπη, η Αμερική μέσα και η Γερμανία κάτω». Επίσης έχει επιχειρησιακή σημασία για τις ΗΠΑ (π.χ. η υπερ-βάση Ραμστάιν στη Γερμανία είχε κρίσιμο ρόλο και στην επιδρομή στο Ιράν). Η όποια αναδιάταξη δυνάμεων δεν μπορεί να ακυρώνει αυτή την πλευρά.

Άλλωστε, την ίδια μέρα που γινόταν η σύνοδος ΥΠΕΞ στη Σουηδία, ο Τραμπ ανακοίνωνε την αποστολή 5.000 στρατιωτών στην Πολωνία. Δεν το λες και αποχώρηση από την Ευρώπη...

Για τον πόλεμο στην Ουκρανία, που αποτελεί και το επίκεντρο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού: Ο Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, Ρούτε, τόνισε τη σημασία της απόρριψης της στήριξης της Ουκρανίας και αναπαράγοντας τις αμερικάνικες πιέσεις άφησε αιχμές για χώρες που δεν κάνουν όσα τους αναλογούν. Σε αυτό το πλαίσιο έθεσε το ζήτημα οι περυσινές δεσμεύσεις για αμυντικές δαπάνες να υλοποιηθούν και να επιταχυνθεί η παραγωγή πολεμικού υλικού. Ο Ουκρανός ΥΠΕΞ έδωσε το «παρών» και σε αυτή τη σύνοδο, ενώ ο Ζελένσκι έχει ήδη προσκληθεί στην Τουρκία τον Ιούλη.

Όσον αφορά το αδέσποτο ουκρανικό drone που εισήλθε στην Εσθονία και καταρρίφθηκε τελικά από ρουμάνικο F16, ο Ρούτε, αφού κατηγόρησε τη Μόσχα για την αποσταθεροποίηση, δήλωσε απλώς ότι το ΝΑΤΟ θα προσαρμόσει τα αμυντικά του δόγματα. Σημειώτεον ότι αδέσποτα drones καμικάζι έχουν εμφανιστεί το τελευταίο διάστημα στη Φιλανδία. Φαίνεται ότι χρησιμοποιείται από τους Ουκρανούς ο εναέριος χώρος τρίτων κρατών ως διάδρομος για επιθέσεις στη ρώσικη επικράτεια. Δηλαδή δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά. Ενώ υπάρχει φυσικά και η περίπτωση του θαλάσσιου drone στη Λευκάδα, όπου αξιωματικοί του ΝΑΤΟ χωρίς περιττοφές χαρακτηρίσαν το γεγονός «τυπική διαδικασία». Κατοχυρώνεται ότι η «νατοϊκή επικράτεια» είναι χώρος πολεμικών επιχειρήσεων εναντίον της Ρωσίας και μια σειρά χώρες στη μεθόριο της σύγκρουσης (ανάμεσά τους και η Ελλάδα) είναι μπλεγμένες και με αυτό τον τρόπο. Χωρίς καν να ενημερωθούν, και τα σκυλιά δεμένα!

Ο Ρούμπιο δήλωσε ότι το ραντεβού της Τουρκίας τον Ιούλιο θα είναι από τις πιο κρίσιμες συνόδους στην ιστορία του ΝΑΤΟ, καθώς οι σύμμαχοι θα πρέπει να λογοδοτήσουν στον Τραμπ για την αντίδραση της συμμαχίας στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή. Ουσιαστικά αναγγέλλει ένα νέο γύρο πιέσεων και εκβιασμών των ΗΠΑ στους συμμάχους τους. Μέχρι τότε βέβαια θα τρέχουν οι εξελίξεις και τυχόν παράταση του εγκλωβισμού των ΗΠΑ στο Ιράν θα περιπλέξει τα πράγματα.

Αποψη

Επίκειται κλιμάκωση των ελληνοτουρκικών σχέσεων-αντιθέσεων ή πρόκειται για εκατέρωθεν κινήσεις εθνικής και κομματικής συσπείρωσης; Το ερώτημα δεν έχει προφανή απάντηση, μιας και υπάρχουν δεδομένα και για τα δύο ενδεχόμενα. Όσο και αν η αντιδραστική πραγματική αντιπαράθεση ανάμεσα στις δύο εξαρτημένες άρχουσες τάξεις μετρά δεκαετίες και τροφοδοτείται συνεχώς από κινήσεις που επιδιώκουν το κέρδιμα πόντων πότε της μιας και πότε της άλλης πλευράς, η διεθνής και τοπική αστάθεια που τροφοδοτείται βασικά από τις κινήσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη συναντιέται με την εσωτερική -και προεκλογική- πολιτική ανισορροπία στις δύο χώρες.

Η ανακίνωση από την γείτονα της προώθησης για ψήφιση στην τουρκική εθνοσυνέλευση νομοσχεδίου που διοχετεύεται ότι θα αποτυπώνει τις ζώνες θαλάσσιας δικαιοδοσίας της σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο εντός του Ιουνίου έχει ανεβάσει το θερμόμετρο. Μπαράζ τουρκικών τηλεοπτικών εκπομπών και δημοσιευμάτων ισχυρίζονται ότι θα πρόκειται για την επίσημη νομοθετική εμφάνιση, από πλευράς Άγκυρας, του δόγματος της «Γαλάζιας Πα-

σεις ανάμεσα στην ελληνική και την ελληνοκυπριακή ελίτ, η αναβάθμιση της γαλλικής παρέμβασης (που τονίστηκε και με δηκτικό τρόπο από τον ίδιο τον Μακρόν πρόσφατα) και η στρατηγική -καθ' υπαγόρευση των ΗΠΑ- «κολεγιά» με το σιωνιστικό κράτος ανεβάζουν την πίεση στο τουρκικό καθεστώς να απαντήσει. Βεβαίως, η στρατηγική σχέση ΗΠΑ-Ελλάδας μένει στο απυρόβλητο από την Άγκυρα...

Μέσα σε αυτό το κλίμα, η εξόφθαλμη χρήση τόσο της «Γαλάζιας Πατρίδας» όσο των «Θαλάσσιων Πάρκων» ως διαπραγματευτικών ατού από τις δύο ολιγαρχίες του πλούτου αντίστοιχα επιδιώκει να εγγράψει υποθήκες αναφορικά με την οριοθέτηση του Αιγαίου αλλά και της Ανατολικής Μεσογείου. Με όχημα την «ασφάλεια» και την «ενέργεια», που μεταφράζεται σύμφωνα με τα ταξικά συμφέροντα των δύο αντιμαχόμενων ιθυνουσών τάξεων, και παρά την τυπική ισχύ της «Συμφωνίας των Αθηνών» και της πολιτικής των «ήρεμων νερών», ανεβαίνει η ένταση με επίκεντρο τις περιοχές θαλάσσιας δικαιοδοσίας. Παράλληλα, η αύξηση της στρατιωτικής ισχύος αναγορεύεται στην εκ των ων ουκ άνευ συνθήκη για παν ενδεχόμενο. Έτσι δικαιολογούνται οι επαναλαμβανόμενες «αγορές του αιώνα» κάθε είδους και χρήσης οπλικού συστήματος και μέσω, αλλά και η με στοιχεία ναρκισσισμού επαναλαμβανόμενη «γεωπολιτική αναβάθμιση» στις δύο πλευ-

Ελληνοτουρκικά

Νομοσχέδιο για «Γαλάζια Πατρίδα» και «Θαλάσσια Πάρκα» επαναφέρουν την ένταση

τρίδας», τμήμα του οποίου αποτελεί και το Τουρκολιθικό Μνημόνιο. Έχει προηγηθεί η αποστολή καρτών και συντεταγμένων στον ΟΗΕ, τα οποία θα επιδιωχθεί να λάβουν και τη μορφή της εσωτερικής ένομης τάξης της Τουρκίας, χωρίς απαραίτητα να επαναλαμβάνονται αυτούσια. Ήδη, η επικείμενη ψήφιση, παρά το γεγονός ότι ακόμη δεν έχουν δει οι σχετικές διατάξεις το φως της δημοσιότητας και ουδείς από τους δημοσιολόγους γνωρίζει το πραγματικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου, προκαλεί σοβαρές τριβές. Το συγκεκριμένο γεγονός δημιουργεί νέες εντάσεις με την Ελλάδα που, προς ώρας, αρκείται σε χαμηλούς τόνους, περιμένοντας τον επίσημο τουρκικό νόμο για να τοποθετηθεί.

Είχε προηγηθεί η ανακήρυξη από ελληνικής πλευράς των λεγόμενων «Θαλάσσιων Πάρκων» στο Αιγαίο, που οδήγησε σε σφοδρή διπλωματική απάντηση της γείτονας και σε υπενθύμιση της πάγιας τουρκικής θέσης περί «μη αποδοχής τετελεσμένων». Μάλιστα, έχουν καταγραφεί έκτοτε (όχι ότι και πριν δεν γινόταν) αρκετά επεισόδια παρεμπόδισης από τουρκικής πλευράς ελληνικών αλιευτικών σκαφών. Με μικρά και διαδοχικά βήματα προχωρά ένας ελληνικός σχεδιασμός «απόθησης» της Τουρκίας από θαλάσσια περάσματα και περιοχές που η Αθήνα θεωρεί αποκλειστικά δικής της δικαιοδοσίας.

Στην εξίσωση μπαίνει μόνιμα και το Κυπριακό, με την τουρκική ηγεσία να εγείρει συχνά-πυκνά ζήτημα για τα «δικαιώματα» των Τουρκοκυπρίων που «καταπατιούνται» τόσο από την Ελλάδα όσο και από την Κυπριακή Δημοκρατία. Η επίθεση που εξαπέλυσαν ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν αποτέλεσε αφορμή για τη -μεταξύ των άλλων- στρατιωτικοποίηση της έντασης ένθεν κακείθεν της «Πράσινης Γραμμής».

Κινήσεις υπαγορευμένες, κατά βάση, από ΝΑΤΟϊκής πλευράς έγινε προσπάθεια να εμφανιστούν ως «εθνικές» και εντασσόμενες στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και από τις δύο χώρες. Αποκαλυπτική υπήρξε στη χώρα μας η τελευταία απόφαση του ΚΥΣΕΑ για την απόσυρση των συστοιχιών Πάτριος από Κάρπαθο και Διδυμότειχο, όπου έκανε γνωστό στο πανελλήνιο και επίσημα τον «ηθικό αυτουργό» της αποστολής τους: «*εξέλιπταν οι λόγοι για τους οποίους είχαν αποσταλεί στα συγκεκριμένα σημεία, με βάση τους ΝΑΤΟϊκούς σχεδιασμούς*»!

Στον ίδιο καμβά εντάσσονται οι αναφερόμενες ως στρατηγικές συμμαχίες της Ελλάδας με τη Γαλλία και το Ισραήλ, που κάνουν «Τούρκους» την ηγεσία της γειτονικής χώρας η οποία διαμαρτύρεται έντονα. Και αν για την Κύπρο είναι δεδομένες οι σχέ-

ρές του Αιγαίου. Κι αν γνωρίζουν άπαντες ότι κανένα οπλικό σύστημα και μέσο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί χωρίς την άδεια του κατασκευαστή και του κράτους τα συμφέροντα του οποίου εξυπηρετεί! Κι αν έχει γίνει αντιληπτό σε όλους ότι κάθετοι διάδρομοι, περάσματα, στενά κ.λπ. προσδίδουν αξία χρήσης εξαρτημένων αστικών τάξεων, μόνο στον βαθμό που εξακολουθούν να αποτελούν προτεραιότητα των ιμπεριαλιστών που κανοναρχούν τις εξελίξεις.

Στο ίδιο πλαίσιο, οι σημερινές απαιτήσεις των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών για τις δύο χώρες που ελέγχουν πολιτικοστρατιωτικά δεν επιδέχονται και πολλές παρερμηνείες: η «ηρεμία» στην περιοχή και η στοίχιση πίσω από το πολεμικό άρμα και τους σχεδιασμούς τους μπορεί να επιτευχθεί τόσο με «ήρεμο» όσο και με «άγριο» τρόπο. Και αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά (κι από το παρελθόν) οι δύο ελίτ. Πολύ περισσότερο που η τρέχουσα έμμεση αντιπαράθεση ΗΠΑ-Δύσης μέσω Ουκρανίας με τη Ρωσία δεν αφήνει και πολλά περιθώρια έκφρασης των γνωστών υποβοσκοουσών μεγαλοϊδεατισμών και μαξιμαλισμών. Οι κάθε είδους πιέσεις και παρεμβάσεις των υπερατλαντικών φονιάδων θα πρέπει να θεωρούνται δεδομένες, στο βαθμό που τα πράγματα αποκλίνουν από όσα επιδιώκουν.

Υπάρχει, ωστόσο, και μια άλλη παράμετρος. Πρόκειται για τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζουν στην εσωτερική τους ιεραρχία και μόχλευση οι δύο αστικές τάξεις. Πρόσφατα δείγματα υπήρξαν από τουρκικής πλευράς οι πρωτοφανείς δικαστικές και κατασταλτικές μεθοδεύσεις του καθεστώτος του ΑΚΡ (που πολλές τουρκικές και κουρδικές οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς αποκαλούν φασιστικό) ενάντια στην αξιωματική αντιπολίτευση των κεμαλιστών, οι οποίοι -μεταξύ των άλλων- κατηγορούν την κυβέρνηση Ερντογάν για «ξεπούλημα» των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Τουρκίας έναντι της Ελλάδας! Ανάλογες φωνές, προφανώς με αντίστροφη κατεύθυνση, πληθαίνουν και στη χώρα μας, μικρό δείγμα των οποίων αποτελεί και η πίεση στη ΝΔ και την κυβέρνηση Μητσοτάκη από διάφορες μπάντες για «εδώ και τώρα» επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια!

Με δεδομένο το προεκλογικό τσίμπημα και στις δύο χώρες αλλά και τις «βουλές» των Αμερικάνων, αυτές οι συστημικές φωνές μήπως αποτελούν απλά και μόνο ασκήσεις εθνικ(ιστικ)ής-κομματικής συσπείρωσης; Σίγουρα, δεν θα μπορούσε να αποκλειστεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Ν' απελευθερωθούν και να αθωωθούν η Περιχάν Ατμάτζα και ο Αλί Αϊτζέν! Να αθωωθεί η Χαζάλ Σετσέρ!

Στις 3 Γενάρη, οι λιμενικές Αρχές της Πάτρας είχαν συλλάβει τους πολιτικούς πρόσφυγες απ' την Τουρκία, Περιχάν Ατμάτζα και Αλί Αϊτζέν. Το «έγκλημά» τους ήταν ότι προσπάθησαν να βοηθήσουν την επίσης αγωνίστρια, πολιτική πρόσφυγα Χαζάλ Σετσέρ, να εγκαταλείψει την Ελλάδα. Μια αγωνίστρια που, ζώντας για 9 ολόκληρα χρόνια στη χώρα μας, της στέρησαν το δικαίωμα παραμονής και διαβατηρίου.

Η πράξη των δύο αγωνιστών θεωρήθηκε «διακίνηση ανθρώπου» (!) και έκθεση της Χαζάλ σε κίνδυνο (τι υποκρισία!) και αντιμετωπίστηκε ανάλογα. Είναι πραγματικά εξοργιστικό να «προσομοιάζεις» την έμπρακτη αλληλεγγύη σε αγωνιστές και επαναστάτες με παράγωγα της σαπίλας του συστήματος τους, σαν τη «διακίνηση» ή και την «εμπορία» ανθρώπων, για να ποινικοποιήσεις την αλληλεγγύη, όπως κάνουν οι επικυρίαρχοι και οι μηχανισμοί τους.

Οι αγωνιστές, όμως, δεν είναι σαν τα μούτρα τους! Η Περιχάν και ο Αλί βρίσκονται προφυλακισμένοι στις φυλακές Κορυδαλλού, ενώ στις 7 Μάη απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισης που είχαν καταθέσει. Η δίκη και των τριών έχει οριστεί για τις 15 Ιούνη στα δικαστήρια της Πάτρας. Έχει ήδη αναπτυχθεί κίνημα αλληλεγγύης και υπεράσπισής τους, με συγκρότηση Επιτροπής Αλληλεγγύης στην Πάτρα, με παρεμβάσεις έξω απ' τα δικαστήρια, ενώ συγκεντρώσεις πραγματοποιούνται και σε ελληνικές πρεσβείες στην Ευρώπη.

Να αθωωθούν οι 7 συλληφθέντες της διαδήλωσης της 6ης Μάρτη '21!

Στις 6/3 του 2021, αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν με πρωτοφανή βιαιότητα (κλομπ, χημικά και χειροβομβίδες «κρότου - λάμψης»), μαζί με την αύρα ρίψης νερού υπό πίεση, τον λεγόμενο «Αίαντα», σε διαδήλωση που επιχειρήθηκε για την ικανοποίηση των αιτημάτων του - τότε - απεργού πείνας, Δημήτρη Κουφοντίνα, στο Σύνταγμα. Η συγκέντρωση είχε απαγορευτεί με το γνωστό υποκριτικό πρόσχημα της πανδημίας, ενώ το χτύπημα ήταν συνεχές, απ' το Σύνταγμα μέχρι την Ακαδημία. Χτυπήθηκε κόσμος «στο σωρό», καθώς και το μπλοκ της «Πρωτοβουλίας Δικηγόρων και Νομικών», που ήταν απ' τους οργανωτές. Μια επίθεση με κυβερνητική εντολή και με συλλήψεις επίσης «στο σωρό».

Ενώ η δίκη των αστυνομικών που βιαιοπράγησαν αναβλήθηκε για τα τέλη του χρόνου (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.»), στις 28/5 σέρνονται σε ακόμα μια πολιτική δίκη 7 συλληφθέντες, μετά την αναβολή προηγούμενης (17/9/25). Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν γνωρίζαμε την έκβασή της. Να αθωωθούν για όλες τις κατηγορίες! Όπως και όλοι όσοι συνελήφθησαν, διώχθηκαν και δικάστηκαν σε απαγορευμένες απ' την κυβέρνηση συγκεντρώσεις με πρόσχημα την πανδημία.

Δίκη των 38 φοιτητριών/τών που έβλεπαν ταινία στο ΑΠΘ!

Με κατηγορίες του τύπου «διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας» (!) και «απειθεία» λόγω άρνησης δακτυλοσκόπησης (για κάποιους), σύρθηκαν ξανά την Τρίτη 26/5 στα δικαστήρια οι 38 φοιτητές και φοιτήτριες που είχαν συλληφθεί στις 18/2 μετά από αστυνομική περικύκλωση του ΑΠΘ και βάσει της απαγόρευσης εκδηλώσεων και δράσεων των πολιτιστικών ομάδων απ' τις πρυτανικές αρχές. Οι 36 μάλιστα

δημοκρατικά δικαιώματα

Μετά τα βασανιστήρια του IDF στο Ισραήλ...

Άγριοι ξυλοδαρμοί στα μέλη του Στολίσκου απ' τη βασική περιφερειακή αστυνομία, στο αεροδρόμιο του Μπιλμπάο

Τα ρόπαλα και την ωμή βία της λεγόμενης «Περιφερειακής Αστυνομίας Ertzaintza», της Χώρας των Βάσκων, στην Ισπανία, αντιμετώπισαν οι 6 συμμετέχοντες στον Στολίσκο «Global Sumud Flotilla», όταν επέστρεψαν στη χώρα τους, στο αεροδρόμιο του Μπιλμπάο, το Σάββατο 23/5. Έχοντας, ήδη, υποστεί τα γνωστά βασανιστήρια απ' τους σιωνιστές στις φυλακές του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ, όπου κρατήθηκαν, άνθρωποι που μόλις είχαν πάρει εξιτήριο λόγω των τραυμάτων τους, χτυπήθηκαν απ' τις δυνάμεις καταστολής και στη χώρα τους. Έγιναν μάλιστα και 4 συλλήψεις, απ' τις οποίες οι 3 αφορούν μέλη του Στολίσκου.

Η επίθεση της αστυνομίας ξεκίνησε μετά την προσπάθεια συγγενή μελών του Στολίσκου να τα προσεγγίσει, ενώ διαδηλωτές είχαν συγκεντρωθεί στο αεροδρόμιο για να τους υποδεχθούν. Μια κίνηση που εμποδίστηκε απ' την αστυνομία. Τα σχετικά βίντεο που δείχνουν την αγριότητα της επίθεσης, με διαδηλωτές πεσμένους στο έδαφος να δέρνονται από πλήθος αστυνομικών, είχαν μεγάλη διάδοση και αντιδράσεις οργής στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Δείχνουν όμως και κάτι άλλο. Τη χαρακτηριστική λύσσα, κυριολεκτικά, με την οποία αντιμετωπίζουν κάθε κίνηση υπέρ του μαχόμενου παλαιστινιακού λαού όχι μόνο οι σιωνιστές, αλλά και τα ενεργούμενα των αρχουσών τάξεων και των μηχανισμών τους στη «δημοκρατική» Δύση. Κι αυτό δεν είναι «τυχαίο»!

Αν ο παλαιστινιακός λαός παραδειγματίζει όλους τους λαούς του πλανήτη με τη στάση του και τη σκληρή αντίστασή του, αυτό πρέπει να «παταχθεί» στη γέννησή του! Προς - αντίστροφο - παραδειγματισμό και εκφοβισμό!

Στη συνέχεια, ακολούθησαν οι γνωστές υποσχέσεις - όπως συμβαίνει και στη χώρα μας - για «διενέργεια έρευνας», με τους πολιτικούς και αστυνομικούς υπεύθυνους των βασικών αρχών ν' αναζητούν εάν «έχουν τηρηθεί τα πρωτόκολλα» που θα δικαιολογούσαν αστυνομική επίθεση! Όσο για την κυβέρνηση Σάντσεζ και τη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση της ΝΑΤΟϊκής Ισπανίας, που αναφέρεται πως δεν μπορεί να «ελέγξει» (sic) τους μηχανισμούς της «αυτόνομης περιοχής των Βάσκων» και την φιλο-σιωνιστική αστυνομία της, είναι χαρακτηριστική η πολύ «προσεκτική», σχεδόν μηδαμινή αντίδρασή της απέναντι στην αστυνομική βία, η απουσία οποιασδήποτε καταγγελίας, οι αναφορές της σε «σύγκρουση» και όχι σε αστυνομική επίθεση, η... «αναζήτηση ευθυνών». Αντίθετα με τους 2.000 λαού που, την επόμενη ημέρα, διαδήλωσαν στο Μπιλμπάο, καταγγέλλοντας μαχητικά την αστυνομική επίθεση.

συνελήφθησαν έξω απ' τον χώρο, ενώ δύο φοιτήτριες μέσα. Κατά τη μεταφορά τους κατήγγειλαν σωματική έρευνα και εξευτελιστικές συμπεριφορές.

Ακόμα και η παρακολούθηση λοιπόν μιας ταινίας, ενάντια σε απόφαση απαγόρευσης, αποτελεί για τους συστημικούς εγκεφάλους έγκλημα (είναι πλημμέλημα, μάλιστα) που πρέπει να παταχθεί. Η δίκη αναβλήθηκε τελικά για την 1η Μάρτη '27, παρατείνοντας την ομηρεία. Να αθωωθούν!

• Η επιχείρηση τρομοκράτησης ενάντια στη νεολαία καλά κρατεί! Αλλά όχι μόνο απέναντι σ' αυτήν: 3 καθηγητές του ΑΠΘ κλήθηκαν σε απολογία απ' το «Τμήμα Προστασίας του Κράτους και του Δημοκρατικού Πολιτεύματος της Αστυνομικής Δ/σης Θεσσαλονίκης» (!!!) γιατί τόλμησαν να εκφράσουν δημόσια την αλληλεγγύη τους στον αγώνα των οικοτρόφων των εστιών του ΑΠΘ.

Δίκη βασανιστών αστυνομικών Βασιλή Μάγγου:

Προκλήσεις και ύβρεις για το θύμα

Συνεχίζεται κι αυτή η δίκη στο Εφετείο της Καρδίτσας. Μια δίκη που έχει αναβληθεί 5 φορές! Μια δίκη υπό «αστυνομικό κλοιό», παρουσία ασφαλιτών που φωτογράφιζαν - και με προκλήσεις σε βάρος του δολοφονημένου Βασιλή και του πατέρα του, Γιάννη. Για το αν «ήταν παραβατικός», «χρήστης ουσιών» κ.ο.κ. Με κατηγορούμενος τα ενεργούμενα μιας πολιτικής που δολοφονεί. Που τον βασάνισαν γιατί συμμετείχε στη διαδήλωση ενάντια στο εργοστάσιο καύσης στον Βόλο, με αποτέλεσμα στη συνέχεια να χάσει τη ζωή του. Να δικαιωθεί ο αγώνας του Γιάννη Μάγγου! Να καταδικαστούν οι δολοφόνοι!

Στο Νοσοκομείο ο Αριστοτέλης Χαντζής

Ο Αριστοτέλης Χαντζής μεταφέρθηκε τη Δευτέρα, 25/5, στο «Αιγινήτειο», κατά την 109η ημέρα απεργίας πείνας που πραγματοποιεί για τη σωτηρία των Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας. Μετά από 3ωρη αναμονή εκεί, μεταφέρθηκε στο «Ελπίς». Την ίδια στιγμή που η κατάσταση της υγείας του χειροτερεύει, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Μαρινάκης, δηλώνει ωμά πως «τίποτα δεν είναι επάνω απ' τον νόμο». Τον νόμο ΤΟΥΣ. Που προβλέπει την εκκένωση των Προσφυγικών, για να προχωρήσει η σύμβαση... καταστροφής τους. Ταυτόχρονα συνεχίζει την απεργία πείνας - απ' την Πρωτομαγιά - και η Suzon Dorragne.

Δύσκολη η καθημερινότητα για τους Ουκρανούς πρόσφυγες στην ΕΕ...

Περικοπές επιδομάτων, διακρίσεις και «κοινωνική εκθρόνηση» αντιμετωπίζουν, σύμφωνα με δημοσιεύματα, οι Ουκρανοί πρόσφυγες σε χώρες της Ε.Ε. Αποτέλεσμα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, κατέφυγαν ξεριζωμένοι σε χώρες της Ε.Ε. 4 εκατομμύρια λεγόταν πως είναι τον Δεκέμβρη του '25, με μέτρα περισσότερους να ζουν στη Γερμανία. Αυτοί, μάλιστα, που εργάζονται επίσημα δεν ξεπερνούν το 60%. Χαρακτηριστική είναι και η στάση κρατών της Ε.Ε. απέναντί τους. Στη Γερμανία απαιτείται να μάθουν τη γλώσσα για να εργαστούν ή να εγκαταλείψουν τη χώρα. Στην Πολωνία σταμάτησαν οι επιδοτήσεις σε όσους φιλοξενούν πρόσφυγες, ενώ επιβλήθηκαν και χρεώσεις για στέγαση και σίτιση. Η Ιρλανδία εξετάζει την κάλυψη των εξόδων για τον επαναπατρισμό τους. Ενώ η Δανία σχεδιάζει να αναστείλει τα μέτρα προστασίας για όσους προέρχονται από 14 περιοχές «λιγότερο επηρεασμένες από συγκρούσεις» (sic). «Όπου πρόσφυγας και η μοίρα του». Κι ας μην είναι... Ασιάτης.

Η φασιστική επίθεση των σιωνιστών πρέπει να απαντηθεί

Ο IDF επιτέθηκε με σφοδρότητα στο στόλο Global Sumud Flotilla. Σε μια επιχείρηση μεγάλης κλίμακας κατά την οποία απήγαγε και βασάνισε 428 ακτιβιστές από 40 χώρες, εκ των οποίων και 19 Έλληνες. Οι ακτιβιστές κατήγγειλαν ότι δέχθηκαν πυροβολισμούς, βιασμούς, εξευτελισμούς και ξύλο μέχρι σοβαρού τραυματισμού. Το βίντεο που ακολούθησε, στο οποίο ο Ισραηλινός υπουργός Εθνικής Ασφάλειας, Μπεν Γκβιρ, εμφανίζεται να περιφέρεται ανάμεσα στους δέσμιους ακτιβιστές φωνάζοντας πως «η Παλαιστίνη και η Γάζα δεν υπάρχουν» εξόργισε το λαό και έβγαλε χιλιάδες στους δρόμους σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις στην Αθήνα και άλλες πόλεις της χώρας. Την ίδια στιγμή η επίδειξη φασιστικής τρομοκρατίας στους ομήρους-ακτιβιστές επιβεβαιώνει τη δυσκολία των Ισραηλινών να κάμψουν την αλύγιστη Παλαιστινιακή αντίσταση. Την αποτυχία τους, μετά από 78 χρόνια πολέμων, εποικισμών, μαζικών δολοφονιών και βασανισμών, να πετύχουν την υποταγή των Παλαιστίνων. Το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ με τη στήριξη της μεγαλύτερης ιμπεριαλιστικής δύναμης του κόσμου εξακολουθεί να είναι για τους Παλαιστίνους ένα κράτος που πρέπει να πάψει να υπάρχει. Μέσα στα συντρίμια, παλεύουν με την πείνα και το θάνατο για ένα κράτος ενιαίο Παλαιστινιακό από τη θάλασσα μέχρι τον ποταμό.

Η στάση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών

Με περισσή υποκρισία οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές καταδίκασαν τα γεγονότα. Αγγλία, Γαλλία και Ολλανδία μίλησαν για απαράδεκτες συμπεριφορές, με την Ιταλία να ζητά κυρώσεις απέναντι στον Μπεν Γκβιρ και την Κάγια Κάλλας να κάνει λόγο για ανάρμοστη συμπεριφορά μιας «δημοκρατίας». Η Ισπανία διαρρήγνυε τα ιμάτιά της απέναντι στη στάση του Ισραήλ αλλά η αστυνομία του αεροδρομίου της δεν δίστασε να ξυλοκοπήσει δύο από τους ακτιβιστές όταν έφτασαν στη χώρα, έχοντας ήδη τραυματιστεί από τις δυνάμεις του IDF.

Σε καμία περίπτωση δεν υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τους ακτιβιστές. Οι όποιες αντιδράσεις υπήρξαν, αφορούν τα δικά τους συμφέροντα εξίσου απάνθρωπα και δολοφονικά προς τους λαούς. Στη βάση της αντιπαράθεσής τους με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και στη γραμμή διεκδίκησης του δικού τους ρόλου στον παροξυσμό του ενδοιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Δεν διστάζουν να τρομοκρατούν, να βασανίζουν και να φυλακίζουν λαϊκούς αγωνιστές, να εμπλέκονται σε πολέμους, να επιτίθενται στους λαούς και την εργατική τάξη των χωρών τους, να πνίγουν μετανάστες στη Μεσόγειο, όταν αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά και τους στόχους τους.

Όσο για τη στάση της κυβέρνησης της ΝΔ, οι τοποθετήσεις των εκπροσώπων της απλώς προσπάθησαν να κρατήσουν τα προσχήματα επικαλούμενοι το διεθνές δίκαιο και τα ανθρω-

πινα δικαιώματα. Με βασική τους έγνοια να καλύψουν την αστική τάξη της χώρας απέναντι στις πιέσεις που δέχεται από τη στάση που κρατούν οι ιμπεριαλιστές σε ΗΠΑ και ΕΕ και την μεταξύ τους απόσταση που διαρκώς μεγαλώνει. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι η αναχαίτιση του στόλου από τον IDF έγινε σε διεθνή ύδατα και εντός του χώρου έρευνας και διάσωσης της Κύπρου. Για ακόμα μια φορά, οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Κύπρου έδειξαν ότι βρίσκονται στις υπηρεσίες του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ και εξακολουθούν να ακολουθούν πιστά τις επιταγές των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ.

Και το ερώτημα που τίθεται είναι πώς προχωράμε;

Η εικόνα των φασιστοειδών που βασανίζουν άοπλους και δέσμιους αγωνιστές κάνοντας επίδειξη δύναμης εντείνει την ανάγκη να υπάρξει απάντηση από την εργατική τάξη και τους λαούς. Ο στόχος των ακτιβιστών ήταν να δείξουν

την αλληλεγγύη τους και να κρατήσουν το ζήτημα του Παλαιστινιακού αγώνα στην επικαιρότητα. Παρότι δεν θα μπορούσαν να δώσουν κάποια άλλη υλική βοήθεια στους Παλαιστίνους, δέχθηκαν αυτή την επίθεση, ακριβώς, γιατί κάθε φωνή που αντιτίθεται στα σχέδιά τους θεωρείται επικίνδυνη.

Ταυτόχρονα, είναι εντυπωσιακό ότι ακόμα και τη στιγμή που το ζήτημα είναι στην επικαιρότητα, με αφορμή το στόλο και τη φασιστική επίθεση που δέχθηκε, δεν μαθαίνουμε τίποτα για το τι συμβαίνει στην Παλαιστίνη. ΗΠΑ-Ισραήλ συνεχίζουν τον αποκλεισμό της Γάζας και τις επιθέσεις στη Δ. Όχθη. Η Παλαιστινιακή αντίσταση έχει να αντιμετωπίσει τους κατακτητές και την προδοτική ηγεσία του Αμπάς και συνεχίζει και είναι κρίσιμο για όλους τους λαούς να νικήσει.

Μπροστά σε αυτή την επίθεση του ιμπεριαλισμού και σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα πολεμικά μέτωπα σε Ιράν και Ουκρανία οι ακτιβισμοί δεν φτάνουν ούτε για να νικήσουν τον εχθρό ούτε για να χωρέσουν την οργή των λαών. Αυτή η

οργή είναι που πρέπει να βρει δρόμους για να εκφραστεί και να οργανωθεί σε δύναμη που θα τσακίσει τα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Οι λαοί όλου του κόσμου καλούνται να πάρουν θέση στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού και ξεκάθαρα απέναντι και ενάντια σε όλους τους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους εκμεταλλευτές. Η ανάπτυξη μαζικών αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων σε κάθε χώρα αποτελεί κρίσιμο ζήτημα για την Παλαιστινιακή αντίσταση. Η μόνη και απαραίτητη προϋπόθεση για την στήριξη του Παλαιστινιακού λαού και την αποτροπή ενός γενικευμένου πολέμου για τον οποίο ετοιμάζονται οι ιμπεριαλιστές. Η συμβολή της ηρωικής Παλαιστινιακής αντίστασης στην πάλη όλων των λαών είναι ανυπολόγιστη. Ο κόσμος θα ήταν ποιο μαύρος για τους λαούς χωρίς αυτή. Οφείλουμε να παραδειγματιστούμε από την επιμονή του και να στηρίξουμε την ανάπτυξη μαζικών αγώνων, ο κάθε λαός στη χώρα του, με κοινό εχθρό τον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και το φασισμό.

Από τον εξοβελισμό της ΑΡΑΣ στις ομορτοουνιστικές πολιτικές συνεργασίες

Με αφορμή τη δολοφονική επίθεση της ΑΡΑΣ στην αναρχία κατά τον τριήμερο εορτασμό του Πολυτεχνείου στην Αθήνα και τη βεντέτα που ακολούθησε με εκατέρωθεν επιθέσεις, είναι αναρίθμητες οι φορές που έχουμε επισημάνει ότι τα περιστατικά αυτά διαχρονικά αποτελούν το κρεσέντο του ιδεολογικού-πολιτικού εκφυλισμού και της αδυναμίας στήριξης των απόψεων των δυνάμεων αυτών στη βάση της πολιτικής αντιπαράθεσης. Επιμένουμε να λέμε ότι οι στρατιωτικού τύπου τραμπουκισμοί χτυπούν το κίνημα και τη μαζική πάλη. Η αγωνιστική κατεύθυνση υπηρετείται από τη δημοκρατία στους συλλόγους, στα σωματεία και στο κίνημα. Αντίθετα, οι πρακτικές αυτές αποτελούν αντιγραφές αστικών αντιλήψεων και μεθόδων που στήνονται μάλιστα στη βάση προετοιμασίας και συγκρότησης ομάδων κρούσης για ενδοκινηματική χρήση και είναι θλιβερό να εμφανίζονται εντός συλλογικοτήτων που θέλουν να αναφέρονται στην αριστερά και στο κίνημα.

Το ζήτημα δεν αφορά -δυστυχώς- μόνον την ΑΡΑΣ, καθώς οι στρατιωτικού τύπου επιθέσεις με καθρόνια, κράνη και λοστάρια, που ανεβοκατεβαίνουν σε νεαρά κεφάλια, έχουν αντιγραφεί και αναπαράχθει πολλαπλά εδώ και πολλά χρόνια από δυνάμεις που αναφέρονται στη λεγόμενη εξωκοινοβουλευτική αριστερά, ακόμα και εντός του ίδιου πολιτικού σχηματισμού (βλ. εντός των παλαιότερων πολυτασιακών ΕΑΑΚ), ενώ πρώτη διδάξασα ιστορικά παραμένει η ΚΝΕ και τα ΚΝΑΤ που έσπασαν τις φοιτητικές καταλήψεις και έδερναν αγωνιστές (Χημείο 1978). Και βέβαια, αυτός ο εκφυλισμός είναι βούτυρο στο ψωμί του συστήματος για την καταστολή των λαϊκών αγώνων και τη συκοφαντήσή τους. Ως εκ τούτου, η πρόταση

της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης για «πολιτική απομόνωση της ΑΡΑΣ» και αποκλεισμό της από την κοινή δράση -ως και από τις διαδηλώσεις, ενώ δείχνει να θέλει να σταθεί απέναντι σε αυτές τις λογικές και πρακτικές, δεν είναι πειστική. Και αυτό συμβαίνει γιατί δεν συνοδεύεται από την αναγκαία, συνολικότερη και βαθύτερη κριτική και αυτοκριτική που χρειάζεται, και μάλιστα, από μια δύναμη που έχει εμπλακεί και έχει συμβάλει στην εμφάνιση και ανάπτυξη αυτών των πρακτικών, και συνεχίζει, όπως και πολλές ακόμη οργανώσεις, να τις αναπαράγει σε ενεστώτα χρόνο δοθείσης ευκαιρίας. Και βέβαια, η πολιτική απομόνωση της λογικής των τραμπουκισμών στρατιωτικού τύπου απαιτεί την πολιτική αντιμετώπιση των αιτιών που παράγουν αυτές τις δολοφονικές πρακτικές, θέμα που κανείς από τους παραπάνω δεν έχει τη διάθεση να θέσει.

Από την άλλη πλευρά, σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται ομορτοουνιστικές διεργασίες μεταξύ οργανώσεων της αριστεράς, που όχι μόνο δεν δείχνουν να προβληματίζονται πολιτικά γύρω από τα παραπάνω ζητήματα, αλλά νιώθουν και την άνεση να συμπράττουν ή και να εγκαινιάζουν νέες πολιτικές συνεργασίες με την ΑΡΑΣ, νομιμοποιώντας τη συνέχιση της απαράδεκτης λογικής της. Έτσι λοιπόν γίναμε μάρτυρες της δημιουργίας της Πρωτοβουλίας Close Souda Base (Να κλείσει η βάση της Σούδας), όπου η Παρέμβαση (πρώην μέλη της ΚΟΕ) μαζί με την ΑΡΑΣ εμφανίστηκαν μαζί σε κοινό μπλοκ σε πρόσφατη αντιπολεμική πορεία στη Θεσσαλονίκη. Και ενώ αποφασίστηκε ο αποκλεισμός της ΑΡΑΣ από το δημοτικό σχήμα «Πόλη Ανάποδα», την ίδια ώρα στην πρωτεύουσα άνοιξε η συζήτηση μεταξύ ΑΡΑΣ και ΛΑΔ (μήπως ΛΑΕ;) για ενδεχόμενη κοινή συμμετοχή στις βουλευτικές εκλογές. Και οι αντιφάσεις συνεχίζονται με τη στάση των δυνάμεων στους φοιτητικούς συλλόγους και στις φοιτητικές εκλογές, όπου είδαμε το

ΣΕΚ να καταγράφεται εκλογικά από κοινού με την ΑΡΑΣ (ως ΕΑΑΚ), την ώρα που η Κομμουνιστική Απελευθέρωση απαιτεί πανελλαδικά από όλες τις άλλες οργανώσεις την πλήρη οργανωτική και πολιτική απομόνωση της ΑΡΑΣ, και συγκροτεί ξεχωριστή φοιτητική παράταξη (Attack), να παραμένει μαζί με το ΣΕΚ στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μάλιστα, όλα αυτά συντελούνται την ώρα που τα επεισόδια άγριων ξυλοδαρμών μεταξύ οργανωμένων «ομάδων κρούσης» συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, ενώ έδωσαν και τη χρυσή αφορμή στην κυβέρνηση να βάλει τα ΜΑΤ μέσα στην Πολυτεχνική Σχολή του ΑΠΘ την παραμονή των φοιτητικών εκλογών.

Στην καλύτερη περίπτωση, οι παραπάνω συμπεριφορές των οργανώσεων εκφράζουν την ανεμπιστοσύνη στις μάζες και αποκαλύπτουν τη λογική του «έξυπνου» πλασαρίσματος στην κεντρική πολιτική σκηνή. Από τους βρυχηθμούς ενάντια στην ΑΡΑΣ που παραπέμπουν σε «στενές» πολιτικές επιδιώξεις, όταν δεν συνοδεύονται από καμία αυτοκριτική ή διάθεση βαθύτερης εξέτασης των παθογενειών του κινήματος, μέχρι τις ομορτοουνιστικές πολιτικές συνεργασίες που γίνονται στη βάση της αξιοποίησης της «μαζικότητας» της ΑΡΑΣ χωρίς όρους και αρχές, ο παρονομαστής είναι κοινός. Αναζητούν το εύκολο και το θεαματικό πλασάρισμα. Γι' αυτό και τελικά οι πρακτικές αυτές φανερώνουν την ασυνέπεια και τις αντιφάσεις των δυνάμεων εκείνων, που δεν μπορούν να φανταστούν καμία προοπτική έξω από τον «καπιταλιστικό μονόδρομο» και κοιτάζουν να βρουν το «κόλπο», το «πιασάρικο σχήμα» και την «έξυπνη εκλογική σύμπραξη». Γι' αυτούς και άλλους τόσους λόγους, η ενίσχυση της κατεύθυνσης της μαζικής πάλης ενάντια στην πολιτική του συστήματος είναι η μόνη πραγματική απάντηση σε αυτό τον εκφυλισμό.

ΚΟΜΜΑ ΚΑΡΥΣΤΙΑΝΟΥ

«Η ελπίδα έρχεται...»* από τα δεξιά(;)

* Προεκλογικό σλόγκαν του ΣΥΡΙΖΑ πριν το 2015

Με μια ομιλία 20 σημείων η Μ. Καρυστιανού παρουσίασε την ιδρυτική διακήρυξη του κόμματός της «Ελπίδα για τη Δημοκρατία».

Βέβαια ο -πολιτικός- δρόμος που θα βαδίσει το συγκεκριμένο εγχείρημα είχε φανεί πολύ πριν, όχι μόνο από την επιλογή των δεξιών ως και ακροδεξιών- στελεχών που την συνόδευαν, ούτε από τις διάφορες δηλώσεις της το προηγούμενο διάστημα (αμβλώσεις και μεταναστευτικό), αλλά και από άλλες τοποθετήσεις της, κατά καιρούς, στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων για τα Τέμπη.

Αυτά τα χαρακτηριστικά αναπαράχθηκαν και στην ομιλία της στο «Ολύμπιον». Με αιχμές την «πάταξη της διαφθοράς», «της αδιαφάνειας», και του «παλιού πολιτικού συστήματος», με άμεσο «έλεγχο -κατά προτεραιότητα- των μνημονιακών συμβάσεων» (μας θυμίζει κάτι;), «κράτος δικαίου», «κάθαρση», «ορθή λειτουργία των θεσμών» και «ανεξάρτητη δικαιοσύνη». Και φυσικά όλα αυτά χωρίς να προσδιορίζεται το ποια είναι η αιτία (δεν θα μπορούσε άλλωστε με βάση την πολιτική της τοποθέτηση). Δηλαδή ότι το πολιτικό σύστημα υπάρχει, διαμορφώνεται και αναπαράγεται στα πλαίσια του ταξικού -άδικου- κράτους που έχει και αξιοποιεί και τους θεσμούς του (όπως η δικαιοσύνη), οι οποίοι λειτουργούν πλήρως εξαρτώμενοι από αυτό.

Αυτά φυσικά δεν τα αμφισβητεί, για να πρεσβεύσει κάτι «νέο», χωρίς τα βαρίδια του παρελθόντος. Αφού άλλωστε το «ΚΙΝΗΜΑ» στοχεύει να κινητοποιήσει «όλες τις υγιείς (σ.σ. ποιες είναι αυτές άραγε;) δυνάμεις της χώρας με σκοπό [...] την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας [...] την απλοποίηση των διαδικασιών που συνθλιβούν το επιχειρείν και αποτρέπουν τις επενδύσεις [...]». Φυσικά προσθέτει ότι η «παραγωγική ανασυγκρότηση δεν μπορεί να είναι [...]δίκαιη και βιώσιμη χωρίς την προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων». Τι συμβαίνει όμως στην περίπτωση που η επιχειρηματικότητα και οι επενδυτές απαιτούν να συνθλιβούν τα εργασιακά δικαιώματα; Μπορούμε να φανταστούμε, καθώς τα έχουμε ξανακούσει.

Μια άλλη αιχμή του «ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ» αποτελεί η εναντίωση στον κομματισμό, κάτι που εκφράστηκε, ως ένα βαθμό, και στις συγκεκριμένες της επετείου από το έγκλημα των Τεμπών, στο «ούτε αριστερά ούτε δεξιά» αλλά και στον μεσοανισμό. Είναι οξύμωρο πάντως να μιλάς ενάντια στον μεσοανισμό από ένα κόμμα που έχει στον τίτλο του το «Μαρία Καρυστιανού», ενώ κατά τη διάρκεια της ομιλίας της ακούγονταν «Μαρία θα σώσεις την Ελλάδα!» Η να λες ότι πρέπει να φανεί ότι οι πολίτες έχουν την δύναμη, και την ίδια στιγμή «αν δεν πάρουμε την εξουσία δεν γίνεται τίποτα!»

Και φυσικά όλα αυτά συμπληρώνονται με

πατριωτικές κορώνες για την πρόσπιση της εθνικής κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων, την ενίσχυση της άμυνας της χώρας κ.λπ και φυσικά η θρησκεία η οικογένεια κ.λπ.

Σε αυτό το πλαίσιο θα κινηθεί και θα διαμορφωθεί παραπέρα αυτό το νέο εγχείρημα και αυτοί που το πλαισιώνουν. Σε μια περίοδο που όλο το αστικό πολιτικό προσωπικό βρίσκεται σε κρίση και αναδιάρθρωση, στην «δεξιά πολυκατοικία» κάτω από το βάρος των εξελίξεων και των αδιεξόδων υπάρχει πολυδιάσπαση, και ενόψει εθνικών εκλογών θα επιδιωχθεί η ανασύνταξη αυτού του προσωπικού για να συνεχιστεί η επίθεση στον λαό. Σε αυτή τη διαδικασία βλέπουν οι δυνάμεις του συστήματος το νέο κόμμα.

Η Καρυστιανού, και το επιτελείο της φαίνεται επιδιώκουν να καλύψουν το κενό το οποίο δημιουργείται, σε μια κατεύθυνση και φρασεολογία εντός του συστήματος. Άλλωστε και τα διάφορα πολιτικά στελέχη που παρέλασαν (ανάμεσά τους και ο Ψωμιάδης) αυτό αποδεικνύουν. Ορμώμενοι και από την επιτυχία του ρόλου της Καρυστιανού σαν πρόεδρος του συλλόγου των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών στις κινητοποιήσεις που έγιναν. Φυσικά είναι αλλιώς τώρα που χρειάζεται να μιλήσει και να τοποθετηθεί πιο συγκεκριμένα και που οδηγεί ένα κομμάτι κόσμου αντικειμενικά απέναντι. Και αυτό δε μπορεί να το αποφύγει.

Κλείνοντας θέλουμε να κάνουμε 2 πολιτικά σχόλια:

Το ένα αφορά όλη αυτή την αταξική αιτηματολογία που υιοθετήθηκε και στις κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών (δικαιοσύνη, συγκάλυψη, οι ειδικοί επιστήμονες να αναλάβουν να αποκαλύψουν τί έγινε κ.λπ). Έχουμε τοποθετηθεί ξανά για αυτά. Είναι όμως ένα ζήτημα οι δυνάμεις εντός του συστήματος να υιοθετούν και να προωθούν τέτοιες τοποθετήσεις και ένα άλλο να αποτελεί πλαίσιο κίνησης για όλη την αριστερά.

Γιατί είναι για ακόμα μια φορά αποκαλυπτικό πώς ένα τέτοιο πλαίσιο μπορεί να αποτελέσει πεδίο ηγεμονίας αντιδραστικών και συντηρητικών δυνάμεων. Και αν δε μιλάμε για αυτά πάτες για τον χαρακτήρα του κράτους και των θεσμών του (όπως η δικαιοσύνη ή οι επιστημονικοί φορείς πχ Πανεπιστήμια, ΤΕΕ κτλ), τότε είναι πολιτικά αφελές να θεωρείς ότι στο όνομα της όποιας «πλατιάς παρέμβασης» βγαίνεις στον αφρό! Τα έχουμε ξαναζήσει αυτά το 2010-12.

Το άλλο αφορά τη συζήτηση για το φιλορώσικο προσανατολισμό του κόμματος της Καρυστιανού. Και αυτό επιχειρηματολογείται με βάση κάποια βασικά στελέχη που το πλαισιώνουν. Γίνεται και μια αναφορά στην ιδρυτική διακήρυξη στον «πολυπολικό κόσμο». Είναι πάλι οξύμωρο να μιλάμε για κόμματα φίλα προσκείμενα σε ξένες δυνάμεις, άλλα κόμματα ή Μέσα Ενημέρωσης που είναι ανοικτά φιλοαμερικάνικα.

Ας μείνουμε όμως στη ουσία: από πουθενά στην διακήρυξη ή στις τοποθετήσεις, μέχρι τώρα, δεν προκύπτει κάποια πραγματική αμφισβήτηση του δυτικού «προσανατολισμού» της χώρας πέρα από κάποιες γενικόλογες αναφορές ότι δεν πρέπει να είμαστε ακολουθητές κάποιου ξένου εταίρου. Επίσης η αιχμή που ανοίγει αφορά τα ζητήματα που έχουν θέσει οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ για την Ελλάδα και την κυβέρνηση (δικαιοσύνη, ΜΜΕ, θεσμοί κ.λπ), στα πλαίσια της έκφρασης ανησυχίας για τις ολοένα και στενότερες σχέσεις της κυβέρνησης με τους αμερικάνικους σχεδιασμούς. Άλλωστε η επιδίωξη του επιτελείου του κόμματος Καρυστιανού να παίξουν ρόλο στο πολιτικό σκηνικό είναι άρρηκτα δεμένη με την αποδοχή της δυτικής ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, αφού δεν υπάρχει κανένα συγκροτημένο κομμάτι της αστικής τάξης να μπορεί ή να θέλει να την αμφισβητήσει. Και γι' αυτό η αποδοχή είναι ζήτημα περαιτέρω διαμόρφωσης!

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Συνέδριο με τα νερά της κρίσης στα στεγανά

Το 16^ο Συνέδριο της ΝΔ αποτέλεσε ουσιαστικά το εναρκτήριο λάκτισμα της προεκλογικής περιόδου, θέτοντας και αναδιατάσσοντας τον εσωκομματικό μηχανισμό στην υπηρεσία των προεκλογικών αναγκών, ανεξάρτητα από το αν οι εκλογές προκηρυχθούν «στην ώρα τους» ή νωρίτερα. «Μην περιμένετε την προεκλογική περίοδο. Ξεκινάμε από σήμερα...», τόνισε εμφατικά ο Κ. Μητσοτάκης με στόχο την «3η τετραετία για να μη γυρίσουμε 3 τετραετίες πίσω».

Όμως, όση «ενότητα» και αν επιβάλλουν οι επερχόμενες εκλογές στα στελέχη της ΝΔ, κυρίως στα κορυφαία, η πολιτική κρίση που διαπερνάει τον βασικό πυλώνα της αστικής διαχείρισης εκφράστηκε, παρά τις κάλπικες επευφημίες και τα χειροκροτήματα. Το γεγονός ότι σε πολλά αστικά μέσα ενημέρωσης το συνέδριο παρουσιάστηκε ως πασαρέλα των «θεσμικών» και των «δεξιών», επίδοξων διαδόχων της προεδρίας του κόμματος στη μετά Μητσοτάκη εποχή, είναι έκφραση των περιορισμένων καυσίμων, αλλά κυρίως των σοβαρών προβλημάτων και τριγμών που κλυδωνίζουν το κόμμα εξουσίας.

Η πολιτική κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος και του κυβερνώντος κόμματος όχι μόνο δεν μπορεί να κρυφτεί, αντιθέτως, συνεχώς βαθαίνει και γίνεται ολοένα πιο περίπλοκη και δυσεπίλυτη. Σε ένα «περιβάλλον» ολόπλευρης κρίσης του συστήματος, με μέσα διάδοσης τα αντιδραστικά «υλικά» της διπλής ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης από ΗΠΑ-ΕΕ και της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης, η ρευστότητα και η αβεβαιότητα στην αναδιάρθρωση-αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού θα εντείνεται. Η ΝΔ, όπως εύστοχα εντοπίσαμε, ακόμη και

από τη φάση του «Μητσοτάκης μέχρι να σβήσει ο Ήλιος», έχει εισέλθει σε αυτή τη διαδικασία, με το επιδικό ζητούμενο πλέον για την ίδια και το σύστημα να είναι το «πώς» θα βγει.

Επιστρέφοντας όμως στο συνέδριο, στο καίριο και πραγματικό ερώτημα λοιπόν του Κ. Μητσοτάκη, αυτό που βγάζει κυβερνήσεις («Αν το τριψήφιο τηλέφωνο χτυπήσει στις 3 το πρωί σε έναν κόσμο αστάθειας και αβεβαιότητας, ποιος θα το σηκώσει και τι θα πει;») πριν την αντιπολίτευση έσπευσαν να απαντήσουν δηλώνοντας παρών πρώτοι οι «δεξιόφιλοι» και οι «θεσμικοί». Ο καθένας τοποθετείται με τον τρόπο του και το ανάστημά του. Άλλος απαντά με ευθεία αμφισβήτηση και πυρά, άλλος με τη θετική αναγνώριση της κυβερνητικής πολιτικής για να μεγεθύνει τη δική του συμβολή. Αλλά και στις δυο περιπτώσεις λειτουργούν υποσκάπτοντας, είτε ανοικτά είτε συγκαλυμμένα, τον Κ. Μητσοτάκη.

Αρχηγική ήταν η ομιλία του Ν. Δένδια, που φρόντισε με ευθείες βολές κριτικής, αμφισβήτησης και αποδόμησης του Κ. Μητσοτάκη για κομματικές και κυβερνητικές επιλογές που θολώνουν τα χαρακτηριστικά του κόμματος και της πολιτικής της ΝΔ, να αφήσει το δικό του ισχυρό αποτύπωμα. Ανακαλώντας, μεταξύ άλλων, το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών που «ήχτησαν ως σήμα κινδύνου», καθώς «απωλέσαμε το 55% της εκλογικής μας δύναμης», αντίκρουσε τους πανηγυρισμούς Μητσοτάκη για τις νίκες της ΝΔ που «διπλάσιας τις δυνάμεις της, νικώντας σε τρεις εθνικές εκλογές, δύο ευρωεκλογές και δύο αυτοδιοικητικές μάχες».

Παράλληλα, η απουσία του Κ. Καραμανλή από το Συνέδριο στέλνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς την κομματική βάση, διευρύνσης του ρήγματος με τον Κ. Μητσοτάκη.

Αυτό επιβεβαιώνει και η πρόσφατη παρέμβασή του σε βιβλιοπαρουσίαση των Κ. Αρβανιτόπουλου και Κ. Φίλη, λίγες μέρες μετά το Συνέδριο, με τη γνωστή κριτική σε εθνικά ζητήματα, θεσμούς, δικαιοσύνη κ.ά. να επαναλαμβάνεται με κλιμακωτή ένταση, παρουσία μάλιστα και του Α. Σαμαρά.

Ο Α. Σαμαράς, εν μέσω αλληλεπλήθων δημοσιευμάτων για την ίδρυση νέου κόμματος, σφυροκοπάει τον Κ. Μητσοτάκη από το βήμα της Βουλής στη συζήτηση για τις υποκλοπές, κατηγορώντας τον για «αλαζονική στάση» και καταλήγοντας ότι «Η Ελλάδα δεν είναι ιδιοκτησία σας. Δεν είστε Κυβερνήτης ή Ηγεμόνας».

Από δίπλα στέκεται το «αντάρτικο» των 5 βουλευτών που με κοινό τους άρθρο στα «ΝΕΑ» βάζουν το «επιτελικό κράτος» στο στόχαστρο, αλλά και η επιστολή, που δημοσιοποιήθηκε παραμονές του συνεδρίου, των 10 πρώην υπουργών και βουλευτών, που ενώ «αξιζεί η παράταξη να ξαναβρεί την ψυχή της» διαπιστώνουν ότι η «ανάγκη για μια νέα πατριωτική, δημοκρατική και κοινωνική πολιτική έκφραση αναδύεται πλέον μέσα από την ίδια την κοινωνία».

Είναι προφανείς οι παρεμβάσεις κέντρων εξουσίας στο κόμμα της ΝΔ. Πάνω σε αυτές, άλλωστε, εδράζονται οι κινήσεις και οι πρωτοβουλίες των κορυφαίων στελεχών του, εν αναμονή των εξελίξεων, διαμορφώνουν τουλάχιστον συνθήκες αποστοίχισης από το Μαξίμου, αξιοποιώντας και τους διαθέσιμους «παγούς». Πού θα κάτσει η μπίλια είναι άγνωστο, αλλά όχι θέμα τύχης. Κυρίως θα είναι το αποτέλεσμα της έκβασης του ανταγωνισμού των κέντρων εξουσίας και ενός προσωρινού συμβιβασμού, μέχρι την επόμενη ανατροπή του.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΠΙΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ ΤΣΙΠΡΑ

«Ανακοίνωσέ το επιτέλους!»

Με μια -υποτίθεται- πανηγυρική συγκέντρωση στο Θροσείο ανακοινώθηκε στις 26 Μάρ η ίδρυση του νέου κόμματος του Τσίπρα. Η ιδρυτική διακήρυξη του νέου του κόμματος (Ελληνική Αριστερή Συμπάρταξη - ΕΛΑΣ) ήρθε λίγες μέρες μετά τη δημοσίευση του «Μανιφέστου για τη συμπάρταξη της σοσιαλδημοκρατίας, της ριζοσπαστικής αριστεράς και της πολιτικής οικολογίας» και συνεχίζει στο ίδιο μήκος κύματος: μια προσπάθεια να ξανασερβριστούν χρεοκοπημένες σοσιαλδημοκρατικές συνταγές, μπας και καταφέρει να αντιμετωπίσει την κρίση του το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα. Γιατί το βλέμμα του Τσίπρα προς τα εκεί ήταν και είναι στραμμένο: στα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας, τα οποία είναι πρόθυμοι να υπηρέτησουν.

Από την παραίτησή του από πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ τον Ιούνιο του 2023, το ταξίδι του στις ΗΠΑ και τη δημοσίευση της «Νέας Εθνικής Πυξίδας» τον Μάρτιο του 2025, μέχρι την κυκλοφορία του βιβλίου του και τις σημερινές εξελίξεις, όλη η πορεία του Τσίπρα ήταν μια πορεία διαγραφής του «κακού του εαυτού», μια πορεία προσαρμογής και ευθυγράμμισης, μια πορεία προετοιμασίας του για την ανάληψη καθηκόντων όταν το σύστημα το χρειαστεί.

«Δεν πιστεύω σε Μεσοσίες, ούτε σε κομματικές κατασκευές εργαστηρίου» δήλωνε ο ίδιος τον περασμένο Οκτώβριο, όταν παραιτήθηκε από βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ. Μόνο που ακριβώς έτσι εμφανίζεται και ακριβώς έτσι προωθείται από μια σειρά κέντρα. Ακριβώς έτσι ερμηνεύεται και ο τρόπος με τον οποίο επέλεξε να ανοίξει την ομιλία του: «Η μεγάλη μέρα έφτασε. Η αναμονή τελείωσε». Για να συνεχίσει ως εξής: «Χιλιάδες άνθρωποι σε κάθε γωνιά της Ελλάδας μας έλεγαν το ίδιο πράγμα: Κάντε κάτι! Προχωρήστε! Μην αφήνετε τη χώρα να βυθιστεί κι άλλο. Ανακοίνωσέ το επιτέλους!». Τόσο μετριοπάθεια μας ξεπερνάει! Και μάλιστα από κάποιον ο οποίος υπηρέτησε με τον καλύτερο τρόπο την πολιτική της εξάρτησης, ψήφισε και εφάρμοσε μνημόνια, καταρρίπτοντας τις αυταπάτες που ο ίδιος και οι τότε συνοδοιπόροι του είχαν καλλιεργήσει στο όνομα της «πρώτη φορά Αριστεράς».

Αυτός, λοιπόν, που πριν από δέκα μόλις χρόνια εξαργύρωσε την εμπιστοσύνη του λαού, έσπειρε την απογοήτευση και έστρωσε τον δρόμο για την επάνοδο της Νέας Δημοκρατίας, έρχεται σήμερα, με περισσευόμενο θράσος, ως «αναβαπτισμένος Μεσσίας», να πουλήσει όραμα. Και μάλιστα, χρησιμοποιώντας ξανά την έννοια της Αριστεράς, (την οποία «παρέλειπε» για μεγάλο διάστημα), αλλά και προχωρώντας το ακόμη παραπέρα: με την καπιλεύα της ηρωικής ιστορίας του λαϊκού κινήματος στη χώρα και της καθοριστικής συμβολής των κομμουνιστών. Αυτό ακριβώς κάνει με το όνομα που επέλεξε για το νέο του κόμμα. Και η επιλογή του αυτή συμβαδίζει απόλυτα με την προσπάθειά του να εκμεταλλευτεί και να επιτείνει το κλίμα της σύγχυσης, της θολούρας, της απογοήτευσης και του αδιεξόδου που επικρατεί σε πλατύ αριστερό και προοδευτικό κόσμο, αλλά και σε ευρύτερες λαϊκές μάζες. Κλίμα που καλλιεργείται χωρίς σταματημό -με την πολύτιμη συμβολή και της ρεφορμιστικής Αριστεράς- και το οποίο έχει ως στόχο την περιθωριοποίηση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, την υποταγή τους στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, με μόνη «ελπίδα» τους τις επόμενες κάλπες.

Τι άλλο πέρα από σύγχυση μπορεί να καλλιεργεί η παράθεση του ΕΑΜ και της Εθνικής Αντίστασης, με την ΕΔΑ, το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ ως η «κληρονομιά των μεγάλων ρευμάτων του προοδευτικού κινήματος»; Αλλά και τι άλλο πέρα από άκρατο καιροσκοπισμό και ιδεολογική φτώχεια μπορεί να κρύβει η καταφυγή στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ, μπας και αντληθεί λίγο κύρος;

Απ' όλα έχει, λοιπόν, ο νέος «μπαξές» του Τσίπρα, προκειμένου να «αγγίξει ευρύτερα ακροατήρια» και να καλύψει την ανυπαρξία ισχυρού αντίπαλου δέους στη Νέα Δημοκρατία. Και «κυριαρχία των καπιταλιστικών αγορών, δίχως έλεγχο και δίχως όρια» έχει, και «Ηθική Επανάσταση» έχει, και «Νέα Μεταπολίτευση» έχει, ενώ περισσεύουν η «δικαιοσύνη» και η «δημοκρατία» (από ενεργειακή μέχρι και... ψηφιακή!!!). Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά ακόμη «ευφυή» και «ακατάλληλα» (μπόλικη αερολογία, δηλαδή), όμως δεν θα το κάνουμε, διότι δεν αλλάζει τίποτα από την ουσία της επανεμφάνισης του Τσίπρα. Όπως δεν θα μπορούμε στον κόπο να αναφερθούμε στις «7 δεσμεύσεις» που αναφέρει η Ιδρυτική Διακήρυξη του κόμματός του. Γιατί όλα αυτά για τα οποία δεσμεύεται, πέρα από το ότι είναι κενολογίες και κοινοτυπίες, έχουν ένα κοινό υπόβαθρο, καθόλου καλό για τον λαό: αποτελούν δεσμεύσεις για την υπεράσπιση του αστικού συστήματος.

«Το κράτος έχει πέσει στα χέρια μιας κάστας που το αντιμετωπίζει σαν λάφυρο. Οι θεσμοί απαξιώνονται, όπως και το πολιτικό σύστημα». «Εξωθεσμικά κέντρα συμφερόντων επηρεάζουν, ή και ελέγχουν ακόμα, πολιτικά κόμματα και κυβερνήσεις». «Η διεθνής θέση της χώρας, αποδυναμωμένη από τη διαφθορά και την αναξιοπιστία, γίνεται όλο και πιο επισφαλής». Αυτή είναι, σύμφωνα με τον Τσίπρα, η σύγχρονη ελληνική «δυστοπία» και οι αιτίες

της. Οπότε, το ξεπέρασμά τους απαιτεί ένα αστικό κράτος «για όλους» και ενίσχυση των θεσμών. Τόσο απλά ξεπερνιέται η σκληρή ταξική πραγματικότητα!

Μα, καλά -θα πει κάποιος- θα ανεχτούν τα κέντρα εξουσίας την αναφορά σε Αριστερά ή -πολύ περισσότερο- σε ΕΑΜ και ΕΛΑΣ; Η απάντηση είναι «ναι» για τρεις (τουλάχιστον) λόγους: Πρώτον, γιατί αυτός που τα λέει δεν τα εννοεί. Δεύτερον, γιατί η αστάθεια, ο κατακερματισμός και η απαξίωση του ντόπιου αστικού συστήματος απαιτεί κάθε θεμιτό και «αθέμιτο» μέσο για να ξεπεραστεί. Και τρίτον, γιατί ακόμη μνημονεύεται η κυβερνητική θητεία του ΣΥΡΙΖΑ ως η περίοδος με τις λιγότερες κινητοποιήσεις, δηλαδή με τον λαό στη γωνία και τις αυταπάτες να κυριαρχούν. Οπότε, όλα συγκορύνονται (σε επικοινωνιακό, εννοείται, επίπεδο)!

Γι' αυτό, εξάλλου, υπάρχει και τέτοιο «σπρώξιμο», τέτοια υπερπροβολή από διάφορα αστικά κέντρα. Μέχρι και δημοσκοπήσεις είχαν έτοιμες που φέρνουν το κόμμα Τσίπρα στη δεύτερη θέση, ενώ όσο περνάνε οι μέρες ακούγονται και σενάρια για πρωτιά, έως και αυτοδυναμία!!! Το πότε και πώς θα καταλαγιάσει ο αχός των πρώτων ημερών μένει να το δούμε. Γιατί, αν από τη μια, η υπερπροβολή του Τσίπρα έχει στριμώξει μια σειρά κόμματα όπως η Νέα Αριστερά και το ΠΑΣΟΚ, από την άλλη, η προφανής έλλειψη επιτελείου και στελεχών είναι κάτι που δεν μπορεί να προσπερνιέται. Και αυτό το κενό δεν μπορεί να καλυφθεί από την άρον-άρον στοίχιση πίσω από τον Τσίπρα στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ. Χωράει, άραγε, τόση ανακύκλωση η «κυβερνώσα Αριστερά της Νέας Εποχής»;

Ανακοίνωση της Κ.Ο. Θεσπρωτίας του ΚΚΕ(μ-λ)

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ: ΑΣΦΑΛΙΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ ΚΑΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΕΣ ΚΛΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ

Κάτω τα χέρια από αγρότες και αλληλέγγυους Ητρομοκρατία δεν θα περάσει!

Δεκάδες αγρότες, αλληλέγγυοι πολίτες καθώς και μέλη αριστερών οργανώσεων που δεν είναι αγρότες -ένα μέλος του ΚΚΕ(μ-λ) και ένα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ- καθλούνται από ανακριτικές αρχές μετά από διαταγή εισαγγελέα να δώσουν κατάθεση για τη συμμετοχή τους στις αγροτικές κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη και το μπλόκο στην Εγνατία οδό μπροστά στην πύλη του Λιμανιού της Ηγουμενίτσας. Καλούνται οι αγρότες να δώσουν εξηγήσεις για το αν ήταν «νόμιμοι» ή «παράνομοι» σε έναν ΔΙΚΑΙΟ αγώνα για την επιβίωσή τους και ενάντια στο ξεκληρίσμα που τους καταδικάζει η αντιλαϊκή αντιαγροτική πολιτική κυβέρνησης, ΕΕ-ΚΑΠ.

Καλούνται να καταθέσουν και να υπογράψουν ότι δεν παρακώλυαν τις συγκοινωνίες, όταν δεκάδες αγρότες, κτηνοτρόφοι και μελισσοκόμοι, κυρίως νέοι στην ηλικία και στην πλειοψηφία τους μικροί παραγωγοί, βρισκόνταν επί ώρες στον δρόμο με τα τρακτέρ και τα αγροτικά τους μηχανήματα και αγωνίζονταν, κόντρα στις κλούβες των ΜΑΤ και τον φραγμό της αστυνομίας που προσπάθησε να τους εμποδίσει.

Καλούνται να απολογηθούν και όσοι στάθηκαν μαζί με τους αγωνιζόμενους αγρότες ως αλληλέγγυοι πολίτες, τη στιγμή που όλος ο λαός βρισκόταν στο πλευρό τους! Και, τέλος, καλούνται τα μέλη αριστερών οργανώσεων, στην ουσία οι ίδιες οι οργανώσεις προφανώς, να λογοδοτήσουν για την πολιτική τους δράση και γιατί θέλησαν να στηρίξουν την προοπτική ΝΙΚΗΣ του αγώνα των αγροτών, που ήταν και αγώνας για όλο τον λαό! Ένα καινούριο και σοβαρό στοιχείο, σε σχέση με την ποινικοποίηση παλιότερων κινητοποιήσεων, είναι ότι στοχοποιείται η έκφραση και εκδήλωση αλληλεγγύης και μά-

λιστα με ασφαλίτικες μεθόδους, αφού η κλήση ως ύποπτου (ανωμοτί) σε πολλούς αλληλέγγυους και στα μέλη των οργανώσεων βασίζεται στην αναγνώρισή τους από τους ασφαλίτες!

Οι κλήσεις αυτές ούτε μεμονωμένες είναι ούτε έχουν τυπικό χαρακτήρα, όπως παραπληκτικά τις παρουσιάζουν οι αρχές. Ο χαρακτήρας τους είναι τρομοκρατικός και εκδικητικός! Είναι μέρος μιας πανελλαδικής προσπάθειας της κυβέρνησης, που δεν ξεχνά τον αγροτικό ξεσηκωμό που την τρόμαξε με τη μαζικότητα και την αντοχή του και αναζητά τώρα, μήνες μετά, την παραδειγματική τιμωρία, στήνοντας αγροτοδικεία παντού, όπως έγινε πρόσφατα στα Γιάννενα, που έσυρε σε δίκη 13 αγρότες αγωνιστές. Το ίδιο και στην Καρδίτσα και στις Σέρρες.

Είναι μέρος μιας γενικευμένης εκστρατείας εκφοβισμού απέναντι στο δικαίωμα του λαού να διεκδικήσει τη ζωή του, μέρος μιας ατέλειωτης πανελλαδικής ποινικής δικογραφίας που περιλαμβάνει αγρότες, εκπαιδευτικούς, φοιτητές, μαθητές, υγειονομικούς και όποιον αγωνίζεται. Η εκστρατεία αυτή στοχεύει και απειλεί την ίδια τη λαϊκή πάλη, αλλά δείχνει ταυτόχρονα και τον φόβο του συστήματος απέναντί της!

- Δεν θα τους περάσει!
- Οι αγώνες δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι, είναι δίκαιοι και αναγκαίοι!
- Καμιά δώξη! Κάτω τα χέρια από τη λαϊκή πάλη και τους αγωνιστές!

Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία

Οι εξαγγελίες για Βαρέα και Ανθυγιεινά εντάσσονται στο πλαίσιο της αντιλαϊκής πολιτικής Οι διεκδικητικοί αγώνες είναι η μόνη διέξοδος

Ενόψει της ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΩΝ στις 12 Μάη, καλλιεργήθηκε έντονη φημολογία από τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης, ΜΜΕ, συνδικαλιστές και κομματικά στελέχη, για επικείμενη ανακοίνωση ένταξης των υγειονομικών στα ΒΑΕ. Οι ανακοινώσεις, όμως, του πρωθυπουργού την ημέρα εκείνη δεν περιείχαν τίποτε περισσότερο από αόριστες υποσχέσεις για μελλοντικές παρεμβάσεις. Ακολούθησε μια σύντομη περίοδος αμηχανίας, για να επανέλθει η κυβέρνηση με δηλώσεις των υπουργών Υγείας και Εργασίας για άμεση νομοθετική παρέμβαση. Προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση πόσο αόριστες και ασαφείς είναι οι εξαγγελίες αυτές, με δεδομένο ότι είναι ένα ζήτημα που απασχολεί ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια και έχουν προηγηθεί τουλάχιστον δυο φορές ανάλογες εξαγγελίες. Το 2025 ο υπουργός δήλωνε ότι είναι έτοιμοι για ένταξη από 1/1/2026. Επίσης είναι γνωστό το πόρισμα της Επιτροπής Μπεχράκη, που, μετά από δυο παρατάσεις, κατέληξε σε πρόταση το 2020 και έκτοτε (6 ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ) βρίσκεται στα συρτάρια της κυβέρνησης. Λέγεται ότι σχετικό νομοσχέδιο θα κατατεθεί σύντομα. Ωστόσο καμία κυβερνητική πηγή δεν αναφέρεται σε συγκεκριμένες ρυθμίσεις.

Τα ελάχιστα στοιχεία που εμφανίζονται σε δημοσιεύματα καθόλου δεν δικαιολογούν τον εφησυχασμό και τη στάση αναμονής. Ενώ είναι απορίας άξιο σε ποια βάση η ανακοίνωση της ΠΟΕΔΗΝ χαρακτηρίζει «θετικές» τις εξαγγελίες.

Σε αναμονή των... εξαγγελιών και, ίσως, του θρυλούμενου σχεδίου νόμου, οι δημοσιογραφικές πληροφορίες αναφέρονται σε ένταξη στα ΒΑΕ συγκεκριμένων κατηγοριών: «**νοσηλευτές ΕΣΥ, βοηθοί νοσηλευτών, οδηγοί ασθενοφόρων, βοηθοί ασθενοφόρων-διασωστές του ΕΚΑΒ**». Αλλά και αυτή η, μερικών μόνο κατηγοριών εργαζόμενων, ένταξη δεν φαίνεται να αφορά κάτι περισσότερο από τη μείωση των συνταξιοδοτικών ορίων, και αυτό υπό προϋποθέσεις. Προϋποθέσεις που στην πλειοψηφία των παλαιότερων εργαζόμενων κάνουν έως και απαγορευτική την ένταξή τους στα ΒΑΕ.

Έτσι, από ό,τι φαίνεται, δεν θα περιληφθούν χιλιάδες εργαζόμενοι των νοσοκομείων, τραυματιοφορείς, τεχνικοί, διοικητικοί, εργαστηριακοί, γιατροί και εργαζόμενοι σε υποστηρικτικές λειτουργίες όπως καθαριότητα, σίτιση, πλυντήρια κ.λπ. Με λίγα λόγια, άλλη μια προσπάθεια διάσπασης των εργαζόμενων σε κατηγορίες. Εξάλλου μένει να φανεί αν η ένταξη μιας κατηγορίας εργαζόμενων θα αφορά και το σύνολο των διαφόρων εργασιακών σχέσεων.

Ακόμα όμως και για όσους ενταχθούν, τα πράγματα δεν είναι ρόδινα. Ειδικά αν δεν αναγνωριστεί ο χρόνος εργασίας ως ΒΑΕ αλλά χρειαστεί ο κάθε εργαζόμενος να πληρώσει την ανάλογη εισφορά. Η προϋπόθεση συμπλήρωσης επαρκούς χρόνου ασφάλισης σε ΒΑΕ για την πρόωρη συνταξιοδότηση συνεπάγεται την οικονομική επιβάρυνση του εργαζόμενου με επιπλέον ασφαλιστικές εισφορές (και τις εργοδοτικές) για το χρονικό διάστημα που υπολείπεται. Μια οικονομική επιβάρυνση που μεγαθύνεται όσο κοντύτερα στα όρια συνταξιοδότησης βρίσκεται ο κάθε εργαζόμενος και

που συνεπάγεται περικοπές στον μισθό και τη σύνταξη. Για έναν σημαντικό αριθμό εργαζόμενων, οι «ευνοϊκότεροι» όροι συνταξιοδότησης δεν είναι και τόσο ευνοϊκοί.

Απέναντι σε αυτή την κοροϊδία, η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ επιβεβαιώνει τον φιλοκυβερνητικό της χαρακτήρα. Μας λένε: Θετικές οι εξαγγελίες και τα προβλήματα θα τα λύσει η ΠΟΕΔΗΝ με την κυβέρνηση. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να κάνουν τίποτα άλλο από το να περιμένουν τους μεσσίες να τους οδηγήσουν στη γη της επαγγελίας. Και αν δεν γίνεται επειδή δεν το επιτρέπουν οι αντοχές της εθνικής οικονομίας, τι να γίνει; ΥΠΟΜΟΝΗ.

Για άλλη μια φορά γίνεται φανερό ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από μια ηγεσία που έχει αναλάβει εργολαβία την προώθηση της κυβερνητικής πολιτικής και επιδιώκει να παζαρεύει με τις αγωνίες των εργαζόμενων. Οι εργαζόμενοι έχουν μόνη επιλογή να ενισχύσουν τα πρωτοβάθμια σωμα-

τεία τους, να συζητήσουν στις συνελεύσεις τους και να διαμορφώσουν τα αιτήματά τους σύμφωνα με τις δικές τους, πραγματικές ανάγκες.

Δεν μπορούν οι ανάγκες τους να ικανοποιηθούν από μια πρόταση που τους διαχωρίζει σε κατηγορίες με διαφορετικά δικαιώματα, μια πρόταση που τους φορτώνει ολόκληρο το οικονομικό κόστος μιας «πρόωρης» συνταξιοδότησης και απαλλάσσει τον εργοδότη από τις οφειλόμενες εισφορές. Δεν μπορεί να ικανοποιηθούν οι ανάγκες των νοσοκομειακών εργαζόμενων από μια πρόταση που εξαντλείται σε μια «πρόωρη» συνταξιοδότηση στα 62(!), λες και είναι εύκολο για τον 60 χρόνο νοσηλευτή ή νοσηλεύτρια να εργάζεται σε κυκλικό 8ωρο ωράριο για 35 ή 40 χρόνια. Δεν μπορεί να αγνοείται ότι οι εργαζόμενοι των νοσοκομείων εργάζονται σε ένα ανθυγιεινό επιβαρυντικό περιβάλλον με άθλιες συνθήκες και υποτυπώδη μέτρα ασφάλειας. Και να τους ζητούν με τους μισθούς και τις συντάξεις πείνας να πλη-

ρώσουν το μερίδιο της εργοδοσίας για την ασφάλισή τους.

Το αίτημα για αναγνώριση του χώρου εργασίας του νοσοκομείου ως **ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΟΥ** με ό,τι αυτό συνεπάγεται για όλους τους εργαζόμενους σε αυτόν, περιγράφει με τον πιο πλήρη τρόπο το σύνολο των αναγκών των εργαζόμενων. Λιγότερα χρόνια δουλειάς, μικρότερα ωράρια, λιγότερα χρόνια στο κυκλικό ωράριο, επιπλέον μέρες άδειας, μέτρα προστασίας και ασφάλειας με επιβάρυνση της εργοδοσίας. Και αυτά δεν είναι αιτήματα που μπορεί να τα διαπραγματευτεί μια ηγεσία, πόσο μάλλον όταν έχει στρατολογηθεί στην υπηρεσία της αντιλαϊκής κυβέρνησης. Είναι αιτήματα που απαιτούν την κινητοποίηση των ίδιων των εργαζόμενων σε αναμέτρηση με την πολιτική της αέναης αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης, την πολιτική των μισθών πείνας, την πολιτική των ελαστικών εργασιακών σχέσεων· με τον πυρήνα της αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος.

Εαρινές οικονομικές προβλέψεις της Κομισιόν

Στο φόντο του πολέμου και της κρίσης

Οι εαρινές οικονομικές προβλέψεις της Κομισιόν, που δημοσιεύθηκαν πριν λίγες μέρες, αντανακλούν βασικά χαρακτηριστικά της περιόδου, δηλαδή τις οικονομικές επιπτώσεις του πολέμου στη Μέση Ανατολή και τη συνέχιση και ένταση της επίθεσης στα δικαιώματα και τα εισοδήματα των λαών της Ευρώπης.

Συνολικά η ΕΕ ...πάσχει από υψηλό πληθωρισμό λόγω των απότομων αυξήσεων των τιμών των ενέργειας. Η πρόβλεψη είναι ότι οι τιμές θα μειωθούν σταδιακά και θα εξομαλυνθούν μέσα στο 2027. Η ίδια η έκθεση παραδέχεται, στην ουσία, ότι η πρόβλεψη αυτή είναι έωλη, γιατί παρουσιάζει και το δυσμενές σενάριο, σύμφωνα με το οποίο ο πόλεμος δεν θα τελειώσει γρήγορα, οπότε οι τιμές δεν θα πέ-

σουν μέχρι και το τέλος του 2027. Και βλέπουμε...

Ως αντιστάθμισμα περιγράφεται, ουσιαστικά, η έκθεση Ντράγκι, οι επενδύσεις στην άμυνα και την ενεργειακή μετάβαση.

Σε ό,τι αφορά ιδιαίτερα την Ελλάδα, ο πληθωρισμός, που ήταν στο 2,9% το 2025, αναμένεται να αυξηθεί στο 3,7% το 2026 και να μειωθεί στο 2,4% το 2027. Η αύξηση οφείλεται στις τιμές της ενέργειας κι έτσι η μείωση για του χρόνου είναι μια επισφαλής πρόβλεψη, όπως και η αντίστοιχη για όλη την ΕΕ.

Το ΑΕΠ αυξήθηκε το 2025 κατά 2,1%, όμως το 2026 προβλέπεται να αυξηθεί κατά 1,8% και το 2027 κατά 1,6%. Ο περιορισμός της ανάπτυξης αποδίδεται και πάλι στις τιμές της ενέργειας, που θα επηρεάσουν τον τουρισμό, αλλά

και στη λήξη του Ταμείου Ανάκαμψης το φετινό καλοκαίρι.

Η ανεργία έπεσε στο 8,4% το 2025 και προβλέπεται να μειωθεί στο 7,9% το 2027, παραμένοντας υψηλότερη από τον μέσο όρο της ΕΕ (6%). Σημαντικό, όμως, είναι το ποσοστό των μακροχρόνια ανέργων, που πλησιάζει το 5% και είναι το υψηλότερο στην ΕΕ.

Το δημόσιο χρέος, από 146,1% το 2025 προβλέπεται να μειωθεί περαιτέρω στο 134,4% το 2027. Σημαντικό ρόλο στη συνεχιζόμενη απομείωση παίζουν τα πρωτογενή πλεονάσματα, που πληρώνει ο λαός με τη φορομπηξία και τις περικοπές.

Αυτό φαίνεται στο πλεόνασμα της γενικής κυβέρνησης, που ενώ είχε προβλεφθεί να είναι 1,1% για το 2025, τελικά έφτασε το 1,7%, ως αποτέλεσμα του περιορισμού των δαπανών και της αύξησης των εσόδων, κύρια του ΦΠΑ, λόγω της ακρίβειας. Το 2026 το πλεόνασμα προβλέπεται να φτάσει το 0,6% και το 2027 το 0,8%. Ως αιτίες της μείωσης παρουσιάζονται οι ενισχύσεις για την αντιμετώπιση των αυξήσεων των τιμών της ενέργειας, η αναπροσαρμογή της φορολογικής κλίμακας, οι μειώσεις στις ασφαλιστικές εισφορές και οι αυξήσεις στους μισθούς του Δημοσίου. Πρόκειται για τα ψίχουλα που δίνει η κυβέρνηση δήθεν για να ανακουφίσει από την ακρίβεια και ιδιαίτερα σε μια προεκλογική χρονιά.

Τα ίδια και χειρότερα, λοιπόν, προβλέπονται από την Κομισιόν για το μέλλον των λαών της Ευρώπης και για τον δικό μας. Όχι πως αμφιβάλλαμε, αλλά όταν δεν μπορούν ούτε καν να μας τάξουν ένα καλύτερο μέλλον, ένας λόγος παραπάνω να φροντίσουμε εμείς να το φτιάξουμε χωρίς αυτούς και ενάντια σε αυτούς!

Δημόσιο

Το νέο πειθαρχικό δεν ανατρέπεται με εκδηλώσεις Χρειάζεται πραγματικούς αγώνες!

Στις 23 Μαρτίου η Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ αποφάσισε την πραγματοποίηση εκδήλωσης με θέμα το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων. Εν μέσω έντασης των πειθαρχικών διώξεων, τη στιγμή που συμπληρώθηκε ένας χρόνος αργίας της Χ. Χοτζόγλου και τέθηκε ήδη στο πειθαρχικό συμβούλιο η παράτασή της και το ενδεχόμενο αργίας του Δ. Χατζουλάκη, η ΑΔΕΔΥ πραγματικά «πετάει αετό»! «Παλεύει» το νέο πειθαρχικό με τη διοργάνωση... εκδήλωσης και για κινητοποιήσεις ή απεργίες ούτε λόγος. Βέβαια, τα δείγματα είχαν φανεί από το καλοκαίρι, όταν ψηφίζοταν ο σχετικός νόμος και η «αγωνιστική» απάντηση της ΑΔΕΔΥ ήταν μια στάση εργασίας, την ημέρα που διαπραγματευόταν με τον υπουργό, και μια 24ωρη απεργία, 28 Αυγούστου, την ημέρα ψήφισής. Η ανάδειξη εν τω μεταξύ της ΔΑΣ-ΠΑΜΕ σε πρώτη δύναμη τον Δεκέμβριο τίποτα δεν άλλαξε ως προς το ζήτημα του νέου πειθαρχικού, το οποίο, πόσο δε μάλλον ο αγώνας για την κατάργησή του, και πάλι απουσίαζε από την ατζέντα της απεργίας της 13ης Μαΐου.

Στις 20 Μαΐου, λοιπόν, πραγματοποιήθηκε στην Ακαδημία Αθηνών η προγραμματισμένη εκδήλωση της ΑΔΕΔΥ με θέμα: «το “Πειθαρχικό Δίκαιο των Δημοσίων Υπαλλήλων” και η προσπάθεια θεσμικής και συνταγματικής θωράκισης της αυθαιρεσίας των διώξεων». Κατ’ αρχάς, και μόνο ο τίτλος προϊδεάζει για τον «επίσημο» και «θεσμικό» χαρακτήρα της εκδήλωσης. Ακόμα και η επιλογή μιας αίθουσας χωρητικότητας κάποιων δεκάδων στην Ακαδημία Αθηνών, έναν χώρο συμβολικά πολύ μακριά από τους εργαζόμενους και τις κινητοποιήσεις τους και ο οποίος δεν γέμισε καν, είναι ενδεικτικό των προθέσεων των διοργανωτών να αποτελέσει η συγκεκριμένη εκδήλωση μια τυπική, άνευρη διαδικασία στην οποία, προφανώς, δεν χωράνε οι εργαζόμενοι, πόσο δε μάλλον τα συνθήματα και οι τοποθετήσεις τους. Γεγονός που επιβεβαιώθηκε κι από τους καλεσμένους ομιλητές: καθηγητές πανεπιστημίου, εμπειρογνώμονες της δημόσιας διοίκησης, νομικοί σύμβουλοι και, βεβαίως, εκπρόσωποι των παρατάξεων της Ε.Ε. και μόνο.

Η συζήτηση, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, αποτέλεσε αναμύση των διατάξεων και επιπτώσεων του νέου πειθαρχικού με έμφαση, όπως προδίδει και ο τίτλος της, στο θεσμικό και νομικό μέρος. Αναδείχθηκε και πάλι, ως βασικό επίδικο εκ μέρους της ΑΔΕΔΥ, η σύνθεση των νέων πειθαρχικών συμβουλίων και η μη συμμετοχή των αιρετών σε αυτά, ενώ δεν έλειψαν και τοποθετήσεις, όπως αυτή του εκπροσώπου της ΔΑΚΕ, που αναγνώρισαν, όπως ήταν αναμενόμενο, θετικές πλευρές ακόμα και στην αυστηροποίηση των ποινών. Όσο για τον εκπρόσωπο της ΔΑΣ, θύμισε στο ακροατήριο, κουνώντας του το δάχτυλο, την πρόταση που κατέθεσαν, το 2019, 159 σωματεία ζητώντας την αναθεώρηση του άρθρου

103 του συντάγματος ώστε οι εργαζόμενοι ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου που καλύπτουν «πάγιες και διαρκείς ανάγκες» (και μόνο) στο δημόσιο να μονιμοποιούνται και η οποία δεν πέρασε.

Πολύ πιθανό να συμφωνήσει κάποιος με πτυχές ορισμένων τοποθετήσεων. Εξάλλου κανείς δεν αμφισβάζει ότι το νέο πειθαρχικό έχει αντιδραστικές διατάξεις, που στοχεύουν σε απολύσεις, διώξεις, τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και στοχοποιούν αγωνιστές και συνδικαλιστική δράση. Ωστόσο, το

ζητούμενο που θα έπρεπε να τίθεται από το ανώτατο συνδικαλιστικό όργανο, θα έπρεπε να είναι η απάντηση. Η οργάνωση πραγματικών αγώνων που θα θέσουν στα σοβαρά την κατάργηση του νέου πειθαρχικού και όχι το, για άλλη μια φορά, αναμύση αυταπατών για τον ρόλο του κράτους και των κρατικοποιήσεων, της επίκλησης του «δημόσιου συμφέροντος» και του «κράτους δικαίου», των προτάσεων νόμου, της δικαστικής λύσης και των προσφυγών, που έχουν επανειλημμένως διαφευθεί.

Η προσφυγή που κατέθεσε η ΑΔΕΔΥ στις 8/5 στην ολομέλεια του ΣτΕ, δεν είναι αγώνας. Ίσα ίσα αποτελεί τροχοπέδη, αποπροσανατολίζει, δημιουργεί και καλλιεργεί αναμονή και αυταπάτες και, σε καμία περίπτωση, δεν μπορεί να φέρει αποτέλεσμα. Αυτό που πραγματικά χρειάζεται και λείπει είναι η ουσιαστική εμπλοκή των εργαζομένων σε αυτή τη μάχη και η οργάνωση κινητοποιήσεων που θα τους έχουν μέσα. Και από ό,τι φαίνεται, αυτό κάθε άλλο παρά προτεραιότητα της ΑΔΕΔΥ αποτελεί.

Υπουργείο και συνδικαλιστικές ηγεσίες συντηρούν την ομηρία των συμβασιούχων στους Δήμους

Οι εξελίξεις γύρω από τους εργαζόμενους στις δημοτικές δομές μέσω ΕΣΠΑ αποκαλύπτουν με τον πιο καθαρό τρόπο την πολιτική που προωθεί η κυβέρνηση, αλλά και τον ρόλο που επιλέγουν να παίξουν οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις μέσα στο εργατικό κίνημα.

Τη Δευτέρα 18 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε η συνάντηση της ΠΟΕ-ΟΤΑ με το υπουργείο γύρω και από αυτό το φλέγον για χιλιάδες εργαζόμενους ζήτημα. Παρότι αρχικά την αποκάλυψε άκαρπη, όταν το υπουργείο επανήλθε με νέες προτάσεις υποταγής, η ομοσπονδία ενημέρωσε τους υπαλλήλους πανελλαδικά πως οι προσπάθειες της κυβέρνησης για μαζικές απολύσεις είναι ΝΙΚΗ. Γιατί; Επειδή οι απολυμένοι θα έχουν, μετά, αυξημένη μοριοδότηση στις νέες προκηρύξεις!

Η επίθεση που εξελίσσεται όμως δεν αφορά μόνο τους συμβασιούχους των δομών ΕΣΠΑ. Αφορά συνολικά το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, την προώθηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, τη διαρκή ομηρία χιλιάδων εργαζομένων και τελικά την ίδια τη μονιμότητα στο Δημόσιο. Είναι μέρος και συμπληρώνουν την επίθεση με όχημα την αξιολόγηση και το νέο πειθαρχικό, ξεκινώντας από το πιο «ευάλωτο» κομμάτι εργαζομένων.

Η κυβέρνηση, αξιοποιώντας και το καθεστώς των προγραμμάτων ΕΣΠΑ, έχει κάνει μόνιμες τις... προσωρινές συμβάσεις, διατηρώντας χιλιάδες σε καθεστώς ανασφάλειας και εκβιασμού. Οι κοινωνικές δομές των Δήμων - παιδικό σταθμοί, κοινωνικές υπηρεσίες, δομές στήριξης ευάλωτων ομάδων - λειτουργούν εδώ και χρόνια χάρη στην εκμετάλλευση αυτών των εργαζομένων. Κι όμως, αντί για μονιμοποίηση, ετοιμάζουν νέο γύρο απολύσεων, ανακύκλωσης προσωπικού και προσλήψεων με προσωρινές σχέσεις εργασίας. Εξίσου σημαντικό, η νέα επίθεση δεν χτυπάει μόνο τα εργασιακά δικαιώματα αλλά και την πρόσβαση των λαϊκών οικογενειών στις παραπάνω δομές.

Ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών συνέχεια

Απέναντι σε αυτή την πολιτική, η στάση της πλειοψηφίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ και των κυρίαρχων παρατάξεων είναι επικίνδυνη και υπονομευτική. Πίσω από μεγάλα λόγια και αγωνιστικές διακηρύξεις, αποδέχονται στην πράξη τον πυρήνα της κυβερνητικής πολιτικής: ότι οι εργαζόμενοι στις δομές ΕΣΠΑ δεν έχουν δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή εργασία, αλλά πρέπει να περιφέρονται από πρόγραμμα σε πρόγραμμα, από σύμβαση σε σύμβαση, περιμένοντας κάποια «ευνοϊκή» μοριοδότηση ή μια νέα προκήρυξη με βάση τις προτάσεις του υπουργείου.

Καλούν ουσιαστικά τους εργαζόμενους να αποδεχτούν τις απολύσεις ως δεδομένες και να μπου ξανά στη διαδικασία του ανταγωνισμού μεταξύ συναδέλφων για λίγες θέσεις. Να γίνουν θεατές στο ίδιο έργο: εργαζόμενοι με πολλά χρόνια δουλειάς να πετιούνται στην ανεργία και να αντικαθίστανται από νέους συμβασιούχους, ώστε να συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος της ομηρίας, όπως χαρακτηριστικά συνέβη το 2017 επί ΣΥΡΙΖΑ.

Την ίδια στιγμή, καλλιεργούν αυταπάτες γύρω από δικαστικές λύσεις, τροπολογίες και «νομοτεχνικές βελτιώσεις», παρουσιάζοντας σαν στρατηγική διεξόδου την προσφυγή στα δικαστήρια ή την κατάργηση επιμέρους αντεργατικών διατάξεων όπως η διάταξη Βορίδη.

Και η ΔΑΣ στο κόλπο με τίτλο «να μην ξεσηκωθεί κίνημα»

Ταυτόχρονα, με πρώτη και καλύτερη τη ΔΑΣ, επιχειρούν διαρκώς να κρατούν τον αγώνα μακριά από τα χέρια των ίδιων των εργαζομένων. Αντί για πραγματικές γενικές συνελεύσεις, συλλογικές αποφάσεις και οργάνωση από τα κάτω, προωθούν αποσπασματικές κινητοποιήσεις, ελεγχόμενες εκτονώσεις όπως η πανελλαδική κινητοποίηση στην Αθήνα με λεωφορεία, και επικοινωνιακές «δρά-

σεις» χωρίς διάρκεια και στόχο την αναμέτρηση με την κυβερνητική πολιτική. Η λογική αυτή οδηγεί ξανά και ξανά στην υποταγή και στην ήττα.

Μαζικός αγώνας η πραγματική διεξόδος

Η Ταξική Πορεία, με παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς, προπαγανδίζει την ξεκάθαρη θέση: κανένα δικαστήριο και καμία κυβερνητική εναλλαγή δεν πρόκειται να χαρίσει το δικαίωμα στη μόνιμη δουλειά. Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να μετατρέπονται σε ομήρους δικαστικών αποφάσεων ούτε να περιμένουν σωτήρες. Η κατάργηση αντεργατικών διατάξεων δεν ισοδυναμεί αυτόματα με μονιμοποίηση. Όπως επίσης, η μετατροπή συμβάσεων σε αορίστου χρόνου, που προβάλλουν άλλες παρατάξεις στη λογική του «εφικτού», συνειδητά δεν ταυτίζεται με το καθολικό αίτημα της πλήρους μονιμοποίησης όλων χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

Το δικαίωμα στη μόνιμη εργασία δεν μπορεί να εξαρτάται ούτε από ευρωπαϊκά προγράμματα, ούτε από χρηματοδοτικά εργαλεία, ούτε από τις διαθέσεις των κυβερνήσεων και των δημάρχων. Γι' αυτό και είναι βαθιά προβληματικός ο διαχωρισμός των εργαζομένων σε κατηγορίες: ΕΣΠΑ, 55+, ΙΔΟΧ, παρατασιούχους κ.λπ. Αυτή η διάσπαση εξυπηρετεί μόνο την κυβέρνηση και τις διοικήσεις, γιατί αποδυναμώνει τη δυνατότητα ενός ενιαίου αγώνα όλων των συμβασιούχων.

Η μόνη ρεαλιστική απάντηση απέναντι στην κυβερνητική επίθεση είναι ένας ενιαίος, μαζικός, ανυποχώρητος και παρατεταμένος αγώνας στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων. Με γενικές συνελεύσεις σε κάθε χώρο δουλειάς. Με επιτροπές αγώνα. Με κοινό μέτωπο όλων των συμβασιούχων και των μόνιμων. Με αγώνα διάρκειας και όχι συμβολικές διαμαρτυρίες. Με αιτήματα που να εκφράζουν τα δικαιώματα και τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι τα όρια που θέτει η κυβερνητική πολιτική.

«Διευθέτηση» του εργάσιμου χρόνου στην Ευρώπη Η εργατική τάξη πάει στον παράδεισο;

Συχνή επωδός των διάφορων δυνάμεων της σοσιαλδημοκρατίας (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ΝΕΑΡ κ.ά.) αλλά και της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, είναι ότι τα αντεργατικά μέτρα, όπως το 13ωρο και η «διευθέτηση» του χρόνου εργασίας (με απλήρωτες υπερωρίες και 10ωρα), αποτελούν «ιδιοτροπία» της κυβέρνησης της ΝΔ. Αυτή η προπαγάνδα, μαζί με τις αυταπάτες για την ευρωπαϊκή οδηγία για τις συλλογικές συμβάσεις, θέλουν να αθώωσουν την ΕΕ και την ντόπια αστική τάξη, λέγοντας ότι όλα αυτά είναι πολιτική μιας κυβέρνησης. Στην πραγματικότητα αποτελούν τμήμα της στρατηγικής επίθεσης του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη, που μετρά πολλές δεκαετίες και την υπηρέτησαν όλες ανεξαιρέτως οι κυβερνήσεις. Πέρα όμως από εκλογικές αυταπάτες, η επιχειρηματολογία αυτή σκορπά στους εργαζόμενους και την αυταπάτη ότι η ΕΕ είναι ένας εργασιακός παράδεισος, όπου δεν υπάρχουν τα αντεργατικά μέτρα· μάλιστα όχι μόνο αυτό, αλλά έχει πάει στο... 4ήμερο! Δημιουργείται έτσι η αίσθηση ότι ο υπόλοιπος καπιταλιστικός κόσμος βαδίζει προς την πρόοδο. Δημιουργείται έτσι η αίσθηση ότι αυτό που χρειάζονται οι εργαζόμενοι δεν είναι η ταξική πάλη, τα σωματεία, οι αγώνες, αλλά απλώς να περιμένουν να πνεύσει ο... άνεμος της ευρωπαϊκής προόδου και στην Ελλάδα. Και τότε η εργατική τάξη θα βαδίσει προς τα 4ημερα και την εργασιακή ειρήνη...

Εργασιακός μεσαίωνας ίσον ευρωπαϊκές οδηγίες και μνημόνια

Παρά την προσπάθεια παραποίησης

της πραγματικότητας, η αλήθεια είναι ότι οι νόμοι της ΝΔ, που ποτέ δεν καταργούνται όταν ανεβαίνουν ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ αν δεν ψηφίζονται και από αυτούς, αποτελούν ευρωπαϊκές οδηγίες. Όχι μόνο η ΕΕ δεν... προστατεύει τους εργαζόμενους, αλλά οι ίδιες οι οδηγίες της προβλέπουν τη διάλυση του 8ώρου, την εργάσιμη βδομάδα των 48 ωρών, τα 13ωρα, τη δουλειά τις Κυριακές, τις απολύσεις εγκύων γυναικών, προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου και οδηγώντας τους εργαζόμενους στο ξεζούμισμα και στις εκατόμβες εργατικών «δυστυχημάτων».

Για να μην αναφερθούμε στα μνημόνια και το «πρόγραμμα σωτηρίας» ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ, που προέβλεπε ρητά τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων και των μισθών, και την ισοπέδωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Ψηφίστηκαν νόμοι «αμάσητοι», που βουλευτές (σαν τον Χρυσοχοϊδή κατά δήλωσή του) ούτε καν τους διάβαζαν, και περιείχαν όλο το αντεργατικό πλαίσιο. Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε, όμως ο λαός ούτε έχει ξεχάσει, ούτε έχει γλιτώσει από τις ρυθμίσεις και τις συνέπειές τους.

Γερμανία: «σοκ» με κατάργηση του 8ώρου!

Τι συμβαίνει όμως σήμερα στην καρδιά της προηγμένης Ευρώπης; Στη χώρα που οδηγεί τις εξελίξεις και συχνά αναφέρεται σαν πρότυπο κοινωνικών κατακτήσεων; Φυσικά, για εμάς θα ήταν παράλογο στην καρδιά ενός συστήματος που ετοιμάζεται για πόλεμο οι εργαζόμενοι να κατοχυρώνουν δικαιώματα. Ίσα-ίσα, άλ-

λο είναι το μήνυμα που πρέπει να σταλεί.

Η κυβέρνηση Μερτς ετοιμάζει νόμο, μέσα στον Ιούνιο, που επιδιώκει να καταργήσει την εργάσιμη μέρα των 8 ωρών, ανοίγοντας, σύμφωνα με τα γερμανικά συνδικάτα, τον δρόμο για το 12ωρο ή και το 15ωρο, και την εργάσιμη βδομάδα των 70+ ωρών. Εκτιμάται ότι τα νέα μέτρα θα δώσουν τη δυνατότητα στους εργοδότες να καταργήσουν στην πράξη το 8ωρο.

Πορτογαλία: μαζική απεργία ενάντια στη δημιουργία «ατομικών τραπεζών χρόνου»

Αλλά και σε μια άλλη χώρα της ΕΕ, την Πορτογαλία, εφαρμόζονται ακριβώς τα ίδια μέτρα. Η «διευθέτηση» εκεί ονομάστηκε «ατομική τράπεζα χρόνου» και προβλέπει ακριβώς τα ίδια νόμωμε με την Ελλάδα (σύμπτωσης!). Δύο ώρες απλήρωτες υπερωρίες τη μέρα πέραν του 8ώρου, μέχρι και το όριο των 150 ωρών ετησίως, και ύστερα συμψηφισμός ωρών, σύμφωνα πάντα με τις ανάγκες του καπιταλιστικού κέρδους. Στη γενική απεργία που κήρυξαν τα συνδικάτα, οι διαδηλωτές έφτασαν τους δεκάδες χιλιάδες...

Μύθοι και αλήθειες για το 4ήμερο

Όσον αφορά το 4ήμερο, πρέπει να τονιστούν τα εξής: αφορά μια πιλοτική επιδοτούμενη ρύθμιση, που υλοποιείται σε συγκεκριμένες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και σκοπό έχει «την αύξηση της παραγωγικότητας των εργαζόμενων». Δεν εφαρμόζεται παντού με μείωση του συνολικού

εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας, καθώς μπορεί να προβλέπει και 10ωρα (π.χ. στο Βέλγιο κατοχυρώθηκε εργασία 9,5 ωρών για το 48ωρο και 10 ωρών για το 40ωρο).

Ακόμα και όταν όμως υλοποιείται ως μείωση του συνολικού χρόνου, υπάρχει σαφής ρήτρα για παροχή «100% του έργου στο 80% του χρόνου». Αποβλέπει δηλαδή στην εντατικοποίηση της εργασίας αλλά και τη μείωση του λειτουργικού κόστους, όχι στη βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων. Οι κυβερνήσεις μέσω κρατικής χρηματοδότησης εξασφαλίζουν μάλιστα το ενδεχόμενο κόστος των εταιριών, προκειμένου να «αναλάβουν το ρίσκο». Η επιτυχία αυτών των προγραμμάτων προϋποθέτει την κάθετη άνοδο της παραγωγικότητας άρα και του κέρδους.

Γίνεται λοιπόν σαφές ότι οι «δοκιμές» αυτές λαμβάνουν χώρα σε ελεγχόμενο περιβάλλον, κυρίως σε δουλειές υπαλλήλων (άλλη η φύση της δουλειάς του εργάτη), και με σκοπό την αναδιάρθρωση της εργασίας προς όφελος του κεφαλαίου. Η άποψη που διαχέεται ότι με την εξέλιξη της Τεχνητής Νοημοσύνης και της ρομποτικής ξεπροβάλλει ένα εργασιακό περιβάλλον λιγότερης εργασίας είναι επικίνδυνες για τους εργαζόμενους.

Αυτό που ξεπροβάλλει σε όλη την Ευρώπη και ειδικά για την εργατική τάξη είναι η πιο βάρβαρη εκμετάλλευση. Η δουλειά μέχρι εξόντωσης, ως και θανάτου. Η πολεμική οικονομία. Για όσους είναι δύσπιστοι, δεν χρειάζεται πολύς κόπος: δείτε απλώς τι νομοθετούν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις! Ρίξτε μια ματιά στην Ευρώπη!

Τελικά ποιανού τα χέρια λύνουν οι νέες τεχνολογίες;

Η «νέα εποχή της τεχνολογίας», όπως την αποκαλούν κάποιοι, συνεχίζει να σημειώνει απολύσεις μέρα με τη μέρα. Ούτε οι υπάλληλοι των τεχνολογικών κολοσσών Meta και Google δεν εξαιρούνται από αυτή την εξέλιξη. Μια εξέλιξη που έχουμε δει τόσο στη χώρα μας, όσο και παγκόσμια, ακόμα και σε εταιρείες μικρότερου βεληνεκούς (Nokia, Vodafone, Nova, Cosmote κ.ά.), να «θυσιάζει» τις ζωές των υπαλλήλων στον βωμό του κέρδους.

8.000 απολύσεις στη Meta

Στη Meta απολύθηκαν μ' ένα τυπικό μέιλ σχεδόν 8.000 εργαζόμενοι, και ακυρώθηκαν τα πλάνα για 6.000 νέες θέσεις εργασίας, στο όνομα της καλύτερης οργάνωσης για την εστίαση στην ανάπτυξη λογισμικού Τεχνητής Νοημοσύνης. Καθώς η εταιρεία συρρικνώνεται κατά 10% σε προσωπικό μέσα σ' έναν μήνα, ένα πράγμα γίνεται σαφές: Οι δυνατότητες της ΤΝ δεν κάνουν γενικά και αόριστα τις εταιρείες πιο «ανταγωνιστικές». Ως ένα εργαλείο διαθέσιμο σε κάθε τεχνολογική εταιρεία, αυτό που επιτυγχάνει είναι περισσότερο να ισοσταθμίζει το πεδίο, παρά να διευκολύνει την κατάκτηση των νέων

στόχων που τέθηκαν με βάση όσα τους έχει «τάξει» η ΤΝ. Σε ποιον λοιπόν θα χρεωθεί αυτή η αποτυχία εκπλήρωσης αυτών των άπιαστων στόχων; Στους εργαζόμενους. Στους ίδιους που κλήθηκαν να δουλεύουν μέρα-νύχτα για να ανταπεξέλθουν στις νέες απαιτήσεις με την ανάσα των εποπών τους στον λαιμό τους, σ' αυτούς που κάθε μέρα είχαν υποστεί να εξερευνηθούν ακαρτογράφητα νερά σε ό,τι αφορά το νέο πεδίο δυνατοτήτων που εν δυνάμει ήταν διαθέσιμο μέσω της ΤΝ.

Οι λάτρεις και τυφλοί υποστηρικτές της ΤΝ υποστηρίζουν ότι αυτό που βιώνουμε δεν αποτελεί αδυναμία του συστήματος, αλλά αδυναμία των ίδιων των υπαλλήλων να ανταπεξέλθουν στις νέες απαιτήσεις της αγοράς εργασίας. Πλέον, επαγγέλματα που στηρίζονται στην εκτέλεση συγκεκριμένων διεργασιών εικάζεται ότι θα εξαφανιστούν, και ότι οι εργοδότες θα ψάχνουν άτομα που «ξέρουν να σκέφτονται» (λες και οι εργαζόμενοι ως τώρα δεν σκέφτονται), αλλά και θα προσλαμβάνουν για τα «επαγγέλματα του μέλλοντος», όπως Μηχανικούς Τεχνητής Νοημοσύνης και Μηχανικούς Προτροπών (Prompt Engineers), μεταξύ άλλων. Στην πραγματικότητα, αυτό αποτελεί μια δικαιολογία για να εξα-

φανίσουν θέσεις εργασίας ελαττώνοντας τα έξοδά τους, αλλά και μια επίφαση με την οποία μπορούν να προβάλουν στον έξω κόσμο ότι έχουν την κατάσταση υπό έλεγχο.

Οι εργαζόμενοι απαγορεύεται να έχουν άποψη για τους σκοπούς της δουλειάς τους στη Google

Παράλληλα, στα γραφεία της Google DeepMind στο Λονδίνο, ένας εργαζόμενος απολύθηκε επειδή μοίραζε φυλλάδια στους συναδέλφους του αναδεικνύοντας ότι η Google παρέχει στρατιωτική ΤΝ σε ένοπλες δυνάμεις που διαπράττουν γενοκτονία. Όντας ο ίδιος μηχανικός Τεχνητής Νοημοσύνης, καταδίκασε αλλά και προκάλεσε τους συναδέλφους του να αναλογιστούν πόσο άνετα νιώθουν οι ίδιοι μ' αυτήν την πρακτική. Ακόμα κι αυτή η μικρή κίνηση συνδικαλισμού ήταν αρκετή για να «ταρακουνήσει» μια απ' τις μεγαλύτερες εταιρείες παγκοσμίως. Παρά την ιδεαλιστική στάση των ερευνητών της ΤΝ, έχει γίνει ευρέως αντιληπτό ότι όσο αυτή η τεχνολογία βρίσκεται στα χέρια της αστικής τάξης, προφανώς και θα τη χρησιμοποιεί για να διατηρήσει τη θέση της και το σύστημα που τη στηρίζει. Κάτι τέτοιο, ιδίως στην τωρι-

νή γεωπολιτική κατάσταση, σημαίνει αξιοποίηση ακόμα και της ΤΝ για την ανάπτυξη της πολεμικής τεχνολογίας, με τελικό σκοπό την υπεροχή μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης έναντι των άλλων. Εννοείται ότι μια τέτοια κατεύθυνση δεν θα μπορούσε να μπλοκαριστεί από το «διεθνές δίκαιο», παρά τις υποτιθέμενες απαγορεύσεις της χρήσης ΤΝ για πολεμικούς σκοπούς. Ίσως η μερίδα του «προοδευτικού χώρου» που επικαλείται το «διεθνές δίκαιο» για να κρίνει πότε η ταξική πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό «περισσεύει», να πέφτει (για άλλη μια φορά) από τα σύννεφα...

Το μόνο όπλο που έχουν οι λαοί, και που είναι ικανό να τους απελευθερώσει απ' τα δεσμά αυτού του συστήματος, είναι να αγωνιστούν στους δρόμους. Να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και ό,τι τους αξίζει, απέναντι σ' ένα σύστημα που πασχίζει να αναπαρχθεί, και για του οποίου τις παθογένειες κάθε φορά είναι υπόλογοι οι εργαζόμενοι. Μόνο με την ανατροπή αυτού του συστήματος θα μπορέσουν πραγματικά οι λαοί να ευδοκιμήσουν αλλά και να αναπτύξουν την τεχνολογία που θα υπηρετεί το σύνολο μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση.

Εκδήλωση-Συζήτηση της Ταξικής Πορείας στην Αθήνα για τα εργοδοτικά εγκλήματα

Πέμπτη 11 Ιούνη, 7μμ, Πλατεία Αυδή (Μεταξουργείο)

Ανοικτή εκδήλωση και συζήτηση για το ζήτημα των εργοδοτικών εγκλημάτων, που το σύστημα βαφτίζει «ατυχήματα», οργανώνει στην Αθήνα η Ταξική Πορεία, την Πέμπτη 11/6. Ένα ζήτημα που απασχολεί πλατιά τους εργαζόμενους και αποκαλύπτει με τον χειρότερο τρόπο τη βαρβαρότητα που παράγει αυτό το σύστημα, στο οποίο η δουλειά είναι συνυφασμένη με την εκμετάλλευση. Σ' αυτό το έδαφος το ζήτημα της υγείας και της ασφάλειας στην εργασία, παρότι με μια επιφανειακή προσέγγιση μοιάζει σαν κάτι που απασχολεί εξίσου εργαζόμενους κι εργοδότες, στην πραγματικότητα αποτελεί κομμάτι των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Καθώς η επίθεση στο σύνολο των δικαιωμάτων αυτών προχωράει και βαθιάει, μόνο «ανεξήγητο φαινόμενο» δεν είναι η εκτίναξη των τραυματισμών και των θανάτων, τόσο μέσα στους χώρους δουλειάς όσο και εξαιτίας της.

Αυτό που επιδιώκει ν' αναδείξει η εκδήλωση είναι ακριβώς την ταξική σκοπιά στο ζήτημα. Μόνο μέσα από αυτήν μπορεί να εξηγηθεί το γιατί και το πώς το κε-

φάλαιο, τόσο μεμονωμένα όσο και συνολικά, θέτει σε κίνδυνο, ακόμα και καταστρέφει, την ίδια τη βάση της λειτουργίας του και την πηγή των κερδών του: την εργατική δύναμη. Μόνο μέσα από αυτήν μπορεί να εξηγηθεί η ολοένα χειρότερη κατάσταση που βιώνει η εργατική τάξη της χώρας στο ζήτημα της ασφάλειας. Η σχέση της με την εντατικοποίηση στους χώρους δουλειάς, τα ασταθή και ατελείωτα ωράρια, τους μισθούς πείνας που εξανεμίζονται απ' την ακρίβεια, την υποτίμηση της εργατικής ζωής συνολικά. Η σχέση της με την ενίσχυση με κάθε τρόπο του κεφαλαίου, απ' τους όρους που δραστηριοποιείται μέχρι τους όρους που αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους. Η σχέση της, αντίστροφα, με τη διάλυση των συλλογικών εργαλείων των εργαζόμενων, τον ασφυκτικό έλεγχο των σωματείων, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής οργάνωσης και δράσης, την ισοπέδωση των συλλογικών συμβάσεων.

Αυτή, η ταξική προσέγγιση, είναι που λείπει απ' τη μεριά των εργαζομένων. Το κεφάλαιο κινείται με εργαλείο τους νόμους και τους κάθε είδους μηχανισμούς

που διαθέτει το κράτος του. Κάνει ό,τι μπορεί για να καλυφτεί σε κάθε επίπεδο. Καλλιέργει την αντίληψη ότι η ασφάλεια είναι «ατομική ευθύνη» κάθε εργαζόμενου, ώστε να χρεώσει την αποκλειστική ευθύνη του στα ίδια τα θύματα των επιλογών του και να «πείσει» τους εργαζόμενους ότι βρίσκονται μόνοι, υπεύθυνοι οι ίδιοι για τους όρους δουλειάς τους. Επιχειρεί να κρύψει την πραγματικότητα, παρουσιάζοντας ό,τι στοιχείο το εξυπηρετούν, ή και καθόλου στοιχεία, όπως κάνει για τις επαγγελματικές ασθένειες, που συνδέονται με ανθυγιεινές εργασίες και ανθυγιεινούς συνολικά χώρους δουλειάς και δεν «ισοφαρίζονται» απλά με κάποιο επίδομα. Την ίδια ώρα που οι αντεργατικοί νόμοι στρώνουν το έδαφος για τον πολλαπλασιασμό των εργοδοτικών εγκλημάτων, υποστηρίζει ότι «παίρνει μέτρα» για τη δήθεν διασφάλιση της υγείας και της ασφάλειας στην εργασία, ενώ αυτό που διασφαλίζει είναι την τυπική/νομική κάλυψη της εργοδοσίας, η οποία αναζητά μετακύλιση της δικής της ευθύνης προς τα κάτω και προς τα έξω.

Για την εργατική τάξη, το ζήτημα δεν

είναι τυπικό, αλλά ουσιαστικό. Η υπεράσπιση του δικαιώματος κάθε εργαζόμενου να γυρίζει απ' τη δουλειά σώος δεν μπορεί να αναζητηθεί ούτε σε ψευδαισθήσεις για «κοινό συμφέρον» και «συνδιαχείριση» του ζητήματος, ούτε σε αυταπάτες για ένα «φιλολαϊκό» αστικό κράτος. Η ουσιαστική ασφάλεια είναι συλλογικό δικαίωμα, που μπορεί να φαίνεται «αυτονόητο» (και πράγματι είναι για τους εργαζόμενους), αλλά η κυριαρχία του κεφαλαίου και η επίθεσή του απέναντι στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους το υπονομεύει όλο και περισσότερο. Η υπεράσπισή του αποτελεί υπόθεση συλλογικής πάλης και κάθε εργαζόμενος έχει ρόλο και λόγο για την ανάπτυξή της. Σ' αυτή τη βάση η Ταξική Πορεία καλεί κάθε εργαζόμενο στην εκδήλωση και την προπαγανδίζει πλατιά σε χώρους δουλειάς, για να συμβάλει στη συγκρότηση των όρων που μπορούν πραγματικά να βάλουν φρένο στην καθημερινή βαρβαρότητα και την εγκληματική πολιτική που την τροφοδοτεί.

Οι εργαζόμενοι στα NOTOS δεν είναι αναλώσιμοι

Το δικαίωμα στη δουλειά πάνω από τα συμφέροντα της εργοδοσίας

Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, η εργοδοσία της NOTOS ανακοίνωσε το οριστικό κλείσιμο, στις 31 Αυγούστου, του εμπορικού καταστήματος στο κέντρο της Αθήνας. Με την «αιτιολογία» ότι υπάρχει πρόβλημα με το μισθωτήριο του ακινήτου, η εργοδοσία επιχειρεί να παρουσιάσει τις μαζικές απολύσεις ως μια «αναγκαία εξέλιξη», σαν να μη φέρει καμία ευθύνη για το ότι πετά εργαζόμενους στον δρόμο σαν σπιμμένη λεμονόκουπα. Σαν να μη φέρει καμία ευθύνη για την εκμετάλλευσή τους όλα αυτά τα χρόνια, με καθηλωμένους μισθούς πείνας, μειωμένη απασχόληση, κυλιόμενα ωράρια, εργασία τις Κυριακές και εντατικοποίηση της δουλειάς. Πάνω σε αυτές τις συνθήκες η εταιρεία θησαύριζε επί δεκαετίες, με την κερδοφορία της να αυξάνεται χρόνο με τον χρόνο. Αφού λοιπόν φρόντισε να ξεζουμίσει τους εργαζόμενους, τώρα επιλέγει να βάλει λουκέτο μέχρι την επόμενη επιχειρηματική της κίνηση, αντιμετωπίζοντάς τους ως αναλώσιμους.

Από την πλευρά τους, οι εργαζόμενοι έχουν δώσει στο παρελθόν μάχες για αυξήσεις στους μισθούς και για πλήρη και σταθερή δουλειά, απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα που έχει επιβάλει η εταιρεία. Μέσα στην προσπάθειά της να «ξεμπερδέψει» μαζί τους, η εργοδοσία «έταξε» έναν ή δύο μισθούς-ψίκουλα και τη «δέσμευση» ότι θα καλύψει τα απαιτούμενα έσοδα για σύνταξη στους εργαζόμενους άνω των 58 ετών, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν συμπληρώσει δέ-

κα χρόνια εργασίας στην εταιρεία. Σε όσους θέλουν να παραμείνουν στη δουλειά, μεταφερόμενοι σε άλλο πολυκατάστημα, δηλώνει εξαρχής ότι αυτοί θα είναι ελάχιστοι και ότι η επιλογή θα γίνει με κριτήρια «αποδοτικότητας». Μάλιστα, τους έβαλε το μαχαίρι στον λαιμό να αποφασίσουν μέχρι τις 25/5 και ενώ πρόκειται κυρίως για εργαζόμενες γυναίκες για τις οποίες μόνο εύκολο δεν θα είναι να ξαναβρούν δουλειά. Επιχειρεί να διασπάσει και να εκβιάσει τους εργαζόμενους, ώστε να αποδεχτούν αδιαμαρτύρητα την απόλυση και τα ψίκουλα. Ακόμα και η αποζημίωση που θα δοθεί θα είναι πετσοκομμένη λόγω της μερικής απασχόλησης. Το ίδιο θα ισχύσει και για την όποια σύνταξη.

Έτσι το κεφάλαιο αξιοποιεί κάθε αντεργατικό νόμο που του έχει παραχωρήσει η κυβερνητική πολιτική. Όποτε θέλει ξεζουμίζει τους εργαζόμενους και αυξάνει τα κέρδη του• και όταν το αποφασίσει, βάζει λουκέτο, φορτώνοντάς τους τα βάρη.

Απέναντι στις απολύσεις και τις μεθοδεύσεις της εταιρείας, οι εργαζόμενοι πρέπει να μείνουν ενωμένοι και να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους να παραμείνουν στη δουλειά. Είναι ευθύνη της εργοδοσίας να βρει τρόπο ώστε να διασφαλιστούν όλες οι θέσεις εργασίας. Να μην αποδεχτούν τις απολύσεις ως «νομοτέλεια» του καπιταλισμού, όπου το κεφάλαιο κρατά «και το καρπούζι και το μαχαίρι», αλλά να βγουν στον δρόμο του αγώνα.

Samsung

Ο αγώνας της εργατικής τάξης, ο τρόμος των αστών

Η ανακοινωμένη απεργία 18 ημερών, πάνω από 50.000 εργατών, στη Samsung Electronics στη Νότια Κορέα, ανεστάλη ακριβώς την προηγούμενη από την πρώτη της μέρα, ύστερα από απόφαση του συνδικάτου Samsung Electronics Labor Union (SELU). Η απόφαση αυτή προέκυψε μετά από διάφορες πιέσεις, τόσο από την πλευρά της εργοδοσίας όσο και από την νοτιοκορεάτικη κυβέρνηση.

Οι κινητοποιήσεις των εργατών ξεκίνησαν μετά από την ανάδειξη της Samsung ως έναν από τους μεγαλύτερους κολοσσούς στον τομέα παραγωγής τσιπ μνήμης, στο έδαφος της εκρηκτικής ανάπτυξης της Τεχνητής Νοημοσύνης. Ενδεικτικά, για το πρώτο τρίμηνο του 2026, η Samsung ανακοίνωσε εξαπλασιασμό των κερδών της, φτάνοντας τα 27 δισ. ευρώ.

Στη βάση αυτής της ανεξέλεγκτης κερδοφορίας, οι εργάτες διεκδίκησαν αύξηση μισθών 7%, κατάργηση του πλάφον στα μόνους, καθώς και την απαίτηση από την εταιρεία να διαθέτει το 15% των λειτουργικών της κερδών για τη χορήγηση μόνους. Μετά από διαπραγματεύσεις, με τη διαμεσολάβηση και του υπουργείου Εργασίας, η προσωρινή συμφωνία προβλέπει 6,2% αυξήσεις στους μισθούς και «δεσμεύσεις» για έκτακτα μόνους σε μετοχές εφόσον το τμήμα παραγωγής τσιπ επιτύχει ετήσια λειτουργικά κέρδη άνω των 130 δισ. ευρώ για την περίοδο 2026-2028.

Σημαντικό στοιχείο στην όλη εξέλι-

ξη, η προσπάθεια της κυβέρνησης να κόψει τα πόδια στην απεργία πριν καν αυτή ξεκινήσει. Λίγο μετά την απόφαση ότι θα διεξαχθεί απεργία, δικαστήριο της Νότιας Κορέας είχε ορίσει ότι οποιαδήποτε απεργία δεν επιτρέπεται να επηρεάσει εγκαταστάσεις ασφαλείας ούτε να παρεμποδίσει κρίσιμες εργασίες, για να μην υπάρξουν ζημιές σε υποδομές και πλάκες ημιαγωγών. Τέτοια ασφάλεια ώστε αυτό το νομικό όπλο να μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά το δοκούν. Εξάλλου, ήδη με την ανακοίνωση της απεργίας, κυβερνητικοί εκπρόσωποι είχαν αφήσει υπόνοιες για λήψη έκτακτων μέτρων(;) εφόσον η απεργία θεωρηθεί απειλή για την οικονομία ή την καθημερινή ζωή στη χώρα. Τέτοιος είναι ο φόβος που προκαλεί στους αστούς και τα κράτη τους η οργανωμένη, μαζική πάλη της εργατικής τάξης.

Ακόμα και σε οικονομικό επίπεδο, η προκήρυξη της απεργίας προκάλεσε πτώση 3% της μετοχής του κολοσσού της Samsung. Επίσης σημαντικό είναι ότι οι εργάτες κατάφεραν να πετύχουν κάποιους από τους στόχους τους, χωρίς καν να απεργήσουν. Αποτελεί κι αυτό δείγμα της πραγματικής δύναμης που έχει η εργατική τάξη, όταν μάχεται οργανωμένα, μαζικά και συγκροτημένα. Ανεξάρτητα από τις πιέσεις που δέχτηκαν, η εξέλιξη αυτής της υπόθεσης αναδεικνύει την ανάγκη των εργαζομένων και της εργατικής τάξης να βγουν στη μάχη απέναντι στο κεφάλαιο, αλλά και τις δυσκολίες που θα έχει να αντιμετωπίσει σε αυτή την πορεία.

Αποτελέσματα Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών στις εκλογές για αντιπροσώπους σε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ

Σε εξέλιξη βρίσκονται οι εκλογές για τις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών στα δημόσια σχολεία. Έχουν ήδη πραγματοποιηθεί στην πλειοψηφία των ΕΛΜΕ, αλλά και σε αρκετούς ΣΕΠΕ πανελλαδικά. Οι εκλογές γίνονται σε μια περίοδο όπου η κυβέρνηση ξεδιπλώνει την επίθεσή στην εκπαίδευση, με όχημα την αξιολόγηση, τα πειθαρχικά, τις διώξεις, τη μεθόδευση της άρσης της μονιμότητας. Παράλληλα, η καθημερινότητα στο σχολείο, οι μισθοί πείνας, η αδιοριστία, η ένταση των ταξικών φραγμών και η απειλή του πολέμου συνθέτουν το σκηνικό.

Σε ένα περιβάλλον παντελούς έλλειψης συλλογικών διαδικασιών (έστω και των εκλογοαπολογιστικών συνελεύσεων), οι δυνάμεις του επίσημου συνδικαλισμού διαμόρφωσαν το πεδίο και το πλαίσιο στο οποίο εξελίσσονται οι εκλογές:

Α) Οι συστημικές δυνάμεις στις ΟΛΜΕ/ΔΟΕ (ΔΑΚΕ-ΔΗΣΥ/ΠΕΚ-ΔΙΚΤΥΟ/ΣΥΝΕΚ) κινούνται υπέρ της πολιτικής του υπουργείου, βάζοντας εμπόδια σε οποιαδήποτε κινηματική διαδικασία στον κλάδο. Σε αυτό το επίπεδο, αξιοποίησαν όλους τους μηχανισμούς της διοίκησης (αιρετούς και διευθυντές) ως επιχείρημα για την ενίσχυση του ρόλου τους στα σωματεία. Φαίνεται από τα αποτελέσματά τους ότι εξακολουθούν να έχουν τέτοιους ισχυρούς μηχανισμούς, που λειτουργούν όσο οι διαδικασίες, οι συνελεύσεις, είναι απόμακρες στην πλατιά μάζα των εκπαιδευτικών, παρόλο που με τα χιλιάδες πειθαρχικά και τις διώξεις εκπαιδευτικών αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο ο ρόλος τους.

Β) Η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ παρεμβαίνει σε όλη την εκλογική περίοδο με το δίλημμα ΔΑΚΕ ή ΑΣΕ, αναπαράγοντας την κοινobουλευτική λογική μέσα στα σωματεία! Αλήθεια στην ΑΔΕΔΥ, στη ΔΟΕ, και σε μια σειρά σωματείων/ομοσπονδιών (που μας τα υπενθυμίζει όταν έρχονται οι εκλογές), στα οποία είναι πρώτη δύναμη ή έχει την απόλυτη πλειοψηφία, ποιο είναι το αποτέλεσμα της «αλλαγής των συσχετισμών»; Είναι η διάλυση των ΓΣ και η απουσία κεντρικής κόντρας με τη διοίκηση για καθημερινά ζητήματα ή για μεγαλύτερα, όπως η αξιολόγηση. Αναπαράγει τη λογική της ανάθεσης, ενώ προσαρμόζεται όλο και περισσότερο στον ρόλο της ως υπεύθυνη (προς το σύστημα) θεσμική συνδικαλιστική δύναμη. Χαρακτηριστικό είναι ότι έχει ψηφίσει όλες τις αποφάσεις της ΔΟΕ άσχετα με την αλά καρτ άποψή της για την ομοσπονδία. Η ενίσχυση της με περισσότερους συνέδρους -όπως φαίνεται- δεν θα φέρει καμιά αλλαγή στην επιτακτική ανάγκη του κόσμου να οργανωθεί και να παλέψει.

Οι παραπάνω δυνάμεις φέρουν τη βασική ευθύνη για την κατάσταση στα σωματεία, αλλά και για το προχώρημα της επίθεσης μέσα στα σχολεία με την αξιολόγηση και τις διώξεις.

Γ) Αντίστοιχα εκλογικά διλήμματα έχουν θέσει και οι Παρεμβάσεις (3 έδρες στις Ομοσπονδίες) αναπαράγοντας αυταπάτες για τον ρόλο των ομοσπονδιών, αλλά και την ΑΣΕ/ΠΑΜΕ. Η λογική αυτή φάνηκε και στην κίνηση των Παρεμβάσεων στα πρωτοβάθμια σωματεία: κτηριακά, ιντερνετικές διαλέξεις επιστημόνων για την αξιολόγηση, ημερίδες και κάποιες παρεμβάσεις στις κατά τόπους διευθύνσεις. Καμιά διαφορά δεν παρατηρείται με την ΑΣΕ/ΠΑΜΕ ως προς αυτά.

Αλλά το βασικό πρόβλημα είναι το κεντρικό αδιέξοδο της αναγωγής της απεργίας-αποχής ενάντια στην αξιολόγηση ως το μόνο όπλο, η απουσία της προοπτικής για την οικοδόμηση απεργιακού αγώνα. Με αυτή τη γραμμή εγκλωβίζουν ένα αγωνιστικό δυναμικό που μπορεί να απογοητεύεται από τις εκλογικές αυταπάτες και αποτυχίες κεντρικά. Είναι ενδεικτικό ότι δεν έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν ένα κεντρικό γεγονός για αξιολόγηση-διώξεις (ενώ το είχαν εξαγγείλει πολλές φορές από τον συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων -τους-), της κατάστασης και των αδιεξόδων.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών αναγνωρίζοντας την περίοδο, τους συσχετισμούς, τον ρόλο των ομοσπονδιών και την κατάσταση του εκπαιδευτικού κινήματος θέσανε τα επίδικα, τα οποία συσπειρώνουν τη βάση του κλάδου, και έχουν αποτελέσει κινηματικά γεγονότα: διώξεις, αργίες, αξιολόγηση, μισθοί, πειθαρχικό, ένταση των ταξικών φραγμών στους μαθητές, πολεμικός κίνδυνος. Αναγνώρισαν την αναγκαιότητα και κυρίως τη ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ να υπάρχουν κινηματικά γεγονότα τόσο τοπικά όσο και κεντρικά. Η παρέμβαση για τις εκλογές των ομοσπονδιών έγινε χωρίς ψεύτικα διλήμματα, αλλά με

την ανάδειξη της ανάγκης να ενισχυθεί η λογική που περιγράφηκε παραπάνω.

Στις φετινές εκλογές παρεμβαίνουν σε 23 σωματεία και έχουν συγκεντρώσει 664 ψήφους (μέχρι στιγμής). Τα αποτελέσματα στις εκλογές που έχουν γίνει ως τώρα είναι θετικά, αφού ανταποκρίνονται σε πραγματική κίνηση και κινηματική πρόταση. Φυσικά χρειάζεται να χτιστούν πιο στέρεοι δεσμοί με συναδέλφους, σε μια περίοδο που αποθεώνεται η μη οργάνωση των εργαζομένων, όπως και φυσικά να ανταποκριθεί το αποτέλεσμα σε ενίσχυση

της λογικής της κεντρικής μάχης το επόμενο διάστημα. Έχουμε μπροστά μας ζητήματα ανοικτά, την αργία της Χ. Χοτζόγλου και του Δ. Χατζουλάκη, τα χιλιάδες πειθαρχικά, την προώθηση της άρσης της μονιμότητας, την αξιολόγηση, το εθνικό απολυτήριο. Σε αυτά πρέπει να συμβάλουν οι αγωνιστικές δυνάμεις.

Αυτή την κατεύθυνση θα προωθήσουν και οι συνέδροι που εκλέχτηκαν με τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, εκφράζοντας και στα συνέδρια τη μαχητική και αγωνιστική γραμμή.

ΕΛΜΕ	ΟΛΜΕ 2026	ΟΛΜΕ 2024	ΔΣ 2025-2026
Α' ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ (ΕΛΕΥΣΙΝΑ)	22 (6,03%)	8 (2,25%)	25 (5,25%)
Β' ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	4 (1,55%)	-	4 (1,22%)
ΝΟΤΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ	11 (2,19%)	-	18 (2,99%)
Β' ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	6 (1,24%)	-	8 (1,67%)
Δ' ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	5 (1%)	-	4(0,69%)
Ζ' ΕΛΜΕ Α' ΑΘΗΝΑΣ	10 (2,32%)	6 (1,5%)	11 (2,1%)
ΠΕΙΡΑΙΑ*	196 (13,83%) -2 σύνεδροι-	235(20%) -2 σύνεδροι-	237 (17,14%)
ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ**	116 (35,2%) -1 σύνεδρος-	120 (43,5%) -1 σύνεδρος-	137 (35,4%)
ΤΡΙΚΑΛΩΝ	66 (14,47%) -1 σύνεδρος-	43 (10,80%)	59 (14,3%)
ΞΑΝΘΗΣ	16 (3,77%)	-	22 (6,9%)
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ	61 (5,28%)	77 (6,96%)	108 (9,36%)
ΣΑΜΟΥ	Εκλογές στις 12/6	6 (9,2%)	11 (12,5%)
ΣΕΡΡΩΝ	35 (6,08%)	22 (3,10%)	33 (5,75%)
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ	17 (11,03%)	19 (9,74%)	18 (12,32%)
Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	10 (2%)	18 (4%)	14 (2,4%)
Ε' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	39 (4,88%)	33 (4%)	52 (5,65%)
ΛΑΣΙΘΙΟΥ	9 (2,33%)	-	7 (1,79%)
ΚΙΛΚΙΣ	Εκλογές στις 17/6	-	3 (1,75%)
ΗΜΑΘΙΑΣ	-	2 (0,47%)	-
ΣΕΠΕ	ΔΟΕ 2026	ΔΟΕ 2024	ΔΣ 2025
ΔΕΛΜΟΥΖΟΣ (ΑΝ. ΑΤΤΙΚΗ)	34 (7,1%)	32(6,06%)	34 (7,05%)
ΣΑΜΟΥ	7 (3,53%)	18 (7,46%)	16 (10,02%)
ΞΑΝΘΗΣ	Εκλογές στις 3/6	-	4 (0,9%)
ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	Εκλογές στις 17/6	-	Εκλογές στις 17/6
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ	Εκλογές στις 9/6***	ΑΠΟΧΗ	Εκλογές στις 9/6
ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑΣ	-	16 (4,77%)	-
ΣΥΝΟΛΟ	664	655	825

* Στην ΕΛΜΕ Πειραιά οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν στην Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής. Με συμφωνία στα πλαίσια της παράταξης, 1 σύνεδρος εκπροσωπεί τις ΑΚΕ και 1 τις Παρεμβάσεις.

** Στην ΕΛΜΕ Καρδίτσας οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν στην Επιτροπή Αγώνα. Με συμφωνία, και για λόγους εναλλαγής στα πλαίσια του σχήματος, ο σύνεδρος θα είναι μέλος των Παρεμβάσεων.

*** Στον ΣΕΠΕ Καλαμαριάς οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών κατήγγειλαν την επιβολή υβριδικών-ηλεκτρονικών εκλογών και αποφάσισαν να απέχουν.

Μόνο η οργάνωση και η πάλη λαού και νεολαίας μπορούν - να αντισταθούν στη βαρβαρότητα - να συγκροτήσουν την επαναστατική προοπτική

Α. Για τη διεθνή κατάσταση

1. Οι απαιτήσεις του ανταγωνισμού των ΗΠΑ με τη Ρωσία και την Κίνα ήταν η αιτία με βάση την οποία η διοίκηση Τραμπ αποφάσισε στις 28/2 την πολεμική επιδρομή στο Ιράν. Για να μπλοκάρει και τον ρώσικο διάδρομο από τον Καύκασο και την έξοδο της Ρωσίας στον Ινδικό και τον σύγχρονο κινέζικο δρόμο του μεταξίου. Για να ενισχύσει τις αντίθετες δικές της γεωστρατηγικές επιλογές, όπως τον ΙΜΕΚ με τον οποίο -εκτός των άλλων- επιδιώκει να ρυθολογήσει την Ινδία στο πλευρό των ΗΠΑ. Για να ανακόψει τις (ενεργειακές, στρατιωτικές, οικονομικές, πολιτικές) σχέσεις του καθεστώτος του Ιράν με Ρωσία και Κίνα και να το μετατοπίσει προς το πλευρό των ΗΠΑ, και στη βάση αυτή να ενισχύσει-αναβαθμίσει την παρουσία των ΗΠΑ στην Μ. Ανατολή.

2. Η επιδρομή αυτή, που πρώτο της βήμα -και σε συνεργασία με τις πληροφορίες της Μοσάντ- ήταν η εξόντωση της ιρανικής ηγεσίας, συνεχίστηκε ως τις 7/4 με την αμερικανική πολεμική μηχανή να εκτοξεύει μια τεράστια ισχύ καταστροφής ενάντια σε στρατιωτικές, παραγωγικές, οικονομικές υποδομές και βέβαια ενάντια στον λαό του Ιράν. Ενώ παράλληλα το μαντρόσκυλο των ΗΠΑ, το Ισραήλ, αφενός ενέτεινε τη γενοκτονία και την εξόντωση των Παλαιστινίων σε Γάζα και Δ. Όχθη, αφετέρου δολοφονούσε μαζικά και ξεριζώνε εκατοντάδες χιλιάδες κατοίκους του Λιβάνου με την εισβολή του στη χώρα αυτή. Ωστόσο, παράλληλα, το Ιράν, στηριγμένο στα οπτικά συστήματα και στα δορυφορικά δεδομένα Ρωσίας και Κίνας, προκάλεσε σοβαρά πλήγματα σε μαχητικά αεροσκάφη και πολεμικά πλοία (ακόμα και στα αεροπλανοφόρα) των ΗΠΑ και σε όλες τις βάσεις τους στην περιοχή, με πιο χαρακτηριστική την περίπτωση της βάσης τους στο Μπαχρέιν η οποία εκκενώθηκε κατεπειγόντως από τους 1.500 ναύτες της που οδηγήθηκαν χωρίς ούτε τα προσωπικά τους είδη στη Βιρτζίνια των ΗΠΑ.

Συνολικά, οι εξελίξεις στο επίπεδο των πολεμικών επιχειρήσεων επιβεβαίωσαν το χαρακτηρισμό ως «τυχοδιωκτικής» που ακόμα και κέντρα εντός των ΗΠΑ απέδωσαν στην επιδρομή στο Ιράν, καθώς είναι πλέον δεδομένο ότι αυτή αποφασίστηκε και εξελίχθηκε χωρίς να έχουν διαμορφωθεί εντός του Ιράν όροι ανάδειξης μιας άλλης ηγεσίας που θα προσανατόλιζε το καθεστώς προς την πλευρά των ΗΠΑ.

3. Οι επισκέψεις της ιρανικής ηγεσίας σε Μόσχα και Πεκίνο, η απαίτηση που διατύπωσε ο Ιρανός πρέσβης στην Κίνα αν διαμορφωθεί συμφωνία στις διαπραγματεύσεις να την επικυρώσουν και να την εγγυηθούν οι μεγάλες δυνάμεις, είναι χαρακτηριστικά στοιχεία που επιβεβαιώνουν την αποτυχία των στόχων που έβαλαν οι ΗΠΑ στην επιδρομή τους αυτή. Αυτή την αποτυχία διαχειρίζονται οι ΗΠΑ από τις 8/4 με τις παρατάσεις των διαπραγματεύσεων, με την 48ωρη «επιχείρηση ελευθερίας», με την ανάδειξη του πυρηνικού οπλοστασίου του Ιράν (που η επίλυσή του χρησιμοποιείται ως σύμβολο κύρους για τη διοίκηση Τραμπ) σαν το «μοναδικό» ζήτημα των διαπραγματεύσεων. Επιπλέον, ο τυχοδιωκτισμός αυτός πρόσθεσε ένα ακόμη πολύ σοβαρό πρό-

βλημα στις κινήσεις και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ: ενέτεινε τις αντιθέσεις τους με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές δημιουργώντας όρους ρήγματος στην ευρωατλαντική συμμαχία. Οι τρεις βασικές ιμπεριαλιστικές ευρωπαϊκές δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία) ξεπέρασαν τις αρχικές τους παλινωδίες και αρνήθηκαν να συρθούν ως υποστηρικτές στην αμερικανική επιδρομή που μια επιτυχία της θα περιόριζε ακόμα περισσότερο τον ρόλο τους. Η διαμόρφωση της πρωτοβουλίας των «40» δεν αποτελεί και δεν μπορεί να αποτελέσει αυτοτελή ιμπεριαλιστικό πόλο στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Ωστόσο, αποτελεί συντεταγμένη άρνηση της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ και με τους όρους που αυτή επιδιώκεται να επιβληθεί από τη διοίκηση Τραμπ. Η διάσταση Αγγλίας-ΗΠΑ (της πιο σταθερής σχέσης στη Δύση), η θεαματική δήλωση μεταστροφής του Μερτς, αλλά και η απομάκρυνση της Μελόνι από τη «γραμμή Τραμπ», είναι από τα χαρακτηριστικά στοιχεία των τριγμών που προκαλούνται εντός της Δύσης από τις αμερικανικές επιδιώξεις.

4. Η αποτυχία των επιδιώξεων των ΗΠΑ στο Ιράν ήταν και αποτυχία να εγκλωβιστεί η Ρωσία στο Ουκρανικό πεδίο χάνοντας εξόδους και μια σημαντική περιφερειακή δύναμη με στενές σχέσεις με τη Μόσχα. Δηλαδή, αυτή η επιχείρηση των ΗΠΑ ήταν μια σαφής προσπάθεια απάντησης στο ζήτημα της Ουκρανίας όπου δεν μπορούν να εμπλακούν άμεσα και «αρκούνται» στα χτυπήματα μέχρι την κεντρική Ρωσία που οργανώνουν από το έδαφος της Ουκρανίας.

Στον άδικο αυτό πόλεμο, όπου εκδηλώνεται η κεντρική ενδοϊμπεριαλιστική

αντίθεση (ΗΠΑ-Ρωσίας) και όπου οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές επιχειρούν να αναλάβουν μεγαλύτερο ρόλο, η Ρωσία κρατά και διευρύνει -έστω με αργό ρυθμό- τις επιτυχίες της επί του πεδίου. Ταυτόχρονα όμως υφίσταται σημαντική φθορά κι ολοένα μεγαλύτερη πίεση για το αν και πώς θα αποκρυσταλλώσει τις επιτυχίες της αυτές ώστε να ανοίξει ο δρόμος για τη «νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας της Ευρώπης» που επιδιώκει, δηλαδή για έναν αναβαθμισμένο ιμπεριαλιστικό ρόλο της Ρωσίας στην Ευρασία που αποτελεί το κεντρικό πεδίο των παγκόσμιων ανταγωνισμών.

5. Η επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν παραμένει μετέωρη, ενώ συμπληρώθηκαν περισσότερες από έξι εβδομάδες από το σταμάτημα των επιχειρήσεων και την έναρξη των διαπραγματεύσεων. Οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν δίλημμα για τις επιλογές τους στη συνέχεια, καθώς, από τη μια, έχουν εκτεθεί σε αντιπάλους, συμμάχους και στα καθεστώτα της περιοχής αναφορικά με την αποτελεσματικότητα των επιλογών τους και, από την άλλη, δεν μπορούν στις διαπραγματεύσεις να πετύχουν αυτά που δεν πέτυχαν με την πολεμική επιδρομή τους. Συνεπώς, δεν χωράει κανένας εφησυχασμός για την πορεία των εξελίξεων τόσο στο επόμενο διάστημα όσο και συνολικά. Οι ΗΠΑ παραμένουν η πρώτη και, με μεγάλη απόσταση, η ισχυρότερη ιμπεριαλιστική δύναμη στον πλανήτη. Όχι μόνο δεν πρόκειται να «παραδοθούν» στους αντιπάλους ιμπεριαλιστές, αλλά αντίθετα θα χρησιμοποιήσουν όλες τις δυνάμεις τους και όλες τις δυνατότητες που διαθέτουν για να προωθήσουν τις επιδιώξεις τους και όπως αυτές έχουν καταγραφεί παγκό-

σμα. Από τη Μέση Ανατολή, τη Μεσόγειο και τα Βαλκάνια, ως την Ουκρανία και από τη Γροιλανδία, ως τη Λατινική Αμερική και την Ν.Α. Ασία.

6. Οι εξελίξεις αυτές αναδείχνουν τη γεωστρατηγική ιμπεριαλιστική τριάδα (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) που καθορίζει και διαμορφώνει την ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε ολοένα υψηλότερο επίπεδο. Γίνεται φανερό πως οι ενεργειακοί, οικονομικοί, εμπορικοί ανταγωνισμοί τους, με τις όποιες τους συνέπειες, δεν μπορούν να κρίνουν τη διάταξή τους, να καθορίσουν το «ποιος-ποιον». Αυτοί οι ανταγωνισμοί, μαζί με τις γεωπολιτικές επιδιώξεις, τους κάθε είδους εκβιασμούς και επεμβάσεις-παρεμβάσεις των «τριών», αποτελούν στοιχεία της πορείας διαμόρφωσης των όρων για τον Γ' ΠΠ που αποτελεί τη μόνη διέξοδο στην κρίση και τους ανταγωνισμούς που δίνουν το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Σε αυτή τη διέξοδο προσβλέπει (και, εννοείται, για τη δική του επικράτηση) ο καθένας της «τριάδας» και ενόψει αυτής της προοπτικής προετοιμάζονται και αναζητούν τη διαμόρφωση επιλογών οι ιμπεριαλιστές της «δεύτερης τάξης» (Ευρωπαίοι και Ιαπωνία). Ακόμα περισσότερο, σε αναφορά με αυτή την πορεία κινούνται και παλινωδούν -έως και θεαματικά- οι περιφερειακές δυνάμεις.

7. Ταυτόχρονα, είναι φανερό ότι η πυρηνική απειλή (που ασκείται από ΗΠΑ και Ρωσία) και το γεγονός ότι δεν έχουν διαμορφωθεί ακόμα οι στρατηγικές συμμάχους που απαιτούνται για έναν παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, βάζουν όρια στις επιδιώξεις του καθενός από τους «τρεις», στις επιδιώξεις δηλαδή του κα-

συνέχεια από σελίδα 13

θενός να ενισχύσει και να αναβαθμίσει τους δικούς του γεωστρατηγικούς-γεωπολιτικούς-πολεμικούς όρους έναντι των άλλων. Αυτό ακριβώς το «φρένο» λειτουργεί εδώ και πάνω από 4 χρόνια στην Ουκρανία, και για τη Ρωσία αλλά και για τις ΗΠΑ-Δύση. Το ίδιο ζήτημα αντιμετώπισε η πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν, όπου ούτε τους Ευρωπαίους μπόρεσε να στοιχίσει πίσω της, ενώ ταυτόχρονα χτυπήματα μιας άλλης κλίμακας (π.χ. με «τακτικά πυρηνικά») θα προκαλούσαν άλλες απαντήσεις από τη Ρωσία και ενδεχομένως την Κίνα. Το ίδιο ζήτημα καταγράφηκε και στην επίσκεψη Τραμπ στο Πεκίνο όπου, αν από τη μια ήταν έκδηλο πως δεν μπορεί να υπάρξει «συνεννόηση» ούτε στο εμπορικό επίπεδο, από την άλλη η Ταϊβάν αναδείχθηκε εκατέρωθεν ως η κόκκινη γραμμή που δεν πρέπει η άλλη πλευρά να περάσει. Βέβαια, η κατάσταση αυτή κυρίως μπλοκάρει την Κίνα, που όσο παραμένει πίσω από τις «αλυσίδες» που οι ΗΠΑ έχουν διαμορφώσει στην περιοχή και χωρίς να ελέγχει τη «στενή περιφέρεια της» δεν μπορεί να διεκδικήσει καθοριστικό ρόλο ιμπεριαλιστικής δύναμης στο παγκόσμιο ταμπλό.

Συνολικά, πάντως, οι όροι αυτοί (πυρηνικά-στρατηγικές συμμαχίες) που λειτουργούν ανασχετικά στις επιθετικές κινήσεις των «τριών», λειτουργούν ταυτόχρονα πιεστικά έως και εκβιαστικά στις επιλογές τους. Από τη μια, για τις ΗΠΑ, που σε αυτή τη βάση κινήθηκαν τυχοδιωκτικά με την επιδρομή τους στο Ιράν και τώρα στην ίδια βάση αναζητούν τις επόμενες κινήσεις τους, που να είναι τέτοιες ώστε να κρι-

νουν και όχι να μεγαλώνουν την απόσταση ανάμεσα στους στρατηγικούς τους στόχους και τα μέσα που διαθέτουν. Από την άλλη, για την Ρωσία και την Κίνα που «σπρώχνονται» να μετατρέψουν τη στρατηγική τους συνεργασία σε στρατηγική συμμαχία. Ωστόσο, ένα τέτοιο βήμα προϋποθέτει να διαμορφώσουν απαντήσεις και συμφωνίες για τις δικές τους αντιθέσεις, αλλά και να μετρήσουν τι θα παράγεται και τι θα προκαλέσει το βήμα αυτό στον αντίπαλο (ΗΠΑ) και σε όλο το φάσμα των ιμπεριαλιστών δεύτερης τάξης και των περιφερειακών δυνάμεων.

8. Τα πολιτικά συστήματα των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων βρίσκονται σε αναταραχή και σε συνθήκες κρίσης που αποτελεί εκδήλωση της αναζήτησης γραμμής και τακτικής στο τοπίο της ρευστότητας και της έντασης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Στο ίδιο πλαίσιο, σχέσεις (ΗΠΑ-Αγγλία) και συμμαχίες (ΝΑΤΟ) που αποτέλεσαν βασικές σταθερές των οκτώ δεκαετιών του μεταπολεμικού κόσμου, παρουσιάζουν τριγμούς και αμφισβητείται η συνέχειά τους. Και βέβαια, η κατάσταση αυτή της πολιτικής αστάθειας, της απαξίωσης πολιτικών συστημάτων και καθεστωτικών δυνάμεων εκδηλώνεται σε χώρες της περιφέρειας και σε εξαρτημένες χώρες, όπου οι αστικές τάξεις και δυνάμεις αναζητούν «πώς και σε ποιον» θα στοιχηθούν στο φουρτουνασμένο τοπίο που βρίσκεται μπροστά. Βασικό κοινό στοιχείο αυτών των εξελίξεων σε ιμπεριαλιστικές και εξαρτημένες χώρες, σε Δύση και Ανατολή, είναι η διαρκής κλιμάκωση των αντιδραστικών πολιτικών κατευθύνσεων, η ασαμάντητη έξαρση του πιο κυ-

δαίου αντικομμουνισμού. Από τις ΗΠΑ και τη Χίλη, ως τη Γερμανία, τη Ρωσία, την Ινδία και τα Βαλκάνια, παντού και με κάθε τρόπο εκδηλώνεται μίσος για τα δικαιώματα, τις ελευθερίες και την ίδια τη ζωή των μαζών, και ξεριζώνονται τα «φαντάσματα του κομμουνισμού» που... απειλούν τον πλανήτη! Αυτή η γενικευμένη αντιδραστική γραμμή και πορεία του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων στον πλανήτη, είναι εκδήλωση της απαίτησης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος «να μείνουν στην άκρη» η εργατική τάξη και οι λαοί του πλανήτη. Να υποταχτούν αλόγιστα στην ακόμα μεγαλύτερη συντριβή των δικαιωμάτων τους, όπως απαιτούν και θα απαιτήσουν τα νέα κύματα της κρίσης που γεννιούνται από τα αδιέξοδα του συστήματος, από την κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Να υποταχτούν στη γενικευμένη αντεργατική, αντιλαϊκή επίθεση και στις πολεμικές επεμβάσεις και σφαγές που ετοιμάζουν το μεγάλο πολεμικό όλεθρο. Η απαίτηση αυτή του ιμπεριαλισμού και όλων των αντιδραστικών δυνάμεων, είναι εκδήλωση της ανησυχίας τους απέναντι στα κύματα αντιστάσεων και αγώνων που παγκόσμια εκδηλώνονται, αλλά και επιβεβαίωση της κατεύθυνσης και της προοπτικής που η πάλη των μαζών απαιτεί να αποκτήσει. Το σύστημα και οι κάθε λογής δυνάμεις του και τα στηρίγματα του (από τον Τραμπ ως τον Ζουγκάνωφ και τη γερμανική «ΓΣΕΕ») δεν τα βάζουν με το παρελθόν, αλλά επιδιώκουν να «απαγορεύσουν» στο παρόν η ταξική πάλη των μαζών να εμπνευστεί από τις επαναστατικές, κομμουνιστικές ιδέες και να διεκδικήσει αυτό που χρειάζεται, αυτό που

αξίζει στο προλεταριάτο και στους λαούς του πλανήτη: έναν κόσμο χωρίς δυνάστες και εκμεταλλευτές. Με αυτό το ζήτημα, της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της επαναστατικής σοσιαλιστικής προοπτικής, συνδέεται αντικειμενικά η πάλη απέναντι στην καπιταλιστική αγριότητα, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Αυτός είναι ο ορίζοντας της μαζικής πάλης, μόνο με αυτόν τον ορίζοντα μπορεί να σταθεί και να βρει διέξοδο. Αυτή η «αντικειμενική σύνδεση» χρειάζεται να γίνεται συνείδηση μέσα στην ταξική πάλη, να γίνεται συγκρότηση-ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική των εργαζομένων και της νεολαίας. Σε αυτήν την κατεύθυνση, με όλες τις αδυναμίες τους και τις ανεπάρκειες τους, κινούνται μια σειρά οργανώσεις και συλλογικότητες που διαμορφώνονται τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη και σε μια σειρά περιοχές του πλανήτη.

B. Για την κατάσταση στη χώρα

1. Με τα βασικά προβλήματα της ντόπιας οικονομίας (ελλείμματα, παραγωγική αποσυγκρότηση) ανεπίλυτα και οξύτερα, η χώρα βαδίζει προς τα νέα κύματα κρίσης που «μοχλεύονται» από το μπλοκάρισμα των στενών του Ορμούζ και που, όπως διεθνώς προεξοφλείται, θα αφορούν συνολικά την παραγωγική και εφοδιαστική διαδικασία. Σε αυτό το πλαίσιο, η οικονομία της χώρας, που είναι δεμένη με χίλια νήματα εξάρτησης με την ΕΕ, μπαίνει σε νέα περιδίνηση όχι μόνο γιατί τον Αύγουστο τελειώνει το διαβόητο Ταμείο Ανάκαμψης που τάισε γνωστά «τζάκια» και «οικογένειες», αλλά ακόμα περισσότερο γιατί στην ΕΕ προεξοφλούν πως τα πράγματα θα κινηθούν «μεταξύ του κακού και του χειριστού σεναρίου» όσον αφορά την κρίση. Συνεπώς, έρχεται αύξηση στο κόστος δανεισμού, σε μια οικονομία παραγωγικά «ξετιναγμένη», ενώ καθόλου θετικά δεν εκτιμάται η σεζόν στη «βαριά Βιομηχανία» του τουρισμού, με δεδομένες τις τεράστιες αυξήσεις σε μεταφορικά (42% τα αεροπορικά εισιτήρια) και τις συνθήκες και το κλίμα πολέμου που επικρατεί στην Αν. Μεσόγειο.

2. Παράλληλα με τα οικονομικά αδιέξοδα εντείνονται για την άρχουσα τάξη, την κυβέρνηση και συνολικά τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, οι δικασμοί για τον βαθμό γεωπολιτικής στοιχίσης και πίσω από ποιον προστάτη. Η ισορροπία της διπλής εξάρτησης της χώρας, αφενός από τις ΗΠΑ και αφετέρου από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αποτελεί το «στρατηγικό» ζήτημα για αυτήν την εξαρτημένη και υποτελή άρχουσα τάξη, ωστόσο η επίλυση του ζητήματος δεν εξαρτάται (κυρίως) από αυτήν και το αστικό πολιτικό προσωπικό. Η στροφή των πολλών τελευταίων χρόνων προς τη μεριά των ΗΠΑ, που μαζί με τον «άξονα» με το Ισραήλ αποτελούν τα βασικά «όπλα» της άρχουσας τάξης στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγ-

ονισμό, έχει προκαλέσει σωρεία ζητημάτων στις σχέσεις της άρχουσας τάξης με τους Ευρωπαίους προστάτες της. Σχέσεις που επιδεινώνονται καθώς εντείνονται οι αντιθέσεις ΗΠΑ-Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Παρά τις συμφωνίες (με Γαλλία) και τις συζητήσεις (με τον Γερμανό ΥΠΕΞ στην Αθήνα), το πρόβλημα της γεωπολιτικής χρήσης της Ελλάδας με βάση τα αμερικάνικα συμφέροντα και σε παράβλεψη-αντίθεση των αντίστοιχων ευρωπαϊκών παραμένει και μπορεί να πάρει πολύ μεγάλες διαστάσεις. Πολύ χαρακτηριστικά εκδηλώνεται ήδη στην ενέργεια, όπου η Ελλάδα γίνεται πρατήριο και κόμβος του αμερικάνικου LNG, με την ΕΕ να προβάλλει εμπόδια στην επιχειρούμενη υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ (μαζί με Βουλγαρία, Σερβία, Β. Μακεδονία) διευρυνση-επέκταση του κάθετου αγωγού. Σε κάθε περίπτωση, η δυσαρρέσκεια των Ευρωπαίων έχει εκδηλωθεί ακόμα και πριν από τις εκλογές του 2023 και πολύ έντονα όλο το τελευταίο διάστημα με τα γνωστά ζητήματα (ΟΠΕΚΕΠΕ, υποκλοπές) που χρησιμοποιούνται ως μοχλοί της παρέμβασής τους στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

3. Οι σημαντικές διαταραχές στις ισορροπίες της εξάρτησης που αποτελεί την κεντρική βάση στήριξης του ντόπιου καπιταλισμού, γίνονται ακόμα πιο περίπλοκες και επικίνδυνες από τις πολεμικές συνθήκες της περιοχής που υπονομεύουν όλα τα αφηγήματα της «ασφάλειας» και της «ανάπτυξης». Το ουκρανικό drone στη Λευκάδα αλλά και πόσα άλλα που κυκλοφορούν στις θάλασσες της χώρας, η εγκατάσταση πατριότ στην Κάρπαθο και στη Β. Ελλάδα, οι αποστολές φρεγατών και αεροσκαφών στην Κύπρο, οι «επιτυχίες των ελληνικών πατριότ» στη Σαουδική Αραβία (!!!), όλα αυτά δείχνουν μια χώρα φοιλική και προπύργιο των Αμερικανοατοικών, μια χώρα διαταγμένη στην υπηρεσία των πολεμικών αναγκών τους. Μέσα σε αυτό το «μεγάλο πολεμικό πλαίσιο» και υπηρετώντας το με διαφορετικές τακτικές, οι άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας εντάσσουν τους μαζικούς τους και τους μεγαλοιδεατισμούς τους. Τα θαλάσσια πάρκα, τα καλώδια, οι νομοθετικές πρωτοβουλίες της Τουρκίας, γίνονται εργασία αναθέρμανσης των πιο σοβαρών κινδύνων για τους λαούς των δύο χωρών και οι δύο χώρες γίνονται ακόμα πιο βολικά εργαλεία στα χέρια των Αμερικανοατοικών που επιδιαιτηθούν σύμφωνα με τα ευρύτερα πολεμικά σχέδια τους.

4. Η κατάσταση της κοινωνικής πλειοψηφίας επιδεινώνεται διαρκώς και από κάθε άποψη:

- Η εργατική τάξη της χώρας (έλληνες και μετανάστες εργάτες) δέχτηκε τα τελευταία χρόνια την καταγιωτική επίθεση των πέντε αντεργατικών νόμων, αντιμετωπίζει συνθήκες μεγάλης έντασης της εκμετάλλευσής της, βαριά χτυπήματα στα πιο βασικά δικαιώματά της (συλλογικές συμβάσεις, ωράριο, αμοιβές) και με βάση τους εξοντωτικούς ρυθμούς δουλειάς πληρώνει

βαρύ φόρο αίματος στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα» που μόνο ένα μέρος τους καταγράφεται.

- Συνολικά ο εργαζόμενος λαός αντιμετωπίζει συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης, που μόνο σε περιορισμένο σε σχέση με την πραγματικότητα βαθμό περιγράφεται από τις επίσημες εκθέσεις (ΕΛΣΤΑΤ κ.λπ.). Με ιδιαίτερη ένταση προωθείται η πολιτική περιορισμού-αναιρέσης των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, της ύπαρξης-λειτουργίας των σωματείων και του δικαιώματος στην απεργία, και στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα (νέο πειθαρχικό δίκαιο, αξιολόγηση). Η επανεκλογή του εκατομμυριούχου Παναγόπουλου στη ΓΣΣΕ, ο εκφυλισμός που προωθεί η ΑΔΕΔΥ με σοσιαλδημοκρατικό μανδύα, είναι όψεις του «συνδικαλισμού που επιτρέπεται», των όρων που το σύστημα θέτει στο συνδικαλιστικό πεδίο. Ταυτόχρονα, ωστόσο, οι αντιστάσεις που εκδηλώνονται απέναντι στις διώξεις στον χώρο των εκπαιδευτικών επιβεβαιώνουν ότι στον δοσμένο αρνητικό συσχετισμό η γραμμή της μαζικής πάλης μπορεί να έχει επιτυχίες, μπορεί να συγκροτεί ένα ευρύτερο δυναμικό εργαζομένων για την αναγκαία πορεία αγώνων που βρίσκεται μπροστά μας!

- Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται να δοθεί στην επίθεση που δέχεται η νεολαία -μαθητική, φοιτητική, (μισο)εργαζόμενη και περιπλανώμενη- και στους όρους ζωής που το σύστημα επιβάλλει με την επίθεση αυτή. Η πρωτόγνωρη αγριότητα και κλίμα των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση (Τεχνικά Γυμνάσια για τους «παρβατικούς», Εθνικό Απολυτήριο, διαγραφές 308.000 φοιτητών), με την ταυτόχρονη «απαγόρευση-κατάργηση» των μαθητικών κινητοποιήσεων, των φοιτητικών συλλόγων και του Ασύλου, αποτελούν βάση και μέρος της συνολικότερης επίθεσης στη νεολαία! Με βάση αυτά και μετά από αυτά,

εκατοντάδες χιλιάδες νέοι και νέες (όταν δεν μεταναστεύουν) δουλεύουν περιπλανώμενοι από περιοχή σε περιοχή (σεζόν), δουλεύουν με τηλεργασία αποκομμένοι ο ένας από τον άλλον και αδυνατούν να στήσουν τη δική τους αυτόνομη ζωή (αφού η σχέση αμοιβών και ενοικίων είναι συντριπτική)! Τα εξοντωτικά ωράρια, η δουλειά-λάστιχο, η προσωρινότητα (συμβάσεις μη-δενικού χρόνου, συμβασιούχοι κ.λπ.), ως καθεστώς πλέον, είναι βασικά εργαλεία που συμπληρώνουν τα προηγούμενα και στοχεύουν στην αναιρέση της οργανωτικής δυνατότητας να συγκροτηθεί συλλογική η νέα γενιά ως εργατική τάξη και ως εργαζόμενη μάζα. Δίπλα στις συνθήκες της σύγχρονης δουλειάς και της ατομικής-μοναχικής ζωής, ο ιδεολογικός βομβαρδισμός του συστήματος, με αντικομμουνισμό και ό,τι σάπιο παράγει η κρίση του, στοχεύει στην «ισόβια υποταγή», στη συντριβή της νεολαίας. Η κραυγή των δύο κοριτσιών -αυτός ο κόσμος δεν είναι για μας- είναι η πιο πραγματική καταγγελία του συστήματος. Οφείλουμε να συμβάλουμε ώστε αυτή η κραυγή να γίνει μαζική αντίσταση και διεκδίκηση των νέων ανθρώπων, οφείλουμε να υπηρέτησουμε πολιτικά, ιδεολογικά και κινηματικά, την ανάδειξη της συλλογικότητας και του οράματος που χρειάζεται η νέα γενιά για να ταξιδέψει με δύναμη, περηφάνια και νικηφόρα τη ζωή της.

5. Η μεγάλη κυβερνητική φθορά έχει διαμορφωθεί στη βάση της κλιμακούμενης αντιλαϊκής-αντεργατικής πολιτικής και της υπηρέτησης -με κάθε και όποιον τρόπο των απαιτήσεων που έχουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της χώρας. Ταυτόχρονα, η απαξίωση και ο κερματισμός συνολικά του πολιτικού συστήματος έχουν την ίδια αιτία, αφού είναι μια και μοναδική η πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, αφού δεν μπορεί να υπάρ-

ξει εναλλακτική πολιτική, αφού ο «δοτός» από τα ευρωπαϊκά κέντρα λόγος της λεγόμενης αντιπολίτευσης δεν μπορεί να δημιουργήσει ρεύμα και μαζική στήριξη στον εργαζόμενο λαό και στη νεολαία που ζουν σε συνθήκες εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας.

Στην πραγματικότητα τα αδιέξοδα του συστήματος και η απαξίωση-εξαχρέωση του πολιτικού συστήματος και η πλατιά δυσαρρέσκεια και οργή λαού και νεολαίας απέναντι σε αυτό που ζει και αυτό που βλέπει ως ορίζοντα, συνιστούν συνθήκες πολιτικής κρίσης.

Η βασική οχύρωση ολόκληρου του πολιτικού συστήματος γίνεται πίσω από τη γραμμή και την πρακτική της φασιστικοποίησης, πίσω από την πολιτική που βγάζει «εκτός νόμου» την ανεξάρτητη από το σύστημα και το κράτος του οργάνωση των μαζών στα σωματεία και στους συλλόγους. Αυτή είναι η πολιτική που προωθείται από την κυβέρνηση και στηρίζεται ενεργητικά από τις άλλες αστικές δυνάμεις, και -με τη γραμμή της ανάθεσης και του κοινοβουλευτικού κρετινιασμού- στηρίζεται και από την ηγεσία του ΚΚΕ.

Παράλληλα με τη φασιστικοποίηση και ενόψει των εκλογών -είτε επιταχυνθούν είτε όχι- επιδιώκεται μια ανασύλωση, ένα «συμμάζεμα» του κατακερματισμένου πολιτικού σκηνικού. Ωστόσο και με δεδομένα τα αδιέξοδα, αυτό το συμμάζεμα επιδιώκεται με την ανακίνηση του υπαρκτού πολιτικού προσωπικού. Έτσι, το «κόμμα Τσίπρα» παρουσιάζεται -από «αριστερά» αλλά και από δεξιά- σαν μια «νέα» επιλογή και δυνατότητα για τον λαό! Ταυτόχρονα, το σύστημα δεν παραλείπει να προβάλει ό,τι διαθέτει (από την παραδοσιακή ακροδεξιά ως την Καρυστιανού και τον Κασσελάκη), ακόμα και να προβάλλει το ενδεχόμενο ενός «κόμματος Σαμαρά» παρόλο που θα έπληττε περι-

συνέχεια από σελίδα 15

σότερο τη ΝΔ. Ο στόχος είναι από αυτόν τον αντιδραστικό αχταρμά να προκύψει όσο πιο σύντομα μια κυβέρνηση που έχει δοσμένο από τώρα το πρόγραμμά της: Αφενός, βλέποντας (τις πολεμικές εξελίξεις) και κάνοντας στα γεωπολιτικά, και πάντα με βάση ότι «ανήκουμε στη Δύση» και πρέπει να υπηρετούνται όλοι οι αφεντάδες. Αφετέρου, ακόμα περισσότερο τσαλαπάτημα των πιο θεμελιωδών δικαιωμάτων και κατακτήσεων του εργαζόμενου λαού και των νέων, για να «αντιμετωπίσουμε» την κρίση και να «υπηρετήσουμε το εθνικό συμφέρον» και όπως αυτό το ορίζουν οι ΗΠΑ, η Κομισιόν, τα εξοπλιστικά προγράμματα της ΕΕ και η εμπλοκή της χώρας στις πολεμικές επιδρομές των ιμπεριαλιστών.

Γ. Ζητήματα του κινήματος - καθήκοντα

1. Με την πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν και τις εξελίξεις που ακολούθησαν, μια σειρά δυνάμεις επανέφεραν τη γνωστή γραμμή και αντίληψη που θεωρεί αναγκαίο το κίνημα και η αντιπολεμική πάλη να υπερασπίσουν, να στηρίξουν και να στοιχηθούν πίσω από το καθεστώς του Ιράν που διεξάγει έναν «δίκαιο πόλεμο». Χρησιμοποιούν, δηλαδή, μηχανιστικά τη γενικά σωστή λογική διάκρισης των πολέμων σε δίκαιους και άδικους για να παρουσιάσουν το καθεστώς του Ιράν ως (βασικό και ηγετικό!) τμήμα του αντιιμπεριαλιστικού μετώπου που χρειάζεται να συγκροτήσει η πάλη των λαών. Η λογική αυτή έφτασε να σηκώνει τις σημαίες του Ιράν στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις, να υιοθετεί το αντιδραστικό δίλημμα «μουλάδες-φονιάδες» (παιρνοντας θέση υπέρ των πρώτων), να καταγγέλλει ως ξενοκίνητες και αντιδραστικές τις διαδηλώσεις του λαού και νεολαίας του Ιράν ενάντια στις πολιτικές της φτώχειας και της καταπίεσης του καθεστώτος. Πρόκειται για την ίδια λογική με βάση την οποία ο πρέσβης του ξεπουλημένου στους ιμπεριαλιστές Αμπάς καλείται σε εκδηλώσεις να μιλήσει για τον αγώνα που ο παλαιστινιακός λαός κάνει ενάντια (και) στην προδοτική αυτή κλίκα που παριστάνει την ηγεσία του.

Αυτή η γραμμή και αντίληψη εκφέρεται από μια σειρά διαφορετικές οργανώσεις και δυνάμεις, και έχει σαν αφετηρία της είτε την εκτίμηση πως στον πλανήτη υπάρχει «ένας μόνο» ιμπεριαλισμός, αυτός των ΗΠΑ («αυτοκρατορία»), είτε τις επιλογές και την τακτική του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, όπως το γράμμα του Ζαχαριάδη, την γραμμή του Μάο Τσε Τουνγκ έναντι του Τσιανγκ Κάι Σεκ, είτε έναν συνδυασμό αυτών των αφετηριών.

Συνοπτικά και με δεδομένη την ανάλυσή μας για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στον πλανήτη, να επισημάνουμε ότι στις σημερινές συνθήκες δεν μπορεί να μεταφερθεί η τακτική και η γραμμή του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος όταν αυτό υπήρχε συγκροτημένο και ανεπτυγμένο διεθνώς, όταν ήταν δεδομένο το νέο σοσιαλιστικό κράτος (ΕΣΣΔ), το κόμμα των μπολσεβίκων και ο Κόκκινος Στρατός! Το γράμμα του Ζαχαριάδη γράφτηκε στη βάση αυτών των δεδομένων και η γραμμή που πρόβαλλε πατούσε πάνω σε αυτά τα δεδομένα. Ανάλογα ισχύουν και για την γραμμή και την τακτική του Μάο, που έχοντας συγκροτημένο μαζικό επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα και ισχυρό Λαϊκό Στρατό και πατώντας στα δεδομένα και στο συσχετισμό εκείνης της περιόδου, επέβαλλε όρους συνεργασίας στον Τσιανγκ Κάι

Σεκ. Σήμερα, με δεδομένη την ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, τη συνακόλουθη αποσυγκρότηση της πάλης των εργατών και των λαών, η μηχανιστική μεταφορά της γραμμής του 1930, του 1940 κ.λπ. στα σημερινά δεδομένα είναι βαρύ θεωρητικό και πολιτικό λάθος. Σήμερα ζητούμενο είναι η ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, και η γραμμή που ζητά να στοιχηθούν οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις πίσω από τον Χαμενεϊ, τον Άμπας, σε αρκετές περιπτώσεις και πίσω από τον Πούτιν και τον Σι, όχι μόνο δεν ανοίγει το δρόμο της αναγκαίας πάλης αλλά τον φράζει! Μια χαρακτηριστική αποκάλυψη αυτής της γραμμής γίνεται μέσω της απαίτησής της να ΜΗΝ αγωνίζονται η εργατική τάξη και οι λαοί στο Ιράν, στη Ρωσία, στην Κίνα ενάντια στις πολιτικές των αρχουσών τάξεων στις χώρες αυτές, γιατί έτσι διαταράσσουν τη δυνατότητα των χωρών αυτών να αντισταθούν στις ΗΠΑ και στο ΝΑΤΟ που είναι ο «μόνος ιμπεριαλισμός». Είτε την προσδιορίσουμε σαν επανέκδοση της θεωρίας των τριών κόσμων είτε σαν αποτέλεσμα αδυναμίας και άρνησης ανάγνωσης του σημερινού κόσμου και των πραγματικών δεδομένων του, ένα είναι σίγουρο: Αυτή η γραμμή κηρύσσει πως οι εργάτες και οι λαοί ΔΕΝ μπορούν να συγκροτήσουν τη δική τους πάλη. Είναι η γραμμή που επικράτησε με την υποχώρηση, με την ήττα και στην ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Και αν κάτι πραγματικά υπερασπίζεται η γραμμή αυτή, είναι την υποταγή των λαών στον ιμπεριαλισμό, είναι την αναπαραγωγή των όρων της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

2. Συμπληρωματική από ιδεολογικοπολιτική άποψη με το προηγούμενο ζήτημα είναι η πολιτική αντίληψη που επικρατεί στις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά σχετικά με τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα, και ιδιαίτερα ενόψει εκλογών που για τις ίδιες δυνάμεις είναι

και το «κρίσιμο» ίσως και το «κορυφαίο» πολιτικό γεγονός. Αυτό που αναδεικνύεται, λοιπόν, σαν κεντρικό ζήτημα που πρέπει να προβληθεί είναι το «Κάτω η κυβέρνηση της ΝΔ». Θεωρείται από τις δυνάμεις αυτές ότι αυτή σαν κεντρική θέση συνιστά «παραγωγή πολιτικής» για το κίνημα και μάλιστα «αιχμηρή». Δεν μπαίνουν καν στον κόπο να προβληματιστούν γιατί αυτή την «αιχμηρή» πολιτική θέση την έχουν ως κεντρική θέση το ΠΑΣΟΚ, ο Τσίπρας, ο ΣΥΡΙΖΑ και τόσο άλλοι που ενδιαφέρονται να παραγάγουν πολιτική που θα κλείνει και δεν θα ανοίγει δρόμους στο κίνημα. Πολιτική που δεν θα χειραφετεί τον λαό και τη νεολαία από τις αστικές δυνάμεις και τον δρόμο των κοινοβουλευτικών «λύσεων», αλλά αντίθετα θα ανακυκλώνει τις αγωνίες τους και την οργή τους μέσα σε αυτόν τον δρόμο.

Το δεδομένο, ωστόσο, είναι ότι οι δυνάμεις αυτές τη θέση «Κάτω η κυβέρνηση της ΝΔ» δεν την έχουν ως κεντρική μόνο στην προεκλογική περίοδο, οπότε και επιδιώκουν να ευνοηθούν εκλογικά συμπλέοντας με την κυρίαρχη αντίληψη που διαμορφώνει η κακόφημη «κεντροαριστερά» του συστήματος. Με τη θέση αυτή παρουσιάζονται στο κίνημα όλη την προηγούμενη περίοδο και ουσιαστικά παραπέμπουν στη «λύση» των εκλογών ακόμα και πριν την αστική αντιπολίτευση. Το περιεχόμενο του «προγράμματος» που θέλουν να αναδείξουν με τη θέση αυτή είναι δεδομένο και έχει δύο βασικά στοιχεία: την «κρατικοποίηση» και τον «εργατικό έλεγχο». Συνεπώς, οι δυνάμεις αυτές αναζητούν -μέσα στον καπιταλισμό και υπό την εξουσία της μεγαλοαστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της- τη διαμόρφωση μιας «συνεργασίας» αυτής της εξουσίας με την εργατική τάξη και τον λαό και βέβαια προς όφελος των δεύτερων!

Η γραμμή αυτή είναι μια παθιασμένη συνηγορία του «δημοκρατικού καπιταλισμού» του Τσίπρα, αλλά κυρίως είναι ομολογία παραίτησης. Παραίτηση από

τη γραμμή πάλης που χρειάζεται η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία για να αντισταθούν στην καπιταλιστική επίθεση και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Παραίτηση και άρνηση της αυτοτελούς συγκρότησης και της επαναστατικής προοπτικής της εργατικής τάξης και του λαού, που -σύμφωνα με τη γραμμή αυτή- μόνο σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη και πολιτικές δυνάμεις του συστήματος «μπορούν» να προσβλέπουν σε ένα καλύτερο μέλλον.

3. Το Καθοδηγητικό Όργανο ανέδειξε συγκεκριμένα καθήκοντα για το επόμενο διάστημα:

α) Την ενίσχυση των προσπαθειών συγκρότησης εσίων αντίστασης στους εργαζόμενους και απέναντι στην εξελισσόμενη επίθεση και στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα.

β) Την ιδεολογική, πολιτική και κινηματική στήριξη της αναγκαίας γραμμής πάλης στο αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.

γ) Το προχώρημα και την ολοκλήρωση της επεξεργασίας για μια πιο αναβαθμισμένη παρέμβαση και πάλη στη νεολαία. Μια παρέμβαση που θα επιδιώκει να συγκροτεί γραμμή πάλης απέναντι στην καταγιστική επίθεση στα δικαιώματά της και τους όρους ζωής της, αλλά και να συμβάλλει στην ανάδειξη της επαναστατικής, της κόκκινης προοπτικής που χρειάζεται να εμπνέει τη μαζική αντίσταση και να στέκεται απέναντι στον αντικομμουνιστικό βόρβορο του συστήματος.

δ) Συγκεκριμένα μέτρα για τη βελτίωση-αναβάθμιση στο περιεχόμενο και τη μορφή της Προλεταριακής Σημαίας και συνολικά των έντυπων και ηλεκτρονικών μέσων παρέμβασης της Οργάνωσης, στη βάση και της εσωτερικής διαδικασίας που υπήρξε το προηγούμενο διάστημα στην Οργάνωση με αυτό το αντικείμενο.

Το Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)
17-05-26

Η καθυπόταξη της Κούβας κρίκος για την κυριαρχία των ΗΠΑ στο δυτικό ημισφαίριο

Με γοργά βήματα κλιμακώνεται η επιθετικότητα της ιμπεριαλιστικής διοίκησης των ΗΠΑ απέναντι στο νησιωτικό κράτος - αγκάθι της Καραϊβικής. Με τρόπο που θυμίζει τα βήματα αύξησης της πίεσης στη Βενεζουέλα, στις αρχές του χρόνου, το αμερικανικό σύστημα ενεργοποίησε τον ίδιο νόμο που χρησιμοποιήθηκε για να διωχθεί ο Μαδούρο και για την τωρινή δίωξη στον 94χρονο Κουβανό πρώην πρόεδρο Ραούλ Κάστρο. Το πρόσχημα αυτή τη φορά δεν ήταν τα ναρκωτικά, αλλά η ευθύνη για την κατάρριψη 2 αεροσκαφών πάνω από την Κούβα, με επιβαίνοντες πράκτορες μυστικών υπηρεσιών και μισθοφόρους αντικαθεστωτικούς, το 1996 ! Παράλληλα οι αμερικανοί διαρρέουν στη δημοσιότητα πληροφορίες για προμήθεια 300 ρώσικων στρατιωτικών drones στην Αβάνα. Ενώ οι συνεχείς δηλώσεις του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Ρούμπιο υπογραμμίζουν η μία μετά την άλλη ότι ο τρόπος ανατροπής της Κούβας για τις ΗΠΑ είναι ο ίδιος όπως τον διατύπωσε το 1960 το υπουργείο Εξωτερικών : «*Κάθε δυνατό μέσο πρέπει να χρησιμοποιηθεί άμεσα για να αποδυναμωθεί η οικονομική ζωή της Κούβας... ώστε να μειωθούν οι χρηματικοί και πραγματικοί μισθοί, να προκληθούν πείνα, απελπισία και ανατροπή της κυβέρνησης*»

Η κατεύθυνση επανακατάκτησης του δυτικού ημισφαιρίου όπως διατυπώθηκε στη στρατηγική ασφαλείας των ΗΠΑ και γνώρισε τα πρώτα της βήματα με τους στόχους για Καναδά, Παναμά, Βενεζουέλα, Γροιλανδία είναι μια επιχείρηση εν εξελίξει, που έχει πολλούς κρίκους. Η Κούβα αμέσως μετά τη Βενεζουέλα απειλήθηκε μαζί με την Κολομβία ως ένας επόμενος στόχος.

Η ναυτική δύναμη πυρός από το περασμένο καλοκαίρι, άλλωστε, έχει εγκατασταθεί στην Καραϊβική απειλώντας τις χώρες της περιοχής, από την Αιτή και την Κούβα μέχρι την Κολομβία και τη Βενεζουέλα. Κυρίως όμως η στρατιωτική ισχύς -ενισχυμένη με το αεροπλανοφόρο Νίμιτς- έχει στόχο να εμπεδώσει σε Ρωσία και Κίνα πως θα πρέπει να απομακρυνθούν πολιτικά, εμπορικά, ενεργειακά και φυσικά στρατιωτικά από την περιοχή. Η επιτήρηση της εφαρμογής του πετρελαϊκού αποκλεισμού της Κούβας και οι συνεχείς κυρώσεις, έχουν αναγκάσει τη Ρωσία και την Κίνα, όλο το τελευταίο διάστημα, πέρα από τις δηλώσεις στήριξης της κυβέρνησης της Κούβας και καταγγελίας των κινήσεων της αμερικανικής διοίκησης, να περιοριστούν σε αποστολές τροφίμων κυρίως και σε ελάχιστες ποσότητες καυσίμων. Η Κούβα και η ευρύτερη περιοχή δείχνει να είναι αρκετά «μακριά» από τις δυνατότητες Ρώσων και Κινέζων ιμπεριαλιστών τη στιγμή που οι ανταγωνισμοί των τριών έχουν στο λογαριασμό τα θερμά μέτωπα της Ουκρανίας και του Ιράν, αλλά και κάθε άλλο σημείο του πλανήτη που συγκρούονται τα συμφέροντα τους. Κυρίως όμως η Κούβα βρίσκεται πολύ κοντά στις ΗΠΑ για να γίνει ανεκτή η διαφοροποίησή της που κρατάει από παλιά. Η δήλωση Τραμπ ότι αυτός θα είναι ο πρόεδρος που θα κατακτήσει την Κούβα περιγράφει με κυνισμό το νέο συσχετισμό. Στην ίδια γραμμή πίεσης για την κατάρρευση της Κούβας είναι και οι δηλώσεις της επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας Κάγια Κάλας.

Η απάντηση της ηγεσίας της Κούβας είναι καταγγελτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Ο πρόεδρος Μιγκέλ Ντίας Κανέλ προειδοποιεί τις ΗΠΑ με λουτρό αίματος σε περίπτωση επέμβασης στο νησί, θυμίζοντας τη δεκαετία του '60. Παράλληλα διοργανώνονται ασκήσεις πολεμικής ετοιμότητας του πληθυσμού και σειρά μαζικών διαδηλώσεων. Οι συνεχείς διακοπές ρεύματος, το σταμάτημα παραγωγικής διαδικασίας και η πτώση του τουρισμού σε συνδυασμό με την έλλειψη βασικών ειδών διατροφής έχει οδηγήσει σε κατάρρευση την οικονομία και σε συνθήκες ανέχειας ένα λαό που αντιμετωπίζει εμπάργκο από το 1962. Η διαμαρτυρία για τις διακοπές ηλεκτροδότησης που έγινε το τελευταίο διάστημα δε φαίνεται να μπορεί να πάρει τροπή φιλοαμερικανική όπως θα ήθελαν οι ΗΠΑ.

Αν η πόλωση της αντίθεσης, διοικη-

σης ΗΠΑ με την ηγεσία της Κούβας, είναι η μία εικόνα ταυτόχρονα εδώ και μήνες εξελίσσεται μια διαπραγμάτευση με συνεχείς επαφές και κινήσεις από την πλευρά του πολιτικού προσωπικού στην Αβάνα που στόχο έχουν να χαλαρώσει η θηλιά και να αποφευχθεί η «παράδοση» τους στις επιδιώξεις Τραμπ - Ρούμπιο. Επαφές έγιναν ανάμεσα στο διευθυντή της CIA και τον Ραούλ Γκιγιέρμο Ροντρίγκεζ Κάστρο, εγγονό του Ραούλ Κάστρο, όπως και σε άλλο χρόνο με τον Ρούμπιο. Μια σειρά από κινήσεις προσέγγισης της αμερικανικής πλευράς φανερώνονται μέσα από τις άδειες σε Κουβανούς του εξωτερικού να κάνουν επενδύσεις στην Κούβα. Ο διακηρυγμένος από τον Ρούμπιο στόχος της διάλυσης του «γραφείου ελέγχου ξένων περιουσιακών στοιχείων» που κρατάει η πολιτική ηγεσία της Κούβας, ελέγχοντας την

πλειοψηφία της οικονομικής δραστηριότητας στη χώρα, συνδέεται με την ανατροπή αυτής της ηγεσίας, δείχνοντας πως δεν αρκούν τα ανοίγματα που γίνονται ως τώρα.

Είναι τόσο μεγάλη η ταχύτητα των εξελίξεων και η αλληλεξάρτησή τους με το κουβάρι των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που με βεβαιότητα προβλέψεις δεν μπορούν να γίνουν για το ενδεχόμενο επέμβασης των ΗΠΑ. Αυτό που είναι βέβαιο είναι πως η μέχρι τώρα αποτυχία του αμερικανικού τυχοδιωκτισμού στο Ιράν δεν εμποδίζει ούτε περιορίζει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό για ταυτόχρονες κινήσεις σε διάφορα ταμπλό. Οι στόχοι είναι διακηρυγμένοι όσον αφορά το μικρό νησί της Καραϊβικής και η στρατιωτική ισχύς είναι με το δάχτυλο στη σκανδάλη.

Ουκρανία

Ο πόλεμος που (δεν) τελειώνει...

Ο Πούτιν προεξοφλεί το τέλος του πολέμου! Ωστόσο η μεγάλη εικόνα παραμένει ίδια: ΗΠΑ και Ρωσία αναζητούν το περίγραμμα και το περιεχόμενο του (προσωρινού) συμβιβασμού που θα τερματίσει τη ρωσσοαυτοκράτορική σύγκρουση. Η παράκαμψη της Ευρώπης είναι εμφανής. Μια Ευρώπη που μανιωδώς αναζητά βαρύνοντα λόγο και ρόλο, μετά τον 4τραετή πόλεμο στο έδαφός της. Η Ρωσία εξακολουθεί να διατηρεί το πλεονέκτημα στο στρατιωτικό πεδίο.

Τον πόλεμο, από το ξεκίνημά του, στηρίζει ανοιχτά η Δύση (και ας αποστασιοποιείται ο Τραμπ). Πρόσφατα έγινε γνωστό ότι οι ΗΠΑ θα στείλουν επιπλέον 5.000 στρατιώτες στην Πολωνία σε αντίστιξη με 5.000 στρατιώτες που θα αποσυρθούν από τη Γερμανία. Πάντως οι Ευρωπαίοι Νατοϊκοί πρωταγωνιστούν σε αυτή τη φάση. Μάλιστα αναφέρεται ότι η Βρετανία πρωτοστατεί σε προσπάθειες συγκρότησης «ναυτικής συμμαχίας» με στόχο έναν περιορισμένο αποκλεισμό και παρεμπόδιση ρωσικών πλοίων στη Βαλτική με κέντρο το Καλίνινγκραντ!

Η Δύση τα προηγούμενα χρόνια προσπαθούσε να διατηρήσει μια εικόνα αμφισβησίας ώστε να μην εμφανίζεται ως άμεσα εμπλεκόμενη στη σύγκρουση, κάτι που πλέον δεν ισχύει. Σήμερα τα κτυπήματα στη Ρωσία χαρακτηρίζονται ασύμμετρα. Τα πλήγματα με «ντρόουν», βαθιά στο εσωτερικό της βορειοδυτικής Ρωσίας, χρησιμοποιούν τον εναέριο χώρο των Βαλτικών χωρών, τους λεγόμενους «Βαλτικούς διαδρόμους». Πράγμα που αποτελεί από μόνο του κλιμάκωση, με το NATO να εμπλέκεται ανοιχτά πλέον σε στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Αυτή η τακτική ωστόσο έχει προκαλέσει περισσότερη αναστάτωση στις χώρες της Βαλτικής παρά στη Ρωσία! Οι λιθουανικές αρχές συχνά -πυκνά σημαίνουν αεροπορικό συναγερμό μετά τον εντοπισμό «αδέσποτων drones» στον εναέριο χώρο τους. Ο Πολωνός υπουργός Άμυνας κάλεσε τις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις να είναι πιο προσεκτικές και να μην προκαλούν αναστάτωση στις χώρες της Βαλτικής. Η φιλανθική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το Κίεβο «ξεπέρασε την κόκκινη γραμμή».

Γενικότερα οι σκανδιναβικές και βαλτικές κυβερνήσεις, όπως προκύπτει από δηλώσεις αξιωματούχων τους, υπονοούν ότι κάτι δεν ελέγχεται πλέον. Το Κίεβο, για όλα αυτά, υποστηρίζει ότι οι ηλεκτρονικές παρεμβολές από τη Ρωσία οδηγούν τα drones του να περιπλανώνται στον εναέριο χώρο της ΕΕ! Είναι «κοινό μυστικό» ότι η Ουκρανία με τις ενέργειές της επιδιώκει μεγαλύτερη εμπλοκή του NATO. Όπως είναι κοινό μυστικό ότι, χωρίς τη δυτική εμπλοκή, τέτοιου είδους επιθέσεις δεν μπορούν να συμβούν.

Ταυτόχρονα επισημαίνεται ότι η Ρωσία μετακινεί συνεχώς τις «κόκκινες γραμμές» της, οι οποίες παραβιάζονται διαρκώς από τη Δύση, που εξακολουθεί να ενισχύει μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα που θεωρεί πως η Ρωσία μπλοφάρει όταν μιλά για «κόκκινες γραμμές».

Η κυριαρχία της Ρωσίας επί του πεδίου δεν αμφισβητείται, αφού φαίνεται να διατηρεί το πλεονέκτημα στο πεδίο της μάχης, σε ολόκληρη τη γραμμή του μετώπου. Ωστόσο η ρητορική του Κρεμλίνου, μετά την ουκρανική επίθεση σε φοιτητική εστία στην πόλη Σταρομπόλσκ, δείχνει να μεταβάλλεται προς το απειλητικότε-

ρο, πράγμα που ενδεχομένως προετοιμάζει το έδαφος για συνολική κλιμάκωση της «δυναμικής του πολέμου». Τα τελευταία πλήγματα στο Κίεβο προδικάζουν κάτι τέτοιο.

Σήμερα ο Πούτιν προεξοφλεί το τέλος του πολέμου. Είναι προφανές ότι το τέλος του πολέμου για τη Μόσχα σημαίνει... όροι νικητή. Ο Ρώσος ΥΠΕΞ Λαβρόφ τούς επεξηγεί, επισημαίνοντας ότι η Ουκρανία «πρέπει να μην αποτελεί πλέον απειλή για την ασφάλεια της Ρωσίας σε μακροπρόθεσμη ιστορική προοπτική». Και αυτό περιλαμβάνει... «τη διασφάλιση της ασφάλειας των κατοίκων της Κριμαίας, του Ντονμπάς, της Νοβοροσίγια και των περιοχών της πρώην Ουκρανικής Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας». Και βέβαια εξυπακούεται η άρση όλων των κυρώσεων που έχουν επιβληθεί στη Ρωσία μετά την προσάρτηση της Κριμαίας το 2014. Προφανής συνέπεια όλων αυτών οδηγεί στο οριστικό κλείσιμο κάθε συζήτησης για μελλοντική ένταξη στο NATO της Μολδαβίας και της Γεωργίας, με το κρίσιμο επίδικο να αφορά τις μελλοντικές ιμπεριαλιστικές «υποθήκες».

Με τα σημερινά δεδομένα να καταγράφουν αδυναμία τερματισμού των συγκρούσεων στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή, ο χρόνος προβάλλει ασφικτικά περιορισμένος, ελαχιστοποιώντας (μέχρι μηδενισμού) τη δυνατότητα διαμόρφωσης κοινής στάσης ανάμεσα σε ΗΠΑ και Ευρώπη. Υπό το πρίσμα αυτών των εξελίξεων, ενδιαφέρον παρουσιάζει η σύνοδος κορυφής του NATO (7-8 Ιουλίου) στην Άγκυρα και όσα ενδεχομένως θα καταγράψει για το μέλλον της διατλαντικής σχέσης.

Τραμπ και Πούτιν στο Πεκίνο

Η «γεωστρατηγική τριάδα» μπροστά σε διλήμματα, οι λαοί μπροστά σε εφιαλτικά σενάρια!

Τραμπ και Πούτιν ταξίδεψαν διαδοχικά στο Πεκίνο μέσα σε μια εβδομάδα! Ο πρώτος σε ένα προγραμματισμένο από καιρό ταξίδι που καθυστέρησε ενάμιση μήνα λόγω της επίθεσης στο Ιράν και ο δεύτερος, τέσσερις μέρες μετά την αναχώρηση του πρώτου.

Οι δυο απαντώντες επίσημες συναντήσεις με τον Σι -πράγμα εξαιρετικά ασυνήθιστο- όχι μόνο δεν ήταν ασύνδετες, αλλά πιστοποιούν την αναζήτηση από τις 3 κορυφαίες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη των επόμενων βημάτων στη διεκδίκηση και αναβάθμιση του παγκόσμιου ρόλου τους, την ώρα που τα δυο πολεμικά μέτωπα σε Ουκρανία και Ιράν διαμορφώνουν το νέο γεωπολιτικό τοπίο. Πιστοποιούν επίσης το σημείο όπου βρίσκεται ο ανταγωνισμός ΗΠΑ με Ρωσία και Κίνα, σε ένα δρόμο χωρίς επιστροφή, γεμάτο εντάσεις, συγκρούσεις και πολεμικές αναφλέξεις, και επιπλέον αποτυπώνουν την προσπάθεια των ΗΠΑ ως της ισχυρότερης ιμπεριαλιστικής δύναμης παγκόσμια να αντιμετωπίσουν τους δυο μεγάλους αντιπάλους τους.

Τραμπ-Σι: Η «σχέση στρατηγικής σταθερότητας» και η «παγίδα του Θουκουϊδη»

Έτσι όρισε η κινεζική διπλωματική γλώσσα τις σινοαμερικανικές σχέσεις, ως αναγνώριση της μακροχρόνιας φύσης του ανταγωνισμού και προσπάθειας οριοθέτησής του σε ένα γεωπολιτικό περιβάλλον που οι ίδιες οι ΗΠΑ ολοένα τερπνίζονται. Παρότι ο Τραμπ θα ήθελε να επισκεφτεί το Πεκίνο με τον «αέρα» του νικητή στο Ιράν, δείχνοντας γεωστρατηγική υπεροχή, η αποτυχία της «Επικής οργής» να διαρρήξει τις σχέσεις Ιράν - Κίνας και να απωθήσει την κινεζική στήριξη και επιρροή έριξε βαριά τη σκιά της στη συνάντηση με τον Σι Τζιν-πίνγκ. Επιπλέον, ούτε κατάφερε να αποσπάσει κάποια δημόσια δέσμευση της Κίνας ότι θα πείσει την Τεχεράνη να συμφωνήσει στους αμερικανικούς όρους. Η Κίνα όχι μόνο δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει, αλλά αντίθετα πόνταρε στο «Βάλτωμα» των Αμερικανών στη Μέση Ανατολή.

Τον «αέρα» αυτοπεποίθησης τελικά τον είχε ο Σι, που με την αναφορά στην «Παγίδα του Θουκουϊδη» εμφανίστηκε να προειδοποιεί δημόσια και αυστηρά για τον σωστό τρόπο συνύπαρξης δυο μεγάλων δυνάμεων, υπονοώντας ότι αν επιχειρήσουν να εξασθενήσουν την Κίνα, θα έχουν την ίδια τύχη με την παρακμάζουσα Αθήνα και τον προληπτικό της πόλεμο εναντίον της Σπάρτης.

Η Ταϊβάν και οι «φантаστικές συμφωνίες»

Στο φλέγον ζήτημα της Ταϊβάν η επίσημη ανακοίνωση του Πεκίνου περιείχε άμεση και ισχυρή δήλωση του Σι για τον «κίνδυνο σύγκρουσης αν δεν αντιμετωπιστεί σωστά», καθώς η κινεζική πολιτική της «Μίας Κίνας» θεωρεί το νησί μέρος της επικράτειάς της, ενώ η ανακοίνωση του Λευκού Οίκου δεν είχε καμιά αναφορά. Ο Ρούμπιο δήλωνε ότι το θέμα δεν ήταν στην ατζέντα, ο Τραμπ άλλαζε κουβέντα σε ερωτήσεις δημοσιογράφων και αναχωρώντας από την Κίνα ανακοίνωσε τελικά την αναστολή της χορήγη-

σης του νέου στρατιωτικού πακέτου αμερικάνικης βοήθειας προς την Ταϊβάν, ύψους 14 δισ. δολαρίων!

Στην επιστροφή του βεβαίωσε ότι η μακροχρόνια πολιτική βοήθειας των ΗΠΑ στην Ταϊβάν παραμένει αμετάβλητη, καθώς στενοί σύμβουλοι του τόνισαν τον αυξημένο κίνδυνο να εισβάλει η Κίνα στην Ταϊβάν τα επόμενα πέντε χρόνια, διακόπτοντας και την τροφοδοσία συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης αμερικανικών εταιρειών με τα εξελιγμένα μικροτσιπ της.

Φανερά ανήσυχος ο πρόεδρος της Ταϊβάν, Λάι, επικαλέστηκε τη διαχρονική πρόθεση του Πεκίνου να τους προσαρτήσει με τη βία για να ζητήσει από τις ΗΠΑ συνέχιση της στρατιωτικής ενίσχυσης του νησιού ως «το πιο αποτρεπτικό στοιχείο μιας περιφερειακής σύγκρουσης», υπενθυμίζοντας τον αμερικανικό Νόμο περί Σχέσεων με την Ταϊβάν από το 1979, που δεσμεύει την Αμερική να τους παρέχει όπλα.

Όμως, πέρα από το «αγκάθι» της Ταϊβάν, το ταξίδι έκλεισε χωρίς ουσιαστικά αποτελέσματα και στα ζητήματα των εμπορικών σχέσεων. Η επιχειρηματική αποστολή με ισχυρά ονόματα που συνόδευε τον Αμερικανό πρόεδρο έφυγε με άδεια χέρια και οι εκπρόσωποι του κινεζικού ΥΠΕΞ απέφυγαν να δώσουν κάτι χειροπιαστό για τις ονομαζόμενες από τον Τραμπ «φантаστικές συμφωνίες». Οι πωλήσεις αεροπλάνων Boeing και γεωργικών προϊόντων έμειναν χωρίς επιβεβαίωση από την κινεζική πλευρά, ενώ καμιά πρόοδος δεν υπήρξε στην πώληση τσιπ της Nvidia, ανακουφίζοντας μάλλον τους Ρεπουμπλικάνους και Δημοκρατικούς που προειδοποιούσαν να μην ενισχυθεί η κινεζική ανάπτυξη στην Τεχνητή Νοημοσύνη.

Σε σχέση με την προηγούμενη επίσκεψη Τραμπ στο Πεκίνο το 2017 και τα μνημόνια συνεργασίας που είχαν υπογραφεί τότε, εμπορικοί αντιπρόσωποι των ΗΠΑ χαρακτηρίζουν τα τωρινά αποτελέσματα «πολύ κατώτερα των προσδοκιών», ενώ παραμένει ζητούμενο αν θα παραταθεί η ανακωχή του εμπορικού πολέμου και των περσινών διακοπών προμήθειας σπάνιων γαιών, απαραίτητων για την παραγωγή ημια-

γωγών - μπαταριών της αμερικανικής βιομηχανίας.

Το ταξίδι έκλεισε με αυστηρά πρωτόκολλα ασφάλειας από την αμερικανική πλευρά, καθώς υποχρέωσε την αντιπροσωπεία της να ξεφορτωθεί ό,τι τους προμήθευσε στη διάρκεια της παραμονής τους η Κίνα, κινητά, διαπιστεύσεις, αναμνηστικά κ.λπ., δείγμα βαθιάς καχυποψίας και φόβου στην εποχή της ψηφιακής κατασκοπείας.

Ο Λαβρόφ, οι BRICS και οι «αποικιακές δυνάμεις»

Αμέσως μετά τη συνάντηση Τραμπ - Σι, ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών, Λαβρόφ, έδωσε συνέντευξη Τύπου στο Νέο Δελχί στο πλαίσιο της υπουργικής συνόδου των BRICS με μια ηχηρή παρέμβαση, βάζοντας τα πράγματα «στη θέση τους»!

Ιδιαίτερα αιχμηρός σε ΗΠΑ και Δύση, αναφέρθηκε σε «αποικιακές δυνάμεις» που προκαλούν συγκρούσεις σε Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική με τις παρεμβάσεις τους σε κυρίαρχα κράτη και ταυτόχρονα σχολίασε τις πολιτικές «διαίρει και βασίλευε» που επιβιώνουν από την εποχή του Κίσιγκερ και θέλουν να υπονομεύσουν τις σχέσεις Πεκίνου και Μόσχας, επισημαίνοντας ότι η Κίνα «δεν λειτουργεί έτσι». Επιπλέον τόνισε ότι στο επίπεδο των G20 «οι προσπάθειες να κατευθύνεται η συζήτηση προς ορισμένα σκανδαλώδη θέματα δεν θα υποστηριχθούν από τις χώρες BRICS».

Μεταξύ άλλων σχολίασε αρνητικά τη στάση των Ευρωπαίων ηγετών, ιδιαίτερα της Γερμανίας, στη στήριξη της Ουκρανίας, ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στην προσπάθεια της Δύσης να υποτάξει την Αρμενία και άλλα μέλη της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών.

Τέλος, χαιρέτισε τη στρατιωτικοτεχνική συνεργασία Ρωσίας-Ινδίας και την αύξηση στις προμήθειες ρωσικών υδρογονανθράκων και λιπασμάτων, προβάλλοντας τις δυνατότητες της Ρωσίας να διευρύνουν τις σχέσεις και την επιρροή τους στην Ινδία.

Πούτιν-Σι: Όχι στον νόμο της ζούγκλας!

Με ένα κοινό ανακοινωθέν με σαφείς

αιχμές στον Τραμπ σφράγισαν τη συνάντησή τους Πούτιν και Σι στο Πεκίνο λίγα εικοσιτετράωρα μετά: «Η παγκόσμια κατάσταση γίνεται όλο και πιο περίπλοκη. Η παγκόσμια ατζέντα για την ειρήνη και την ανάπτυξη αντιμετωπίζει νέους κινδύνους και προκλήσεις, και υπάρχει κίνδυνος κατακερματισμού της διεθνούς κοινότητας και επιστροφής στον νόμο της ζούγκλας», αναφέρει η κοινή σινορωσική διακήρυξη και προσθέτει: «Προσπάθειες από ορισμένα κράτη για μονομερή διαχείριση για να επιβάλουν τα συμφέροντά τους σε ολόκληρο τον κόσμο στο πνεύμα της αποικιοκρατίας έχουν αποτύχει».

Δεν θα μπορούσε να γίνει πιο σαφές! Ρωσία και Κίνα δηλώνουν το δικό τους παγκόσμιο ανίστημα απέναντι στις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Λένε «είμαστε εδώ», βαθαίνουν και εδραιώνουν τις μακρόχρονες σχέσεις τους, οικοδομούν τη στρατηγική τους συνεργασία, αποφασισμένες να μην επιτρέψουν προσπάθειες περιορισμού και ανασχεσής τους. Ντύνουν τις δικές τους ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις με το αφήγημα περί ειρήνης και ανάπτυξης και παράλληλα θέλουν να παρουσιάζονται ως σταθεροποιητικές δυνάμεις στον παγκόσμιο Νότο -κι όχι μόνο- αντίβαρο στον αναθεωρητισμό των ΗΠΑ, «τον κατακερματισμό, το πνεύμα της αποικιοκρατίας και τον νόμο της ζούγκλας». Εμφανίζονται ως υπερασπιστές, και από τη μόνιμη θέση τους στο Σ.Α. του ΟΗΕ, «ενός δίκαιου συστήματος παγκόσμιας διακυβέρνησης».

Αμφότερες οι δηλώσεις για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή βρίσκονταν στο ίδιο μήκος κύματος και υπογράφηκαν μια σειρά συμφωνίες για εμπορικές και στρατιωτικές συνεργασίες. Είναι γεγονός ότι η διπλωματική και οικονομική στήριξη της Κίνας έδωσε μεγάλη βοήθεια στη Ρωσία στη σύγκρουση στην Ουκρανία και απέναντι στις δυτικές κυρώσεις. Η αγορά ρωσικού αργού πετρελαίου από Κίνα, που έχει εκτοξευτεί, αποτελεί επίσης μια σταθερά για την ενεργειακή ασφάλεια της Κίνας, που αποδείχτηκε ιδιαίτερη σημασία στον αποκλεισμό του Ορμούζ. Όμως, εξίσου είναι γεγονός ότι, παρά την πίεση του Πούτιν, δεν ανακοινώθηκε συμφωνία για τον αγωγό Power of Siberia 2, που θα πρόσθετε επιπλέον 50 δισ. κ.μ. ρωσικού φυσικού αερίου στο υπάρχον δίκτυο. Η Κίνα φαίνεται να είναι αρκετά προσεκτική, θέλοντας να κρατήσει διπλές ισορροπίες και στη σχέση της με τη Ρωσία και να μη διαταράξει τα οφέλη της «ήπιας ισχύος» που την ανέδειξαν στο παγκόσμιο ταμπλό.

Κρίσιμα ερωτήματα και δύσκολες απαντήσεις

Ωστόσο, για να συνεχίσουμε την αναφορά στην Κίνα, το ερώτημα τίθεται αντικειμενικά: Την εποχή των ιμπεριαλιστικών προετοιμασιών σε όλα τα επίπεδα για να γίνει εφικτός ο γενικευμένος πόλεμος και των έντονων αμερικανικών προκλήσεων στην «αυλή» της, αρκεί η «ήπια ισχύς»; Αρκούν τα εμπορικά πλεονάσματα και τα ρεκόρ εξαγωγών; Αρκούν τα οικονομικά αντίποινα όταν ο αντίπαλος απειλεί να μπλοκάρει τους διαδρόμους της; Είναι έτοιμη να βγει στο προσκήνιο με όρους στρατιωτικής ισχύος και να κάνει το βήμα στην Ταϊβάν;

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Παρότι θεωρούνταν από τους εξέχοντες κληρονόμους του παλιού ολιγαρχικού λευκού πολιτικού προσωπικού λίγους μήνες πριν τις προεδρικές εκλογές του 2025 οι δημοσκοπήσεις δεν του έδιναν περισσότερο από 3% των ψήφων. Και όμως κατάφερε να τεθεί επικεφαλής στον πρώτο γύρο με 27% και στη συνέχεια να εκλεγεί πρόεδρος με 54% στις 19 του περασμένου Οκτωβρίου. Ο γερουσιαστής και πρώην δήμαρχος της Ταρίγια Ροδρίγο Παζ Περέιρα, εκπρόσωπος μιας πολιτικής δυναστείας από τον Νότο, γιος του πρώην προέδρου Χάιμε Παζ Ζαμόρα και απόγονο του επί σειρά προέδρου Βίκτορ Παζ Εστενσόρο, κατάφερε να συσπειρώσει προς στιγμή ετερόκλητα συμφέροντα. Υποσχόμενος να εφαρμόσει έναν λαϊκό καπιταλισμό και να διατηρήσει παράλληλα τις κρατικές επιδοτήσεις της περιόδου διακυβέρνησης του «Κινήματος Προς τον Σοσιαλισμό» (MAS). Κυρίως, εκμεταλλεύτηκε την πολυδιάσπαση του άλλοτε κραταιού κινήματος και την απόγνωση όσων το στηρίζαν επί χρόνια. Η οξεία αντιπαράθεση ανάμεσα στον διάδοχο του Μοράλες, Λουίς Άρσε που ακολούθησε στην θητεία του μια δεξιά πολιτική και το κάλεσμα του πρώτου για λευκή ψήφο, επιδείνωσαν την κατάσταση στο πρώην κυβερνητικό στρατόπεδο. Αποτέλεσμα, ο επίσημος υποψήφιος του MAS να πάρει περίπου το ποσοστό που έδιναν οι προγνώσεις στον Ροδρίγο Παζ (3,16%!) και ο νικητής του πρώτου γύρου να αξιολογηθεί ως το μικρότερο κακό από μια μεγάλη μάζα άλλοτε υποστηρικτών των Μοράλες. Η στήριξη από τμήματα της ολιγαρχίας και βέβαια την Ουάσιγκτον επισφράγισαν την νίκη του

και την ομαλή διαδοχή που ακολούθησε.

Η βαθιά Βολιβία μπορεί να βρέθηκε αιχμάλωτη της αποστασίας των ηγετών του MAS, να βιώσει οδυνηρά την διάψευση των υποσχέσεων για την έλευση του σοσιαλισμού του 21ου αιώνα και να παγιωθεί στα διλλήματα της πολιτικής συγκυρίας αλλά δεν παραδόθηκε στην επίθεση-ρεβάνς της λευκής ολιγαρχίας! Όταν ο Ροδρίγο Παζ, όπως ήταν αναμενόμενο, αθέτησε από τις πρώτες ημέρες τις υποσχέσεις και στο όνομα της οικονομικής κρίσης ξεκίνησε να εφαρμόζει μια άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική σύμφωνα με τις εντολές του ΔΝΤ (μια αποστολή του Ταμείου βρίσκεται από τις 19 Μαΐου στην χώρα) στο οποίο προσέτρεξε για δανεισμό, το κλίμα άλλαξε απότομα. Ο νόμος 1720 για τις τραπεζικές πιστώσεις/ χρέη στην μικρο-ιδιοκτησία σωστά ερμηνεύτηκε ως άνοιγμα του δρόμου για την αρπαγή και την ενίσχυση της μεγάλης γαιοκτησίας σε βάρος των μικρών αγροτών. Το δικαίωμα της ιθαγενούς Βολιβίας στην γη θεωρείται σχεδόν ιερό και η βάση της ύπαρξης της αγροτικής κοινοτικής ζωής. Οι περικοπές στις επιδοτήσεις, ιδιαίτερα αυτές στα καύσιμα, σε μια χώρα με μεγάλη παραγωγή φυσικού αερίου στο πρόσφατο παρελθόν οδήγησαν σε αύξηση την τιμή της βενζίνης κατά 86% και του ντιζελ κατά 163%. Οι πολιτικές αυτές ξεσήκωσαν τα συνδικάτα και τις αγροτικές ενώσεις από το Αλτιπλάνο και τον Αμαζόνιο μέχρι τις λαϊκές γειτονιές των πόλεων. Η αποκάλυψη του σκανδάλου με την νοθευμένη βενζίνη που κατέστρεψε μαζικά κινητήρες φορητών και αγροτικών μηχανών επιβάρυνε το κλίμα. Η αναταραχή που ξεκίνησε από την αρχή του χρόνου κορυφώθηκε με τις μεγάλες πορείες από το Ορούρο και την Κομπίκα προς την Λα Παζ (ξεκίνησαν στις αρχές του Απριλίου και έφτασαν εκεί στις αρχές Μαΐου) και την απόφαση για απεργία και αποκλεισμούς δρόμων σχεδόν σε όλη την χώρα. Δεκάδες χιλιάδες Ρόχος Πόντος (μια δύναμη εδαφικής άμυνας των Αϊμάρα), η Ένωση Βολιβιανών Εργατών (COB), η Ένωση Αγροτικών Δασκάλων, η Εθνική Συνομοσπονδία Γυναίκων «Μπαρτολίνα Σίσα», τα συνδικάτα των μεταλλωρύχων και οι ιθαγενείς κοινότητες από τον Αμαζόνιο μπλόκαραν δρόμους σε όλη τη Λα Παζ, το Ελ Άλτο, την Κοτσαμπάμπα και τη λίμνη Τιτικάκα. Σε μια προσπάθεια να ελιχθεί ο Ροδρίγο Παζ απέσυρε τον νόμο 1720 χωρίς όμως να καταφέρει να εκτονώσει την οργή η οποία μεγάλωσε όταν έγινε γνωστό πως διατάχθηκε η σύλληψη του εκτελεστικού γραμματέα της COB Μάριο Αργκόλο και 24 ηγετών συνδικάτων και αγροτικών ενώσεων. Το ραντεβού των κινημάτων στο Ελ Άλτο και η απόφαση τους να διαδηλώσουν προς την πλατεία Μουρίγιο, το κυβερνητικό κέντρο της πρωτεύουσας, με κεντρικό αίτημα την αποπομπή του προέδρου αντιμετωπίστηκε με σκληρή αστυνομική καταστολή. Μέχρι τώρα έχουν αναφερθεί δύο νεκροί από την αστυνομική βία.

Παλάθιο Κεμάδο. Το καμένο παλάτι, ιστορική έδρα των προέδρων της Βολιβίας από το 1853, βρίσκεται στην πλατεία Μουρίγιο δίπλα στον Μητροπολιτικό Καθεδρικό Ναό. Πήρε το όνομά του από την πυρκαγιά που υπέστη το 1875 στην διάρκεια εξέγερσης. Ο Μοράλες στα πλαίσια

Λα Παζ, Ελ Άλτο

Η «βαθιά» Βολιβία και πάλι στους δρόμους!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια ενότητα αναλύσεων και ρεπορτάζ για την Βολιβία στην Βραζιλιάνικη εφημερίδα «Νέα Δημοκρατία» anovademocracia.com.br/tag/bolivia/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

διάφορων συμβολικών αλλαγών και κενόδοξων πρωτοβουλιών μετέφερε την έδρα της προεδρίας στην διάρκεια της τρίτης θητείας του στο νεόδομητο και ακριβό πύργο των 30 ορόφων (το ψηλότερο κτίριο στην Λα Παζ) που στέκει εντελώς αντιαισθητικά πίσω από το Παλάτιο Κεμάδο. Τον ονόμασε το «Μεγάλο Σπίτι του Λαού»! Όσο παράταιρα στέκει το βαρύ κτίριο δίπλα στα κτίρια της αποικιακής εποχής άλλο τόσο αντίθετα με τις προσδοκίες εξελίχθηκε το κυβερνητικό πείραμα του MAS και του λεγόμενου «σοσιαλισμού του 21ου αιώνα». Με μια οξυμύρια βασισμένη αποκλειστικά στην εξόρυξη και την εξαγωγή υδρογονανθράκων και άλλων ακατέργαστων ορυκτών, μια κυβέρνηση με συνεχείς συμβιβασμούς με την ολιγαρχία της Σάντα Κρουζ και τις ξένες πολυεθνικές και ένα δίκτυο εξουσίας που σταδιακά μπλέχθηκε στην διαφθορά και στις αντιφάσεις της διαχείρισης του παλιού αστικού κράτους, το εγχείρημα του MAS και του Μοράλες σύντομα εξάντλησε οτιδήποτε προωθητικό είχε. Οι πολιτικές αναδιανομής και μείωσης των τεραστίων ανισοτήτων έμειναν στην μέση, οι διαιρέσεις στο κυβερνητικό μπλοκ άρχισαν να εξελίσσονται σε συγκρούσεις για την νομή της εξουσίας και η λευκή ολιγαρχία σε συνεργασία με τις δυνάμεις του παλιού αστικού κράτους πέρασαν στην αντεπίθεση. Η δεξιά διακυβέρνηση του διαδόχου του Μοράλες, Λουίς Άρσε, τους έστρωσε τα τελευταία χιλιόμετρα του δρόμου της επιστροφής.

Ο νέος πρόεδρος δεν έχασε χρόνο. Αποκατέστησε αμέσως τις σχέσεις με τις ΗΠΑ, επανέφερε την κακόφημη αμερικανική Υπηρεσία Δίωξης Ναρκωτικών (DEA), πήρε μέρος στην Τραμπική συμμαχία «Ασπίδα της Αμερικής», έβαλε στην φυλακή τον Άρσε με κατηγορίες για διαφθορά και επανέφερε στο προσκήνιο την ποινική υπόθεση εμπορίας ανήλικης ενάντια στον Μοράλες. Ο τελευταίος βρίσκεται στην Τσαπάρε στην επαρχία Κοτσαμπάμπα, απομονωμένος και φρουρούμενος από υποστηρικτές του καθώς έχουν επανειλημμένα κυκλοφορήσει φήμες για σχέδια σύλληψης του από την κυ-

βέρνηση και τους Αμερικανούς. Η προκθεσινή απόφαση του κοινοβουλίου που διευκολύνει τον πρόεδρο να κηρύξει κατάσταση έκτακτης ανάγκης, οι κραυγές από τους ολιγάρχες και τους γαιοκτήμονες για επίδειξη πυγμής απέναντι στους διαδηλωτές και οι δηλώσεις Αμερικανών αξιωματούχων οι οποίες ταυτίζουν τους ηγέτες των κινητοποιήσεων με νάρκοτρομοκράτες και εγκληματίες («πρόκειται για πραξικόπημα χρηματοδοτούμενο από την αφύσικη συμμαχία ανάμεσα στην πολιτική και το οργανωμένο έγκλημα», είπε ο υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Κρίστοφερ Λαντάου) ενισχύουν τους φόβους πως ετοιμάζεται ένα μεγάλο κύμα καταστολής σε βάρος των λαϊκών μαζών. Η αστυνομική επιχείρηση που η κυβέρνηση ονόμασε υποκριτικά «ανθρωπιστικός διάδρομος» με σκοπό να ανοίξει ο αποκλεισμένος δρόμος από την Λα Παζ προς το Ορούρο κατέληξε σε θανάτους και τραυματισμούς διαδηλωτών.

Η Βολιβία είναι μια από τις πλουσιότερες χώρες της Νότιας Αμερικής σε στρατηγικούς πόρους: λίθιο, κασσίτερο, ασήμι, ψευδάργυρο, μόλυβδος, χαλκό, αντιμόνιο, βολφράμιο, φυσικό αέριο, δάση και νερό. Η ολιγαρχία θέλει να μετατρέψει αυτούς τους πόρους -και τα εδάφη των ιθαγενών που εμποδίζουν την αρπαγή- σε τράπεζες, αγροτοβιομηχανίες, εταιρείες εξόρυξης και ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Το πνεύμα του νόμου 1720 αποτελεί μέρος αυτού του ευρύτερου σχεδίου. Η αντίσταση των λαϊκών κινημάτων, η δυναμική των οποίων ολοφάνερα ξεπερνά τις παλιές ανυπόληπτες ηγεσίες τους, αποτελεί για τις λατινοαμερικανικές ολιγαρχίες που έχουν συνασπιστεί με την Ουάσιγκτον σήμα κινδύνου και ανεπιθύμητο παράδειγμα. Γι αυτό έσπευσαν να συνταχθούν με το βολιβιανό κράτος και να υποστηρίξουν την βίαιη καταστολή της εξέγερσης. Ο ακροδεξιός πρόεδρος της Αργεντινής, μάλιστα, έστειλε δύο αεροπορικά φορτία με πυρομαχικά για την αστυνομία! Στην Βολιβία αυτές τις ημέρες παίζεται ένα σημαντικό επεισόδιο που θα επηρεάσει τους μελλοντικούς συσχετισμούς στην ευρύτερη περιοχή.

► Αντίστοιχα, το δίλημμα της Ρωσίας αν θα κλιμακώσει, πώς και πόσο στην Ουκρανία για να σφραγίσει τη νίκη και να αξιώσει με άλλους όρους «τη νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη» παραμένει προς απάντηση.

Τα πιο πιεστικά ερωτήματα και διλλήματα όμως βρίσκονται στην πλευρά των ΗΠΑ. Αντιγράφουμε από τη 10η Συνδιάσκεψη (Ιουλίου 2024) του ΚΚΕ(μ-λ): «(...)δημιουργούνται συνεχώς δεδομένα που φέρνουν τις ΗΠΑ ολοένα και πιο κοντά στον κίνδυνο να δουν μπροστά τους αυτό που απεύχονται δεκαετίες τώρα: μια στρατηγική συμμαχία των δύο ευρασιατικών γιγάντων. Αυτό αποτελεί το σημαντικότερο στρατηγικό δίλημμα/αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ στην προσπάθειά τους να ανακόψουν την πορεία αποδυνάμωσής τους. Σ' αυτό το στρατηγικό δίλημμα προστίθεται και επικάθεται το στρατηγικό αδιέξοδο των ΗΠΑ στην Ουκρανία». Και τώρα προστέθηκε και η αποτυχία στο Ιράν!

Όλες οι εκδοχές «απάντησης» από τους ιμπεριαλιστές των αδιεξόδων και των διλημάτων τους προδιαγράφουν εφιαλτικά σενάρια για την ανθρωπότητα. Κανένας εφησυχασμός! Οι ανταγωνισμοί τους δεν δημιουργούν κανένα «αντικειμενικό» πεδίο «εκμετάλλευσης» από τους λαούς, όσο οι ίδιοι οι λαοί δεν συγκροτούν το δικό τους ισχυρό και ανεξάρτητο κίνημα κόντρα και ενάντια σε όλους τους!

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

σφοδροί βομβαρδισμοί στον νότιο Λίβανο. Όταν υπήρξε ανακωχή του Ιράν με τις ΗΠΑ, το Ισραήλ θεώρησε καλή ευκαιρία να τελειώσει με την Χεζμπολάχ. Συνέχισε τις επιθέσεις και βομβαρδισμούς και προχώρησε στην εισβολή και στην κατάληψη του νότου, κάτω από τον ποταμό Λιτάνι. Παρά την ανακωχή, το Ισραήλ αρνείται να αποχωρήσει από το νότιο τμήμα του Λιβάνου.

Οι σφοδροί αεροπορικοί βομβαρδισμοί των σιωνιστών σε όλο τον νότιο Λίβανο, αλλά και σε άλλες κατοικημένες περιοχές που στοχοποιούν «αυτοδίκαια», έχουν ως αποτέλεσμα πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι να έχουν εκτοπιστεί (σε σύνολο 6 εκατομ. πληθυσμό!) κυρίως στα παράλια και στα κεντρικά του Λιβάνου!

Παράταση της «αμερικάνικης» ψευτο-εκεχειρίας Συνέχιση της κατοχής του Ισραήλ

Λίβανος

Η επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράν και η δολοφονία του θρησκευτικού ηγέτη του την 28η Φεβρουαρίου, ήταν η αφορμή για να αρχίσουν οι επιθέσεις της Χεζμπολάχ ενάντια στο Ισραήλ, σαν πράξη αλληλεγγύης προς το Ιράν. Οι επιθέσεις στο Ισραήλ συνεχίστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια των βομβαρδισμών στο Ιράν και η απάντηση του Ισραήλ ήταν

τουλάχιστον 3.185 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί στον Λίβανο από τις ισραηλινές επιθέσεις από την έναρξη του πολέμου, σύμφωνα με το Υπουργείο Υγείας της χώρας, ενώ περισσότεροι από 9.600 έχουν τραυματιστεί.

Ιδιαίτερα επλήγησαν περιοχές της πρωτεύουσας Βηρυτού στα νότια προάστια που κατοικούν σίτες. Είναι πάγια η τακτική των σιωνιστών να κτυπούν τους διασώστες, τους δημοσιογράφους που καλύπτουν τις επιθέσεις τους, αλλά και πολιτικές υποδομές, σχολεία, πανεπιστήμια, νοσοκομεία, ταμειυτήρες νερού!

Η κυβέρνηση του Λιβάνου βρέθηκε ξανά μεταξύ των «δυτικών» πιέσεων για αφοπλισμό της Χεζμπολάχ και της αδυναμίας να εφαρμόσει κάτι τέτοιο, αφού δεν μπορεί να το υποστηρίξει στρατιωτικά και η αποδοχή της Χεζμπολάχ από μεγάλο κομμάτι της Λιβανέζικης κοινωνίας παραμένει υψηλή. Η σταθερή γραμμή των ΗΠΑ είναι η διαμόρφωση εσωτερικής πίεσης στον Λίβανο, εξοπλίζοντας τον επίσημο στρατό και τα πολιτικά και θρησκευτικά κέντρα που κινούνται εναντίον της Χεζμπολάχ.

Στις 9/3/26 με απόφαση της Βουλής αναβλήθηκαν οι εθνικές εκλογές που επρόκειτο να γίνουν τον Μάιο και η θητεία της σημερινής Βουλής παρατάθηκε για 2 χρόνια. Την απόφαση αυτή ψήφισαν και οι βουλευτές του κόμματος «Αφοσίωση στο μπλοκ της Αντίστασης», πολιτικού βραχίονα της σιιτικής οργάνωσης Χεζμπολάχ.

Στις 17 Απρίλη ανακοινώθηκε η πρώτη εκκευρία στον Λίβανο και στις 23 Απρίλη ο Τραμπ ανακοίνωσε την παράτασή της ως τις 14 Μαΐου. Ο όρος του Ιράν για ενιαία συμφωνία κατάπαυσης στα μέτωπα Ιράν και Λιβάνου κατέληξε

σε αυτή την εννοχρηστωμένη από τις ΗΠΑ εκκευρία.

Στις 16/5 ανακοινώθηκε η εκ νέου παράταση της εκκευρίας για άλλες 45 μέρες. Είναι μια κατάπαυση που λειτουργεί μόνο ως εργαλείο για την προώθηση των πολιτικο-στρατιωτικών σχεδίων των ΗΠΑ, καθώς στο πεδίο του νότιου Λιβάνου ο πόλεμος ουσιαστικά συνεχίζεται. Πάνω από 600 παραβιάσεις της εκκευρίας έχει καταγγείλει η Χεζμπολάχ.

Ο πρόεδρος του Λιβάνου ζήτησε από τους Αμερικάνους, για να αποφευχθούν «οι αποτυχίες των προηγούμενων συμφωνιών», «να εφαρμοστεί μια σταδιακή και επαληθεύσιμη διαδικασία»! Ο ελεγχόμενος πρόεδρος του Λιβάνου Τζοζέφ Λούν είναι επί της ουσίας το υποχείριο των ΗΠΑ στις λεγόμενες διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, στις οποίες επικυρώνονται κάθε φορά οι σχεδιασμοί των Αμερικανο-Ισραηλινών.

Η Χεζμπολάχ συνεχίζει να επιτίθεται σε ισραηλινές δυνάμεις στον νότιο Λίβανο και σε στρατιωτικές βάσεις στο βόρειο Ισραήλ, με νέα drones οπτικών ινών που αποδεικνύονται αποτελεσματικά. Παράλληλα δηλώνει ότι θα συνεχίσει τις επιχειρήσεις της έως ότου το Ισραήλ αποσύρει τα στρατεύματά του.

Πριν δυο μέρες οι Αμερικανοί δώσαν άδεια στο Ισραήλ, να συνεχίσει τις «στοχευμένες» επιχειρήσεις στον Λίβανο με τον όρο να μην κτυπηθεί η Βηρυτός! Ο Νετανιάχου διέταξε ενίσχυση των ισραηλινών μονάδων στρατού! Η παράταση της κατοχής και οι συνέχιση των βομβαρδισμών στον νότιο Λίβανο, αποτρέπουν την επάνοδο των προσφύγων, ενώ ενισχύουν τις βλέψεις των σιωνιστών για μόνιμη κατοχή για το «μεγάλο Ισραήλ»!

Συνεχίζονται τα «σκοτσέζικα ντους» στα οποία υποβάλλει τις παγκόσμιες εξελίξεις η διοίκηση Τραμπ, με επίκεντρο την επίθεση ενάντια στο Ιράν. Την ίδια ώρα που εξαγγελόταν ότι ΗΠΑ και Ιράν βρίσκονται σε απόσταση μίας μέρας από την υπογραφή ενός σχεδίου ειρηνευτικής συμφωνίας, είχαμε μια στρατιωτική επίθεση (26/5) - περιορισμένη στον χώρο, στον χρόνο και στους στρατιωτικούς της στόχους των ΗΠΑ εναντίον οχυρωμένων θέσεων και πλοίων του Ιράν. Είναι ακόμη μια εκδήλωση των αδιεξόδων στα οποία έχει περιέλθει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο ζήτημα αυτό.

Ξανά απειλές, ξανά αναβολή

Αν πάμε λίγο πιο πίσω, λίγες μέρες μετά την επίσκεψη Τραμπ στο Πεκίνο, στην οποία δεν απέσπασε τη «συμβολή» της Κίνας στον «συνετισμό» του Ιράν, στις 17/5 ο Τραμπ εξαπέλυε νέες απειλές κατά του Ιράν: «θα πρέπει να κινηθούν (σ.σ. οι Ιρανοί) γρήγορα, αλλιώς δεν θα μείνει τίποτα από αυτούς»! Όλα φώναζαν πως ετοιμάζεται νέα επίθεση των ΗΠΑ. Ο Τραμπ αναρτούσε φωτογραφίες που τον έδειχναν, με τη βοήθεια της AI, «να πατάει το κουμπί» των πυρηνικών. Δεκάδες αμερικανικά αεροπλάνα μεταφοράς πυρομαχικών προσγειώνονταν εκείνες τις μέρες στο Τελ Αβίβ. Την ίδια μέρα (17/5) υπήρξε χτύπημα πολύ κοντά στον μοναδικό πυρηνικό σταθμό των ΗΑΕ στο Μπαράκακ. Προβοκάτσια ή χτύπημα από Ιράν ή Υεμένη, ήταν μιας σαφής ένδειξη για το τι θα σηματοδοτούσε μια επανέναρξη των επιθέσεων.

Η επίθεση αναβλήθηκε για ακόμη μια φορά. Ο ίδιος ο Τραμπ «αποκάλυψε» πως το έκανε μετά την ομόφωνη «πράκληση» της Σαουδικής Αραβίας, του Κατάρ και των ΗΑΕ (άλλοι γράφουν για οργισμένες τοποθετήσεις τους). Ήταν μόνο αυτό ή έχει κάποια δόση αλήθειας η διαρροή πως το Αμερικανικό Πεντάγωνο προειδοποίησε πως το Ιράν έχει αυξήσει σημαντικά (άραγε πώς;) την αεράμυνά του; Ορισμένοι αναλυτές συσχέτισαν τη νέα αναβολή και με τα μηνύματα που εξέπεμπε η συνάντηση Πούτιν - Σι στο Πεκίνο.

Όπως και να έχει, αυτές οι λεπτομέρειες δεν αντανakλούν παρά αυτό που έχουμε επισημάνει εδώ και καιρό: ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αναζητεί μια έξοδο από την κατάσταση με το λιγότερο δυνατό κόστος, γιατί οι στόχοι του στέφθηκαν με αποτυχία. Όχι μόνο το καθεστώς δεν κατέρρευσε, αλλά άντεξε. Κυρίως το Ιράν δεν μετατοπίστηκε γεωπολιτικά και οι σχέσεις του με Ρωσία και Κίνα, αντί να σπάσουν, δυνάμωσαν. Η αξιοπιστία των ΗΠΑ προς τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, με ό,τι αυτό σημαίνει για τη συνολική εικόνα της ισχύος τους, τρώθηκε σε σημαντικό βαθμό. Επιπρόσθετα δημιουργήθηκε ρήγμα στη μοναδική υπαρκτή στρατηγική συμμαχία, αυτή του ΝΑΤΟ μεταξύ των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Οι επιλογές που είχε και έχει μπροστά του ήταν τρεις. Μια επανέναρξη των βομβαρδισμών, που όμως, πέραν ενός τμήματος του επιτελείου του, οι βασικές δεξαμενές σκέψης των ΗΠΑ θεωρούν ότι ανοίγει ζητήματα μη διαχειρίσιμα και για αυτό είναι καταστροφική στρατηγικά. Οπότε το ενδεχόμενο μιας τυχοδιωκτικής επίθεσης είναι μικρό αλλά πάντα ανοιχτό. Η δεύτερη ήταν η σύνοψη μιας συμφωνίας με το Ιράν, από το οποίο όμως δύσκολα θα αποσπάσει κάτι που δεν μπόρεσε με τους βομβαρδισμούς. Και η τρίτη, η συνέχιση του ναυτικού αποκλεισμού. Μέχρι στιγμής κινούνταν μεταξύ δεύτερης και τρίτης επιλογής, ευελπιστώντας πως, παρά τις αντοχές

Από τη Γάζα ως τις διεθνείς διαδηλώσεις, κοινό μήνυμα Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Την ημέρα της Νάκμπα (15/5) το Ισραήλ όρισε τη δική του εθνική γιορτή, την «Ημέρα της Ιερουσαλήμ». Ο παλαιστινιακός λαός θυμάται την προσφυγιά και τιμά τους αγώνες του, οι σιωνιστές διαφημίζουν την ακόρταγη δίψα τους για καταστροφή και πόλεμο. Άβυσσος χωρίζει τις ηθικές αξίες του πρώτου με την ηθική εξαχρείωση των δεύτερων.

Ο Νετανιάχου συνεχάρη τον διοικητή του Στόλου Πυραυλικών Πλοίων του ναυτικού για την «εξαιρετική δουλειά», δηλαδή την πειρατεία του στολίσκου Global Sumud Flotilla σε διεθνή ύδατα ανοικτά της Κύπρου. Όταν, όμως, βίντεο και φωτογραφίες που ανάρτησε ο φασίστας Μπεν Γκβιρ, πειστήρια των βασανισμών των ακτιβιστών, έκαναν τον γύρο του κόσμου, αναγκάστηκε σε αναδίπλωση, κάνοντας λόγο για ασυμφωνία με «αξίες και πρότυπα» του Ισραήλ. Αυτές οι αξίες και αυτά τα πρότυπα επιτάσσουν βασανιστήρια, ξυλοδαρμούς, εξευτελισμό, Βιασμούς των 10.000 Παλαιστίνιων ομήρων στα σιωνιστικά κολαστήρια-φυλακές, που ελάχιστα δείγμα τους δοκίμασαν οι 428 ακτιβιστές στην τριήμερη παράνομη κράτησή τους.

Η υποδοχή που επιφύλαξε η ισπανική αστυνομία στους ακτιβιστές (ξυλο-

δαρμό και συλλήψεις), η καταστολή των κινητοποιήσεων υπέρ της Παλαιστίνης σε ευρωπαϊκές χώρες (κυρίως στη Γερμανία, αλλά και στο Λονδίνο), η χλιαρή και καθυστερημένη καταδίκη της πειρατείας και της απάνθρωπης κράτησης των ακτιβιστών από την ελληνική κυβέρνηση δείχνουν ποιον υποστηρίζουν στην πραγματικότητα οι δυτικές χώρες κάθε φορά που κάνουν λόγο για «σεβασμό της εκκευρίας».

Η μεγαλύτερη απόδειξη πως οι σιωνιστές δεν σέβονται καμία εκκευρία είναι η παραδοχή από τον ίδιο τον Νετανιάχου πως «σήμερα ελέγχουμε το 60% της Λωρίδας της Γάζας. Αύριο θα δούμε...». Οι αεροπορικές επιδρομές στη Γάζα είναι καθημερινές. Σε μία μάλιστα από αυτές, στην Πόλη της Γάζας, δολοφονήθηκε ο νέος διοικητής της ένοπλης πτέρυγας της Χαμάς, Ιζ αλ-Ντιν Χαντάντ, γιατί «εμπόδιζε τον αφοπλισμό της Χαμάς». Μαζί με αυτόν άλλοι επτά άμαχοι σκοτώθηκαν και 50 τραυματίστηκαν.

Σύμφωνα με έκθεση της UNICEF, κάθε εβδομάδα σκοτώνεται τουλάχιστον ένα παιδί στη Δυτική Όχθη. Ειλικρινά, όμως, οι λαοί δεν χρειάζονται τέτοιες εκθέσεις. Την ημέρα της Νάκμπα στρατιώτες σκότωσαν δύο νέους Παλαιστίνους και τραυμάτισαν άλλους τέσσερις,

συνέλαβαν 17, ενώ έποικοι έκλεψαν 700 πρόβατα σε χωριό της περιφέρειας της Ναμπλούς. Με συμμετοχή του ίδιου του Μπεν-Γκβιρ, χιλιάδες Εβραίοι έποικοι έκαναν πορεία στην Ιερουσαλήμ για να γιορτάσουν την κατάληψή της κατά τον πόλεμο των Έξι Ημερών το 1967. Φωνάζοντας «Θάνατος στους Άραβες» εκθόβισαν Παλαιστίνιους, έκαναν έφοδο στον προαύλιο χώρο του τεμένου Αλ-Άκσα και επιτέθηκαν σε δημοσιογράφους που κατέγραφαν τα κατορθώματά τους.

Αξιόλογες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις. Εκατομμύρια κόσμου διαδήλωσαν για λευτεριά Παλαιστίνη στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στο Αμβούργο, στις Βρυξέλλες, στο Λονδίνο, στο Μιλάνο, στη Ρώμη, στη Νέα Υόρκη, στην Ουάσινγκτον. Η συμμετοχή ήταν τόσο μεγάλη, παρά τις απαγορεύσεις και την καταστολή, που η Jerusalem Post δυσαρεστήθηκε για το πόσο πολλοί «υποστηρίζουν την τρομοκρατία».

Τα καθημερινά εγκλήματα των εποίκων, η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, οι βομβαρδισμοί αμάχων αποδεικνύουν την ασίγαστη φλόγα της αντίστασης. Οι λαοί του κόσμου έχουν χρέος να αναπτύξουν αγώνες που θα συναντούν αυτή την αντίσταση.

Πολεμική εκχειρία με θολό ορίζοντα

► του, το Ιράν θα πιέζεται και αυτό από τον χρόνο.

Η εσωτερική κατάσταση στις ΗΠΑ και τα «ειρηνευτικά σχέδια»

Καθόλου τυχαία, στο εσωτερικό των ΗΠΑ έχουν μεγαλώσει σε σημαντικό βαθμό οι αντιδράσεις τμημάτων του αμερικανικού κατεστημένου για τις συνέπειες που (θα) έχει για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό η επιλογή της διοίκησης Τραμπ να επιτεθεί στο Ιράν. Το γνωστό περιοδικό Foreign Policy σε δημοσίευσμά του γράφει πως «το κόστος του για τον Trump, για τις Ηνωμένες Πολιτείες και για ολόκληρη την παγκόσμια οικονομία θα συνεχιστεί για αρκετό καιρό».

Ο γνωστός υπερυντηρητικός Kagan «ξαναχτύπησε» με άρθρο στο οποίο, ίσως με μια δόση υπερβολής αλλά σίγουρα ειλικρινούς συστημικής ανησυχίας, γράφει «η ήττα στην τρέχουσα αντιπαράθεση με το Ιράν θα έχει εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Δεν μπορεί ούτε να διορθωθεί ούτε να αγνοηθεί. Δεν θα υπάρξει επιστροφή στο status quo ante, καμία τελική αμερικανική νίκη που θα αναιρέσει ή θα ξεπεράσει τη ζημιά που έχει προκληθεί. [...] Οι ρόλοι της Κίνας και της Ρωσίας ως συμμάχων του Ιράν ενισχύονται· ο ρόλος των Ηνωμένων Πολιτειών μειώνεται σημαντικά». Η Γερουσία των ΗΠΑ, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να δημιουργήσει όρους απεμπλοκής, ψήφισε νόμο που αποσκοπεί στον περιορισμό των πολεμικών εξουσιών Trump κατά του Ιράν.

Στις μέρες που ακολούθησαν, ξεκίνησαν ξανά και επίσημα οι διαπραγματεύσεις ΗΠΑ-Ιράν και είδε το φως της δημοσιότητας ένα προσχέδιο ειρηνευτικής συμφωνίας δέκα σημείων. Θα μπορούσαμε να πούμε πως αυτό έχει τα εξής χαρακτηριστικά:

- Αφήνει το ζήτημα των πυρηνικών του Ιράν για την επόμενη φάση των διαπραγματεύσεων.

- Επαναφέρει τα Στενά του Ορμούζ στο προηγούμενο καθεστώς τουλάχιστον τυπικά, γιατί ουσιαστικά τα Στενά του Ορμούζ έχουν γίνει ένα «όπλο» γεωπολιτικής ισχύος του Ιράν.

- Επιβάλλει κατάπαυση του πυρός σε όλα τα μέτωπα, δηλαδή περιλαμβάνει και τον Λίβανο, κάτι που έχει δυσμενή επίπτωση στο σιωνιστικό Ισραήλ.

Επιπλέον γράφεται πως ήδη οι Ιρανοί έχουν δώσει μια δέσμη προτάσεων όσον αφορά το πυρηνικό τους πρόγραμμα. Αυτό βεβαίως είναι μακριά από τη διάλυσή του όπως απαιτούσαν οι ΗΠΑ, αλλά δεν γνωρίζουμε αν και τι προσφέρουν στους Αμερικανούς ώστε η διοίκηση Τραμπ να παρουσιάσει «κάτι καλύτερο» από τη Συμφωνία του 2015, όπως έχει ανάγκη.

Ένα τέτοιο σχέδιο δείχνει να είναι σε σημαντικό βαθμό μια ομολογία της αποτυχίας των βασικών στόχων της επίθεσης των ΗΠΑ. Γι' αυτό και η διοίκηση Τραμπ εμφανίζεται διχασμένη. Τη μέρα που ο Ρούμπιο ανακοινώνει πως είμαστε πολύ κοντά σε συμφωνία, ο Τραμπ δηλώνει πως οι διαπραγματευτές του πρέπει «να μη βιάζονται» και ο Ρούμπιο ευθύς αμέσως επαναφέρει την απειλητική ρητορική, λέγοντας πως «οι ΗΠΑ είτε θα έχουν μια καλή συμφωνία με το Ιράν είτε θα το αντιμετωπίσουν με άλλο τρόπο». Παράλληλα διαρρέει μια μάλλον αποτυχημένη προσπάθεια του Τραμπ να πείσει τους ηγέτες μας σειράς χωρών του μουσουλμανικού κόσμου (Σαουδική Αραβία,

Κατάρ, Πακιστάν, Τουρκία!) να εισέλθουν στις Συμφωνίες του Αβραάμ, θέτοντάς τον ως όρο για την επίτευξη συμφωνίας με το Ιράν. Μια μέρα μετά, οι ΗΠΑ πραγματοποιούν την επίθεση που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου και που την παρουσιάζουν ως «αναγκαία αυτοάμυνα (...) επιδεικνύοντας παράλληλα αυτοσυγκράτηση κατά τη διάρκεια της συνεχιζόμενης εκχειρίας»!!! Με όλα αυτά, δεν θα μας παραξένευε καθόλου εάν, πριν από ένα προχώρημα της συμφωνίας με το Ιράν που θα σηματοδοτούσε την απεμπλοκή των ΗΠΑ, η διοίκηση Τραμπ επέλεγε μια γρήγορη, πυκνή ισχύος επιχείρηση («για να τελειώσουμε τη δουλειά») που θα παρουσίαζε «εαυτόν» ως κυρίαρχο και βέβαια με ό,τι ρίσκα περιέχει αυτό.

Οι ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές κερδίζουν θέσεις και ρόλο

Στη φάση αυτή, η Ρωσία και η Κίνα προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τα αδιέξοδα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, κερδίζοντας νέες θέσεις και επιρροή στο Ιράν και όχι μόνο. Ενώ και η ιρανική ηγεσία με τις προτάσεις της προωθεί τη διπλωματική εμπλοκή τους στη σύγκρουση με τις ΗΠΑ.

Η Ρωσία συνεχίζει να εξοπλίζει το Ιράν με εξελιγμένα drones, κατευθυνόμενους πυραύλους, συστήματα παρεμβολών ηλεκτρονικού πολέμου, μοιράζεται δορυφορικές εικόνες με τις ακριβείς θέσεις βάσεων και πλοίων των ΗΠΑ-Ισραήλ σε πραγματικό χρόνο, βοηθά στην αποκατάσταση και αναβάθμιση των συστη-

μάτων αεράμυνας. Διπλωματικά, υπερασπίζεται το δικαίωμα του Ιράν να έχει ειρηνικό πυρηνικό πρόγραμμα, εμφανίζεται ως η χώρα εγγυήτρια μιας ενδεχόμενης συμφωνίας για το «πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν».

Η Κίνα συνεχίζει κι αυτή να προμηθεύει πυραύλους, συστήματα αεράμυνας, τεχνολογία ηλεκτρονικού πολέμου, ενώ έχει διαθέσει το δορυφορικό της σύστημα BDS ώστε τα ιρανικά drones και οι βαλλιστικοί πύραυλοι να παρακάμπτουν τον ηλεκτρονικό πόλεμο και να πλήττουν στόχους με ακρίβεια. Διπλωματικά έχει αυξήσει την εμπλοκή της, μέσω και του Πακιστάν, ενώ στήριξε την αντίθεση των μουσουλμανικών χωρών στην πρόσφατη απαίτηση Τραμπ να υπογράψουν τις «Συμφωνίες του Αβραάμ». Η ηγεσία της αρνήθηκε να πιέσει το Ιράν όπως απαιτήθηκε κατά την επίσκεψη Τραμπ στη χώρα.

Πούτιν και Σι κατήγγειλαν από κοινού κατά την επίσκεψη του πρώτου στο Πεκίνο τις «μονομερείς ενέργειες» και το «δίκαιο της ζούγκλας» που έχει αντικαταστήσει το «διεθνές δίκαιο».

Θεωρητικές παραδοχές, πολιτικές αρνήσεις

Τα προηγούμενα δείχνουν ξανά και ανάγλυφα ότι η βάρβαρη επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν κάθε άλλο παρά μπορεί να θεωρηθεί ένα μεμονωμένο συμβάν. Αντίθετα, εντάσσεται στον άγριο ανταγωνισμό της «γεωστρατηγικής τριάδας» ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας, αντικειμενικά και υποκειμενικά (αφού οι ίδιες οι δυνά-

μεις αυτές την εντάσσουν στον ανταγωνισμό τους), και στην πορεία προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Αν επιπλέον αναλογιστούμε ότι ο κύριος εμπρηστής, δηλαδή οι ΗΠΑ, θα «λυσάξουν» για να αντιμετωπίσουν την αναντιστοιχία μέσων και σκοπών και τη σχετική τους αποδυνάμωση, μαύρες μέρες περιμένουν την ανθρωπότητα αν οι λαοί δεν υψώσουν αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό φραγμό.

Μια τέτοια προσέγγιση θεωρητικά ίσως λίγοι την αρνούνται αλλά πολιτικά/πρακτικά πολλοί την ξεχνούν, ιδίως όταν πρόκειται να εξαγάγουν συμπεράσματα για τον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει να σταθούν οι κομμουνιστές και οι αριστεροί άνθρωποι. Σε κάθε περίπτωση, κάνουν λάθος όσοι επιχειρούν να αντικαταστήσουν την απολύτως αναγκαία υπεράσπιση του λαού του Ιράν έναντι του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και των σιωνιστών με μια πολιτική σοβιτισμού (πολιτική ουράς) προς το αντιδραστικό καθεστώς του Ιράν, το οποίο μάλιστα εντάσσεται στο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα ή και (ακόμα χειρότερα) προς την «καλή» Ρωσία και Κίνα.

Αποτελεί, δυστυχώς, ερωτηματικό εάν η συντριβή των αυταπατών τους θα βοηθήσει ή θα προσθέσει κι άλλα αναχώματα απογοήτευσης μπροστά στην αναγκαία διαδικασία συγκρότησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος σε ανεξάρτητη δύναμη αντιπαράθεσης και ανατροπής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου, που μας σπρώχνει στην εξαθλίωση και τον πόλεμο.

Φοιτητικές εκλογές 2026

Κέρδισαν όλοι, εκτός... από τους φοιτητές

Ολοκληρώθηκαν και φέτος οι φοιτητικές εκλογές στους Φοιτητικούς Συλλόγους όλης της χώρας, και παρά τις τυμπανοκρουσίες που είχαν αρχίσει πριν καν κλείσουν οι κάλπες και κράτησαν μέχρι και το μεσημέρι της επόμενης μέρας, αλλά και τις ανακοινώσεις που έκανε η κάθε δύναμη για τη δική της «νικητήρια» αποτίμηση, ένα πράγμα δε μπόρεσε να κρυφτεί και ούτε καν να δικαιολογηθεί. Σε μία μόνο χρονιά που το σύστημα κατάφερε στα πανεπιστήμια να περάσει ό,τι αντιδραστικό μέτρο πάλευε με μανία δεκαετίες τώρα, οι Φοιτητικοί Σύλλογοι δεν κατάφεραν να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και εν τέλει σημειώθηκε για άλλη μία συνεχόμενη χρονιά σημαντική πτώση στη συμμετοχή των φοιτητών στις φοιτητικές εκλογές, συνέχεια των άμαζων Γενικών Συνελεύσεων που (δεν) είδαμε όλη τη χρονιά.

Ενώ λοιπόν οι αγωνιστές των ΔΣ κοπανιούνταν στις καταμετρήσεις και πανηγύριζαν που τους στηρίξε η πλειοψηφία από το... 10% του φοιτητικού σώματος που συμμετείχε στις εκλογές, στο δίπλα αμφιθέατρο ο φοιτητής δεχόταν απειλές για πειθαρχικά, κοβόταν μαζικά σε μαθήματα κι έτρεχε σαν τρελός να προλάβει το ν+2. Και στο βάθος, η αστυνομία να μπουκάρει στα πανεπιστήμια όλης της χώρας μέρα μεσημέρι, και να είναι απλά άλλη μία Δευτέρα. Διαβάζοντας λοιπόν και τις ανακοινώσεις-αποτιμήσεις που έκανε ο καθένας για τα αποτελέσματά του, τόσο ανά Σύλλογο όσο και πανελλαδικά, το συμπέρασμα που θα έβγαζε κάποιος από αυτές και μόνο είναι ότι όλοι τελικά βγήκαν νικητές. Οι μόνοι χαμένοι της ιστορίας είναι και φέτος οι φοιτητές που βλέπουν ένα-ένα, χωρίς να ανοίγει ρουθούνι, να περνάνε τα μέτρα που ο καθένας μόνος του έλεγε ότι «μπλόκαρε», ή τουλάχιστον αυτό καταλάβαινε κανείς διαβάζοντας τα προεκλογικά τους υλικά.

Αυτό λοιπόν που φαίνεται ξεκάθαρα από τις τοποθετήσεις των δυνάμεων της αριστεράς είναι η πλήρης απόσταση λόγων και έργων, αλλά και ότι τελικά δείχνουν να ζουν σε έναν άλλο κόσμο από τις φοιτητικές μάζες, μάλλον αυτόν που τους αρέσει να βλέπουν κάθε φορά. Από τη μία σελίδες επί σελίδων να τις νικές του καθενός, για το δήθεν μπλοκάρισμα των διαγραφών από τους... μαχητικούς αποκλεισμούς το χειμώνα στις γραμματείες, μέχρι την πανεπιστημιακή αστυνομία που μπλοκαρίστηκε και είναι... άλλη από αυτή που μπήκε μία μέρα πριν τις εκλογές στο ΑΠΘ και το «κατόρθωμα» των παραπάνω εξεταστικών για να προλάβουν παρά τρίχα οι φοιτητές να μην διαγραφούν. Από την άλλη, στους Φοιτητικούς Συλλόγους επικρατεί σιγή ιχθύος, γενικές συνελεύσεις δεν έχουν καλεστεί από τον Μάρτιο και όσες καλούνται σπάνια συμπληρώνουν απαρτία. Το μόνο που δουλεύει ρολόι είναι τα «αγωνιστικά ΔΣ» που από ότι φαίνεται είναι πιο αγωνιστικά και από τους φοιτητές τους ίδιους, αφού οι περισσότεροι δεν είναι ούτε κατά διάνοια ενήμεροι για την... πλούσια δράση που αναπτύσσει ο Σύλλογός τους με τις κόκκινες δυνάμεις στο τιμόνι του. Φυσικά δεν μπορούμε παρά να μην αναφερθούμε και στην, πρωτοπόρα κατά τους ίδιους, δράση της ΑΡΑΣ/ΕΑΑΚ που έκρινε μετά τη δολοφονική της επίθεση στο τριήμερο του Πολυτεχνείου εις βάρος του αναρχικού χώρου ότι αν ένα ζήτημα υπάρχει στα πανεπιστήμια, που πρέπει με νύχια και με δόν-

τια να καταπολεμηθεί, αυτό είναι οι ομάδες που εκείνοι αντιλαμβάνονται ως παρακράτος. Το γεγονός ότι μετά τη συγκεκριμένη ενέργεια άνοιξε η κουβέντα από την Πρυτανεία του ΕΜΠ για αναθεώρηση του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου, όπως αυτός γίνεται τον τελευταίο μισό αιώνα, αλλά και αποτέλεσε αφορμή για να παρέμβει το ΕΜΠ στις φοιτητικές εκλογές, είναι μάλλον δευτερεύοντα ζητήματα μπροστά στον μεγάλο τους σκοπό.

Τελικά, οι συμπεριφορές που είδαμε και μετά τις εκλογές φανερώνουν τη συνεχιζόμενη δεξιά μετατόπιση όλων των δυνάμεων του ρεφορμισμού. Πανηγυρισμοί οπαδικού τύπου, φρασεολογία που θυμόμασταν και κυρίως καταγγέλλαμε

στην ΔΑΠ και την ΠΑΣΠ, και εν τέλει πλήρους εξευτελισμός των φοιτητικών εκλογών ως μία πολιτική διαδικασία συγκρότησης των συλλογικών μας οργάνων. Οι εξυπνακίστικοι σχολιασμοί των αποτελεσμάτων, ο πλήρης στρουθοκαμηλισμός, τόσο μπροστά στη δική τους πτώση όσο και στη συνολική συμμετοχή πανελλαδικά και στο «κατόρθωμα» να διατηρηθούν ή έστω να πέσουν ελεγχόμενα διατηρώντας τα ποσοστά τους, δείχνει πως τελικά ανάμεσα στους τυφλούς νικά ο μονόφθαλμος. Η συμμετοχή που βαδίζει στο κάθε πέρι και καλύτερα είναι πλέον δεδομένη, πολιτικά συμπεράσματα δεν βγαίνουν ή δεν χρειάζεται να βγουν και το ζήτημα καταλήγει μάλλον μαθηματικό για τα ποσοστά του καθενός.

Η φετινή χρονιά έδειξε πιο ξεκάθαρα από ποτέ πόσο δρόμο έχει μπροστά του να διανύσει το φοιτητικό κίνημα ώστε να ξανασταθεί στα πόδια του, να δώσει τις μάχες του και να τις κερδίσει. Η ανασυγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων περνά από κάθε φοιτητή και φοιτήτρια και θα γίνει μόνο με την αποφασιστική συμμετοχή και συμβολή όλων μας, χωρίς να περιμένουμε τίποτα και από κανέναν. Οι λογικές του συμβιβασμού και της αποδοχής της ήττας όχι μόνο δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν σε αυτήν την κατεύθυνση, αλλά αποτελούν εμπόδιο που είναι αναγκαίο να ξεπεραστεί ώστε να γίνουν οι Φοιτητικοί Σύλλογοι όπλο στα χέρια μας. Το μέλλον της γενιάς μας βρίσκεται στους δρόμους!

Κάμερες, κάμερες παντού...

Για την τοποθέτηση συστημάτων παρακολούθησης και ελεγχόμενης εισόδου στα Πανεπιστήμια

Με συνέντευξη που έδωσε μέσα στον Μάιο, η υπουργός Παιδείας Ζαχαράκη επανέφερε το ζήτημα τοποθέτησης καμερών και συστημάτων ελεγχόμενης εισόδου στα πανεπιστήμια. Μετά τη συνέντευξη της υπουργού, ακολούθησαν συντονισμένα μια σειρά τοποθετήσεων για το ίδιο ζήτημα από τον υφυπουργό Παιδείας Παπαϊωάννου -και παλαιότερα πρότανη του ΑΠΘ- αλλά και τον Χρυσόχοϊδη ως υπουργό Προστασίας του Πολίτη. Ουσιαστικά δεν πρόκειται για κάποιο καινούργιο μέτρο, τα συστήματα ασφαλείας προβλέπονταν ήδη από τον νόμο 4777/2021 (νόμος Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη), που είχε περάσει μέσα στην καραντίνα, και στη συνέχεια από τον νόμο 4957/2022. Με το πρόσφατο πολυνομοσχέδιο 5224/2025, τον νόμο Ζαχαράκη, έγιναν όλες οι απαραίτητες εξειδικεύσεις τόσο στα σχέδια ασφαλείας και στις πειθαρχικές διώξεις όσο και στις διαγραφές.

Από το 2021 και όλα τα επόμενα χρόνια, η συζήτηση γύρω από τις κάμερες και τα συστήματα ελεγχόμενης εισόδου επανέρχεται από πλευράς κυβέρνησης με διάφορες αφορμές και πάντα συνοδεύεται από μια εκστρατεία των ΜΜΕ για τη συκοφάντηση της έννοιας του ασύλου. Αυτή τη φορά η κυβέρνηση, μετά από μια περίοδο συνεχών προσαγωγών και συλλήψεων φοιτητών μέσα στις σχολές, δείχνει αποφασισμένη να προχωρήσει άμεσα τα σχέδιά της. Η Ζαχαράκη μάλιστα υποστήριξε ότι προχωρούν προς έγκριση τα σχέδια ασφαλείας που κατέθεσαν οι διοικήσεις των ΑΕΙ από το Κέντρο Μελετών Ασφάλειας (φορέας που εποπτεύεται από το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη), διαδικασία που θα ολοκληρωθεί μέσα στο καλοκαίρι. Ο Παπαϊωάννου μάλιστα έσπευσε να προσδιορίσει ότι η αρχή θα γίνει από το ΕΚΠΑ στην Αθήνα και το ΑΠΘ στην Θεσσαλονίκη. Απέφυγαν παρ' όλ' αυτά και οι δύο να ορίσουν ακριβές χρονοδιάγραμμα. Αυτό μπορεί να συμβαίνει επειδή θέλουν να προχωρήσουν τις εργασίες με συνοπτικές διαδικασίες μέσα στο καλοκαίρι χωρίς να δώσουν μια ημερομη-

νία-«αιχμή», γύρω από την οποία θα υπάρξουν φοιτητικές αντιδράσεις, ή επειδή δεν είναι και οι ίδιοι ακόμη σίγουροι για το πότε «το σηκώνει το κλίμα» να προχωρήσουν σε ένα τέτοιο βήμα. Μην ξεχνάμε ότι από Σεπτέμβρη θα δρομολογηθούν και οι νέες διαγραφές φοιτητών...

Όποτε και να ανακοινώσουν τις εργασίες πάντως, ο σκοπός για τον οποίο θέλουν να βάσουν κάμερες και ελεγχόμενη είσοδο στα πανεπιστήμια είναι πολύ συγκεκριμένος. Θέλουν να χτυπήσουν τον συνδικαλισμό στις σχολές, να εμπέδωσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας στην κατεύθυνση όξυνσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής. Θέλουν να ξέρουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει, να ελέγχουν ποιος κόλλησε αφίσα στον τοίχο, ποιος πήγε στη συνέλευση του συλλόγου του ή συμμετείχε σε μια κινητοποίηση. Θέλουν να φακελώνουν τους φοιτητές και να έχουν στοιχεία με τα οποία θα τους τρέχουν σε πειθαρχικές διώξεις και θα τους διαγράφουν. Παράλληλα, θέλουν να δημιουργήσουν φόβο, ώστε να προλαβαίνουν μελλοντικές αντιδράσεις των φοιτητών απέναντι στα άδικα μέτρα της κυβέρνησης. Φαίνεται ότι αποτελεί προτεραιότητά τους να φτιάξουν πανεπιστήμια-φυλακές, με την αστυνομία να μπαινοβγαίνει όποτε θέλει, τα «φώτα» να κλείνουν στις

22:00, με αυστηρό έλεγχο στο ποιες απόψεις θα ακούγονται ή καλύτερα ποιες δεν θα ακούγονται.

Η τοποθέτηση καμερών στα πανεπιστήμια, αλλά και σε όποιον άλλον χώρο βρίσκονται οι φοιτητές, όπως οι βιβλιοθήκες, οι λέσχες και οι εστίες, είναι ευθύ χτύπημα στο λαϊκό άσυλο αγώνων. Τις συνέπειες θα τις δεχτούν πρώτοι οι φοιτητές και γι' αυτό από αυτούς πρέπει να ξεκινήσουν οι αντιδράσεις. Το χτύπημα, όμως, στο άσυλο αφορά όλη την κοινωνία. Τα πανεπιστήμια έχουν υπάρξει χώρος πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων, πολιτικής ζύμωσης διαφόρων κομματιών της κοινωνίας σε περιόδους κινημάτων και όχι μόνο. Ταυτόχρονα, η επικράτηση ενός κλίματος τρομοκρατίας στις σχολές, μέσω των πειθαρχικών και της καταστολής, αντανάκλαται και στη συνείδηση που χτίζουν οι μελλοντικοί εργαζόμενοι και στο πώς εμπειδώνουν ότι όποιος δεν είναι πειθήνιος και σηκώνει κεφάλι, θα αντιμετωπίζει συνέπειες.

Η επίθεση θα συνεχιστεί αν δεν μπει φραγμός η πάλη για την ανατροπή των νόμων. Δεν χρειάζεται να περιμένουμε το πότε θα συνδέσουν το πρώτο καλώδιο, οι λόγοι για να καλεστούν γενικές συνελεύσεις στους Φοιτητικούς Συλλόγους είναι ήδη εδώ...

Φοιτητικές εκλογές 2026

Ερωτήματα και απαντήσεις για την επόμενη μέρα

Στις 13 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν για άλλη μια χρονιά οι εκλογές σε μια σειρά από φοιτητικούς συλλόγους στη χώρα. Σε γενικές γραμμές, χαρακτηρίστηκαν από μια **χαρακτηριστική «βουβαμάρα»** η οποία αντανάκλασε το περιβάλλον αποπολιτικοποίησης που χαρακτηρίζει τη σημερινή κατάσταση μέσα στις σχολές. Πρόκειται για ένα περιβάλλον που το σύστημα και οι δυνάμεις που το εξυπηρετούν παλεύουν εδώ και δεκαετίες για να το διαμορφώσουν, ένα περιβάλλον στο οποίο όχι απλώς έχουν υποταχθεί οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, αλλά έχουν **βάλει «πλάτες»** ώστε να διαμορφωθεί.

Η πανελλαδική πτώση της κάλπης κατά 4 χιλιάδες ψήφους είναι αντανάκλαση αυτής της κατάστασης και φανερώσει τα βήματα που έχουν γίνει, ώστε οι φοιτητικές εκλογές να γίνουν μια άνευρη διαδικασία **ξεκομμένη** από τους φοιτητικούς συλλόγους και τη λειτουργία τους. Βασική πλευρά της συζήτησης δεν θα πρέπει να είναι μια επιφανειακή ανάλυση του αποτελέσματος. Οι όροι ξεπεράσματος αυτής της κατάστασης θα πρέπει να αναζητηθούν σε μια σειρά από πεδία για όσους αντιλαμβάνονται ότι οι φοιτητές και τα συλλογικά τους όργανα **δεν είναι μια «ιστορία από το παρελθόν»**, αλλά μπορούν και πρέπει να παίξουν ρόλο στο σήμερα. Αυτή η αντίληψη γεννά συγκεκριμένα ερωτήματα που αναζητούν απαντήσεις:

Τι προσπαθεί να κάνει το σύστημα στα ΑΕΙ;

Βρισκόμαστε σε μια φάση στην οποία το σύστημα προσπαθεί να προχωρήσει με γρήγορους και αποφασιστικούς ρυθμούς τη **μονοπωλιακή αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης**. Πρόκειται για μια δια-

δικασία που έχει βάθος και εκτείνεται σε μια σειρά από πεδία. Πέρα από τις ανάγκες που συνδέονται με τον **χαρακτήρα της εκπαίδευσης** στον καπιταλισμό (ιδεολογικός-καταναμητικός), αυτή η διαδικασία εδράζεται και στην **ιστορική «ρεβάνς»** που επιδιώκει το σύστημα να πάρει έναντι των δικαιωμάτων λαού και νεολαίας. Η κρίση του συστήματος επιταχύνει αυτή τη διαδικασία και ταυτόχρονα ο αρνητικός ταξικός συσχετισμός δίνει ευκαιρία -και σε αυτή την κυβέρνηση- να περαστούν μια σειρά από μέτρα στα ΑΕΙ.

Το σύστημα κατάφερε να προχωρήσει στις **διαγραφές 308.000 φοιτητών** την περασμένη χρονιά, ανοίγει την συζήτηση για την **αναθεώρηση του άρθρου 16** για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, προωθεί αποφασιστικά μια σειρά από διατάξεις των **νόμων Ζαχαράκη-Κεραμέως**. Προσπαθεί να **πετάξει την αριστερά και το «κόκκινο» έξω από τα αμφιθέατρα** και τις σχολές, να φέρει ένα ολόκληρο πλαίσιο **πειθαρχικών ποινών** (με τις διαγραφές μέσα σε αυτές) για όποιον αγωνίζεται, να φέρει τον **συνδικαλισμό** στα μέτρα της (συμβούλια Κεραμέως), να καθιερώσει την εικόνα των **ΜΑΤ** και των μέσων καταστολής μέσα στα ΑΕΙ ως κανονικότητα.

Τέλος, στα πλαίσια των όρων προετοιμασίας της γενικευμένης σύγκρουσης, καλείται να προωθήσει συμφωνίες που εντείνουν την παρέμβαση των **ιμπεριαλιστών (ΝΑΤΟ, Ισραήλ)** μέσα στα πανεπιστήμια, έχοντας και ως πλευρά και την **ιδεολογική προετοιμασία (καταδίκη Ζ.Μ. για γκράφιτι της Παλαιστίνης)**.

Σε ποιο έδαφος διεξήχθησαν οι φοιτητικές εκλογές;

Οι φετινές εκλογές ήταν οι πρώτες που διεξήχθησαν μετά τις διαγραφές φοιτητών, τη διενέργεια πειθαρχικών (ΕΜΠ και ΕΚΠΑ), αλλά και την ένταση της φασιστι-

κοποίησης και των χτυπημάτων στο άσυλο. Ταυτόχρονα, το σύστημα ετοιμάζει τα επόμενα βήματα της επίθεσης. Με αφορμή ένα ακόμη επεισόδιο μεταξύ ΑΡΑΣ/ΕΑΑΚ και αναρχίας, το σύστημα βρήκε όχι μόνο την ευκαιρία μια μέρα πριν τις φοιτητικές εκλογές να **εισβάλει στο ΑΠΘ**, αλλά και να προχωρήσει σε δεκάδες προσαγωγές. Η κουβέντα ήδη άνοιξε από εκείνες τις ημέρες με τον υφυπουργό να καυχιέται ότι για όλα αυτά τα περιστατικά υπάρχουν όλες οι νομικές και θεσμικές προβλέψεις. Το προχώρημα του ν. Ζαχαράκη είναι προ των πυλών, με **κάμερες και ελεγχόμενη είσοδο να ετοιμάζονται να γίνουν κομμάτι της «νέας» καθημερινότητας στα ΑΕΙ**. Ταυτόχρονα, άνοιξε εκ νέου η συζήτηση για τα πειθαρχικά στους «παραβατικούς» φοιτητές, οι οποίοι θα ταυτοποιούνται και θα περνούν από τα νεοσύστατα πειθαρχικά συμβούλια.

Τι στοιχεία βλέπουμε σήμερα στον φοιτητικό συνδικαλισμό;

Η πτώση της κάλπης πανελλαδικά αποτελεί προϊόν της αντανάκλασης του αρνητικού συσχετισμού, που έχει επιδεινωθεί τα τελευταία χρόνια στις σχολές. Η φετινή χρονιά ήταν μια **«χρονιά αναμονής»** για τη μάχη ενάντια στις διαγραφές, **μια μάχη που η ρεφορμιστική αριστερά έβαλε σφραγίδα ώστε να μην αρχίσει ποτέ**. Φαίνεται ότι πλέον οι μαζικές διαδικασίες έχουν μετατραπεί σε ένα **«βαριδι»** για τον ρεφορμισμό, ο οποίος νιώθει μεγαλύτερη άνεση να κινείται σε «παραστάσεις διαμαρτυρίας» (πλέον έχει **ξεχαστεί η λέξη συγκέντρωση/κινητοποίηση**) είτε με «εκλεγμένους αντιπρόσωπους» είτε με «πρωτοπόρα» σχήματα που παίρνουν πρωτοβουλίες ώστε να ...συνομιλήσουν με τους προέδρους των τμημάτων.

Πλέον οι συνδικαλιστές «απαιτούν»

στέλνοντας email, με μέγιστη νίκη να θεωρείται το να δημοσιευθεί το πρόγραμμα της εξεταστικής εγκαίρως! Η δεξιά στροφή είναι χαρακτηριστική με τις δυνάμεις αυτές να προσπαθούν με νύχια και με δόντια να καλύψουν τον κενό που έχει αφήσει η -σχετική- υποχώρηση ΔΑΠ-ΠΑΣΠ στις σχολές. Εκδηλώσεις και σεμινάρια με καθηγητές, «αστρο-παρατηρήσεις», τουρνουά 5x5, συναυλίες, μέχρι φροντιστήρια «αλληλεγγύης» έχει το «μενού» που προσφέρει ο ρεφορμισμός. Οι λέξεις «συνέλευση» και «κινητοποίηση» είναι «εκτός ύλης».

Μπορεί να υπάρξει κάτι διαφορετικό σήμερα στα πανεπιστήμια;

Η μανία του συστήματος να χτυπήσει και να καθυποτάξει την νεολαία, η δεξιά στροφή του ρεφορμισμού και το κλίμα αποπολιτικοποίησης δεν αποτελούν μια καινούρια συνθήκη. Όμως ο συνδυασμός της ολόπλευρης κρίσης που περνά το σύστημα και η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος, φέρνει με πιο «άγριο» τρόπο όλα αυτά τα ζητήματα στην επιφάνεια. Ταυτόχρονα, όμως, πέρα από την υποταγή και τη συνθηκολόγηση, υπάρχει μια άλλη συνθήκη που έρχεται στην επιφάνεια. Μεγαλώνει συνεχώς η απόσταση μεταξύ των δυνάμεων των **ιμπεριαλιστών και των λαών**, η απόσταση μεταξύ του κόσμου του κεφαλαίου και της εργασίας. Πέρα από την **σαπίλα, στην επιφάνεια έρχονται και οι όροι ξεπεράσματος αυτής της κατάστασης**. Οι εκατοντάδες χιλιάδες νεολαίοι ανά τον κόσμο που βγήκαν στους δρόμους για την Παλαιστίνη, που εξεγείρονται σε χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας, που δεν δέχονται και αντιδρούν στα πολεμικά σφαγεία που τους ετοιμάζουν, που δεν μπορούν να «χωνέψουν» την εργασιακή ζούγκλα που έχουν διαμορφώσει γι' αυτούς είναι ψήγματα μια γενιάς που αναζητεί μια διαφορετική προοπτική.

Στη χώρα μας το -σχετικά- πρόσφατο φοιτητικό κίνημα του 2024, οι κινητοποιήσεις νέων με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών, οι κινηματικές εκφράσεις που βλέπουμε όταν δίνονται ευκαιρίες είναι πλευρές που φανερώνουν την **ύπαρξη ρήγματος στη συνείδηση της νεολαίας**. Είναι χρέος των δυνάμεων που θέλουν να παίξουν ρόλο στην ανάπτυξη αγώνων να **αφήσουν πίσω τις δυνάμεις της υποταγής και της ήττας**, τις δυνάμεις του συστήματος και της αντίδρασης, και να **δημιουργήσουν το δικό τους ΠΕΔΙΟ!**

Είναι ένα **πεδίο**, το οποίο θα πρέπει να διαμορφωθεί με βάση τα σημερινά δεδομένα και **ΚΟΝΤΡΑ** στις δυνάμεις που βάζουν το λιθαράκι τους, ώστε ο συνδικαλισμός μέσα στα πανεπιστήμια να είναι **ξεδοντιασμένος, υποταγμένος, βουβός και άχρωμος**. Ένα **πεδίο**, το οποίο θα διαμορφωθεί μέσα από πρωτοβουλίες κίνησης που θα κοιτούν απέναντι στους φοιτητές και τους νεολαίους που δεν πειθαναγκάζονται από το σύστημα, αλλά ούτε και από τα παραμύθια του ρεφορμισμού. Ένα πεδίο, το οποίο θα διαμορφωθεί με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις των φοιτητών, οι οποίες όταν τροφοδοτηθούν με την οργάνωση και τον αγώνα μπορούν να αποτελέσουν εφιάλτη για το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Αμφισβήτηση του δικαιώματος στις δωρεάν σπουδές

Δίδακτρα και στα μεταπτυχιακά του Παντείου

Τις τελευταίες μέρες συζητιέται έντονα ένα μεταπτυχιακό του Παντείου. Ένα μεταπτυχιακό που προετοιμάζει τη συνεργασία του πανεπιστημίου με το Columbia. Το ξενόγλωσσο μεταπτυχιακό με τίτλο «Global China» θα κοστίζει στον κάθε φοιτητή γύρω στις 5.000 ευρώ. Να σημειώσουμε εδώ πως το Πάντειο ήταν το μόνο πανεπιστήμιο στην Αθήνα με δωρεάν μεταπτυχιακά.

Το χρονικό σημείο που ξαναανοίγει η συζήτηση για τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά του Παντείου δεν είναι τυχαίο. Έρχεται σε μία φάση που το σύστημα εφαρμόζει κάθε πτυχή της επίθεσής του στην εκπαίδευση. Σε μια φάση μάλιστα που η κυβέρνηση ετοιμάζεται να αναθεωρήσει το άρθρο 16 του Συντάγματος (και μετά και το ν. Πιερρακάκη να επιτρέψει χωρίς το παραμικρό εμπόδιο την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων). Τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά δεν είναι παρά προετοιμασία, Δούρειος Ίππος για γενίκευση των διδάκτρων, για να συνηθίσουν οι φοιτητές ότι για να σπουδάσουν θα πρέπει να πληρώσουν.

Μάλιστα, με δηλώσεις της η Πρύτανης λέει πως το μεταπτυχιακό «[...] δίνει τη δυνατότητα σε Έλληνες φοιτητές να αποκτήσουν ένα πανίσχυρο πτυχίο με χαμηλό κόστος[...]». Τέτοιες δηλώσεις είναι τουλάχιστον ειρωνικές σε ένα πανεπιστήμιο που οι απόφοιτοι, σχεδόν σε όλα τα τμήματά του, δεν έχουν επαγγελματικά δικαιώματα κατοχυρωμένα στο πτυχίο τους, και σχεδόν όλοι, αναγκάζονται να κάνουν μεταπτυχιακά για να βρούνε δουλειά. Είναι λοιπόν ένα ακόμα χτύπημα στα πτυχία των φοιτητών και στα επαγγελματικά δικαιώματα. Είναι το λιγότερο προσβλητικό προς τους φοιτητές που αναγκάζονται να δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές τους, για να τα βγάλουν πέρα με την ακρίβεια σε όλους τους τομείς της ζωής (νοίκια, ρεύμα, καύσιμα, τρόφιμα κ.λπ), να τους λένε πως 5.000 ευρώ είναι λίγα.

Η Πρύτανης, μάλιστα, δηλώνει πως είναι ενάντια στα δίδακτρα. Βέβαια, το μεταπτυχιακό «προετοιμάζεται» εδώ και δύο χρόνια και εγκρίθηκε ομόφωνα από τη

σύγκλητο του πανεπιστημίου. Μάλιστα, για την τεχνική υποστήριξη του μεταπτυχιακού δόθηκαν 500.000 ευρώ σε μια ιδιωτική εταιρία. Φαίνεται, λοιπόν, ο ρόλος που παίζουν οι καθηγητές και οι Πρυτάνεις. Ακόμη και οι δήθεν «προοδευτικοί» σκοπό έχουν να περνάνε την επίθεση στα φοιτητικά δικαιώματα. Και σε μια φάση έντασης και όξυνσης της επίθεσης ακόμη και οι ελάχιστες «παρεκκλίσεις» κάποιων από κομμάτια της επίθεσης (ακόμη και ένα δωρεάν μεταπτυχιακό) δεν θα γίνεται ανεκτή.

Μετά τα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά του ΕΜΠ έρχεται και η ώρα των μεταπτυχιακών του Παντείου. Οι δηλώσεις και οι πράξεις των Πρυτάνων δείχνουν ξεκάθαρα με ποια πλευρά είναι, αυτήν της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Το βάρος της υπεράσπισης της δημόσιας -δωρεάν εκπαίδευσης πέφτει πάνω στο φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του.

Γενιά της παραίτησης ή της αμφισβήτησης;

Τα τελευταία χρόνια ακούμε όλο και περισσότερο τον όρο «γενιά της παραίτησης». Δημοσιογράφοι, εργοδότες και διάφοροι «ειδικοί» παρουσιάζουν τη νεολαία σαν μια γενιά που δεν θέλει να δουλέψει, που βαριέται, που τα παρατάει εύκολα και αλλάζει συνεχώς δουλειές χωρίς υπομονή και συνέπεια. Όμως ο τίτλος αυτός είναι βαθιά παραπλανητικός. Γιατί το πραγματικό πρόβλημα δεν είναι ότι οι νέοι «παραιτούνται». Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι η εργασία σε αυτό το σύστημα δεν τους αφήνει να ζήσουν με αξιοπρέπεια.

Η σημερινή νεολαία μεγάλωσε μέσα σε αλλεπάλληλες κρίσεις. Οικονομική κρίση, μνημόνια, πανδημία, ακρίβεια, στεγαστική κρίση, ελαστική εργασία, ανασφάλεια. Από μικρή ηλικία έμαθε ότι η «σταθερή δουλειά» είναι σχεδόν μύθος.

Τα στοιχεία δείχνουν καθαρά αυτή την πραγματικότητα. Σύμφωνα με έρευνες για τη Generation Z στην Ελλάδα, ένα πολύ μεγάλο ποσοστό νέων εργαζομένων παραμένει οικονομικά εξαρτημένο από την οικογένειά του, ενώ πολλοί δηλώνουν ότι δεν βλέπουν επαγγελματική προοπτική στη χώρα. Παράλληλα, διεθνείς έρευνες δείχνουν ότι οι νέοι της Gen Z αλλάζουν δουλειές πολύ πιο συχνά από προηγούμενες γενιές, με μέσο όρο παραμονής μόλις λίγο πάνω από έναν χρόνο στις πρώτες εργασίες τους.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει επειδή οι νέοι «δεν αντέχουν». Συμβαίνει γιατί οι περισσότερες δουλειές που προσφέρονται είναι κακοπληρωμένες, εξαντλητικές και χωρίς καμία προοπτική. Ο νέος εργαζόμενος, σήμερα, ακούει συνεχώς ότι πρέπει να είναι διαθέσιμος 24 ώρες το 24ωρο, να κάνει υπερωρίες, να είναι «ευέλικτος», να χαμογελά συνεχώς στον πελάτη και ταυτόχρονα να θεωρεί φυσιολογικό ότι δεν μπορεί να κάνει οικογένεια, να νοικιάσει σπίτι ή να σχεδιάσει το μέλλον του.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, η συνεχής αλλαγή δουλειάς λειτουργεί πολλές φορές σαν μια μορφή άρνησης. Ο νέος λέει: «Δεν θα κάτσω να σπαίσω εδώ μέσα. Αν με πληρώνεις ψίχουλα και με αντιμετωπίζεις σαν αναλώσιμο, θα φύγω». Υπάρχει δηλαδή ένα στοιχείο αμφισβήτησης και αξιοπρέπειας σε αυτή τη στάση. Η νεολαία δεν αποδέχεται τόσο εύκολα αυτή την κατάσταση. Δεν ανέχεται με την ίδια ευκολία την αυθαιρεσία, την ψυχολογική πίεση και την εργοδοτική τρομοκρατία.

Όμως εδώ υπάρχει και μια μεγάλη αντίφαση. Το διαρκές «φεύγω και πάω αλλού» μπορεί να εκφράζει μια προσωπική άρνηση, αλλά δεν αρκεί για να αλλάξει συνολικά τις συνθήκες. Γιατί όταν ο κάθε εργαζόμενος φεύγει μόνος του, το αφεντικό απλώς βρίσκει τον επόμενο.

Έτσι η εκμετάλλευση συνεχίζεται και ανακυκλώνεται.

Αυτό είναι και το μεγαλύτερο αδιέξοδο της εποχής μας. Η ατομική φυγή έχει αντικαταστήσει τη συλλογική διεκδίκηση. Πολλοί νέοι θεωρούν πιο εύκολο να αλλάξουν δουλειά παρά να οργανωθούν και να συγκρουστούν για καλύτερες συνθήκες. Και δεν φταίνε οι ίδιοι γι' αυτό. Όταν ένας εργαζόμενος δουλεύει με εξαντλητικά ωράρια, με συμβάσεις λάστιχο και με τον φόβο της απόλυσης, είναι λογικό να δυσκολεύεται να πιστέψει ότι μπορεί να αλλάξει κάτι συλλογικά.

Εδώ όμως μπαίνει και η τεράστια ευθύνη των συνδικάτων και των σωματείων. Σε πολλούς χώρους εργασίας είναι απόλυτα αδύναμα ή πλήρως αποκομμένα από τη νέα γενιά εργαζομένων. Χιλιάδες νέοι δουλεύουν σε delivery, τηλεφωνικά κέντρα, τουρισμό, logistics, επισιτισμό ή πλατφόρμες χωρίς ουσιαστική συνδικαλιστική κάλυψη. Πολλοί δεν έχουν δει ποτέ στη ζωή τους σωματείο να οργανώνει πραγματικό αγώνα μέσα στον χώρο εργασίας τους.

Κι όμως, όσες φορές οργανώθηκαν συλλογικά εργαζόμενοι, υπήρξαν αποτελέσματα. Από απεργίες διανομένων μέχρι κινητοποιήσεις σε επισιτισμό και λιμάνια, αποδείχθηκε ότι όταν οι εργαζόμενοι δρουν μαζί, τα αφεντικά δεν είναι παντοδύναμα. Το πρόβλημα είναι ότι

αυτές οι περιπτώσεις παραμένουν ακόμα εξαιρετικές και όχι κανόνες.

Η λεγόμενη «γενιά της παραίτησης» λοιπόν δεν είναι μια χαμένη γενιά. Είναι μια γενιά κουρασμένη από την κοροϊδία, την ανασφάλεια και τη συνεχή πίεση. Μια γενιά χωρίς όραμα και προοπτική μιας νορμαλ και κανονικής ζωής, μιας ζωής που οι αυτοκτονίες 17χρονων και οι γενοκτονίες θα παίρνουν θέση στην καθημερινότητα.

Το μέλλον της Gen Z δεν θα γίνει καλύτερο επειδή κάποιος εργοδότης θα «συγκινηθεί». Ούτε επειδή η αγορά θα αυτορυθμιστεί. Οι καλύτερες συνθήκες εργασίας ποτέ δεν χαρίστηκαν. Κατακτήθηκαν με αγώνες, συγκρούσεις και συλλογική οργάνωση.

Η νεολαία σήμερα έχει κάθε λόγο να αμφισβητεί το σύστημα που της ζητά να δουλεύει όλο και περισσότερο για να ζει όλο και χειρότερα. Το ζήτημα όμως είναι αυτή η αμφισβήτηση να μη μένει στην ατομική παραίτηση και στη διαρκή περιπλάνηση από δουλειά σε δουλειά. Να μετατραπεί σε συλλογική δύναμη που θα μπορεί να επιβάλει δικαιώματα, αξιοπρεπείς μισθούς και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.

Γιατί η Gen Z μπορεί να έχει καλύτερο μέλλον. Αλλά μόνο αν αποφασίσει να το διεκδικήσει. Με οργάνωση, αλληλεγγύη και αγώνες.

Πανελλαδικές 2026

Στη σκιά της λαιμητόμου της ΕΒΕ και της απόγνωσης

Εκινά η μάχη των Πανελλαδικών εξετάσεων για χιλιάδες υποψηφίους. Για άλλη μια χρονιά, χιλιάδες λαϊκές οικογένειες έχουν κάνει αμέτρητες θυσίες και έχουν αφαιμαχτεί οικονομικά σε αυτούς τους εξαιρετικά δύσκολους καιρούς, προκειμένου να αντεπεξέλθουν τα παιδιά τους στη «σφαγή» των Πανελλαδικών. Εκπαιδευτικοί και μαθητές έχουν ήδη διανύσει έναν εξοντωτικό αγώνα δρόμου για να καλύψουν μια τερατώδη ύλη. Οι μαθητές μπαίνουν στα εξεταστικά κέντρα για να αντικρύσουν θέματα ακραίας δυσκολίας. Τα θέματα κάθε χρόνο σκόπιμα τρομοκρατούν τον εξεταζόμενο, σπρώχνοντάς τον στην παραίτηση από την πρώτη κιόλας στιγμή.

Ταξικοί κόφτες και το ιδεολόγημα της «αριστείας»

Όσοι μαθητές καταφέρουν να δώσουν τη μάχη, γράφουν εξετάσεις υπό το βάρος της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής. Χιλιάδες υποψήφιοι πετιούνται κάθε χρόνο εκτός σχολών εξαιτίας αυτού του ταξικού κόφτη. Την ίδια στιγμή, η Τράπεζα Θεμάτων λειτουργεί ως ο προθάλαμος αυτής της σφαγής ήδη από τις πρώτες τάξεις του Λυκείου, καθώς δοκιμάζει τους μαθητές σε ενδοσχολικές εξετάσεις σοβαρής δυσκολίας, απογοητεύοντάς τους πριν φτάσουν στη Γ' Λυκείου. Δεν είναι τυχαίο ότι η αποχή από τις Πανελλαδικές έχει εκτοξευθεί κατακόρυφα τα τελευταία χρόνια.

Προκειμένου να συγκαλύψουν τις συνέπειες και την ουσία των ταξικών φραγμών που έχουν επιβληθεί τα τελευταία χρόνια, επιστρατεύουν το «ιδεολόγημα της αριστείας» και βαφτίζουν «άχρηστους» όσους δεν καταφέρνουν να περάσουν. Θέλουν οι μαθητές από τα φτωχά, λαϊκά στρώματα να συμβιβαστούν με την ιδέα ότι η θέση τους βρίσκεται στο περιθώριο και στην εκμετάλλευση. Έτσι, εξα-

ναγκάζονται να δουλεύουν από μικρή ηλικία, μπαίνοντας χωρίς δικαιώματα στην άγρια αρένα της αγοράς εργασίας. Στην πιο δημιουργική φάση της ζωής τους, οι ζωές αυτών των παιδιών μπαίνουν κυριολεκτικά στο γύψο.

Η «απάντησή» τους στην τραγωδία των δύο 17χρονων είναι νέα σφαγή!

Μπορούμε, λοιπόν, να καταλάβουμε ποιος έσπρωξε τις δύο 17χρονες μαθήτριες στο κενό. Τα δύο κορίτσια δεν αποτελούν ένα «μεμονωμένο περιστατικό» ψυχολογικής πίεσης, όπως πασχίζουν να το παρουσιάσουν τα αστικά ΜΜΕ. Εξωθήθηκαν στην απόγνωση από το ίδιο το σύστημα, που έχει βάψει επανειλημμένα τα χέρια του με το αίμα νέων ανθρώπων και γεννά αδιέξοδα. Στο αποκαϊρετιστήριο σημείωμα μιας εκ των δύο μαθητριών αποτυπώνεται όλη η αλήθεια: η ασφυκτική πίεση που βίωναν υπό το βάρος των Πανελλαδικών, η έλλειψη προοπτικής («...Αυτός ο κόσμος δεν είναι πια για μένα»), το ασήκωτο βάρος μιας προδιαγεγραμμένης «αποτυχίας» και η οδυνηρή συνειδητοποίηση ότι προορίζονται για εκμετάλλευση («...μια δουλειά που δε θα μου δίνει λεφτά»).

Την ίδια στιγμή, στελέχη του συστήματος δεν διστάζουν με πρόσχημα την τραγωδία, να ανοίξουν τη συζήτηση για το «τέλος των Πανελλαδικών» και την εσπευσμένη εφαρμογή ενός νέου συστήματος (Νέο Λύκειο και Εθνικό Απολυτήριο). Χαρακτηριστική του κυβερνητικού κυνισμού είναι η δήλωση της Ζαχαράκη στην ΕΡΤ, η οποία, με αφορμή το συμβάν των δύο 17χρονων, ανέφερε ότι «*Το σύστημα των Πανελλαδικών έχει αγγίξει τα όριά του, πρέπει να προχωρήσουμε στο νέο Λύκειο και στο εθνικό απολυτήριο*». Αυτό που αποσιωπούν, όμως, είναι ότι πίσω από τη βιτρίνα του «Νέου Λυκείου» κρύβεται μια νέα, πιο βαθιά σφαγή, με

Πανελλαδικές σε κάθε τάξη του Λυκείου.

Η νεολαία πρέπει να απαντήσει με αγώνες!

Για πόσο ακόμα θα παρακολουθούμε με σταυρωμένα χέρια να στέλνονται εκατοντάδες παιδιά στη σφαγή των Πανελλαδικών, να εξωθούνται στην απόγνωση, στην παραίτηση; Ο μόνος τρόπος για να

ανατραπεί όλη αυτή η βαρβαρότητα είναι μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί να αντισταθούν μαζί, συλλογικά και οργανωμένα. Ο δρόμος και ο αγώνας είναι το μόνο ρεαλιστικό πεδίο που μπορούν να κατακτηθούν τα δικαιώματα της νεολαίας που ξεριζώνονται, το δικαίωμα «στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους», το «δικαίωμα στις σπουδές».

Νέο βιβλίο από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών

Χριστόφορος Στεφανίδης Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου, ο θρυλικός καπετάνιος των ανταρτών της Χαλκιδικής, ταξίαρχος του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας

Το βιβλίο του Χριστόφορου Στεφανίδη «Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου, ο θρυλικός καπετάνιος των ανταρτών της Χαλκιδικής, ταξίαρχος του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών, αποτελεί μια σπονδή στη μνήμη του ταξίαρχου του ΔΣΕ, που υπήρξε επικεφαλής του συγκροτήματος Χαλκιδικής σε όλη τη διάρκεια του αγώνα και είχε τραγικό τέλος. Εκπλήρωση μιας προσωπικής αποστολής για την αποκατάσταση και την ανάδειξη του ρόλου του καπετάνιου των ανταρτών, που δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από χωροφύλακες και παρακρατικούς, αφού συνελήφθη τις πρώτες ημέρες του 1950. Το τέλος μιας άνιστης προσπάθειας για να διασωθούν οι ολιγάριθμες ομάδες των μαχητών ύστερα από την ήττα και την υποχώρηση των δυνάμεων του ΔΣΕ. ▶

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Όταν η Λιζ Τρας συνάντησε την Τακαΐτσι

Η Λιζ Τρας, που διατέλεσε για 45 ολόκληρες μέρες πρωθυπουργός της Βρετανίας τον Σεπτέμβριο του 2022, η ίδια που με προκλητική... παρηρησία είχε δηλώσει πως αν ήταν για την ασφάλεια της Γηραιάς Αλβιώνος δεν θα δίσταζε να πατήσει το κουμπί των πυρηνικών, θυσιάζοντας εκατόμβες, εκπαρθυρώθηκε από την πρωθυπουργική κατοικία εν μια νυκτί, τον Οκτώβριο του ίδιου έτους.

Ο μίνι προϋπολογισμός που παρουσίασε προέβλεπε φοροελαφρύνσεις 45 εκατομμυρίων στερλινών «ακάλυπτες», χωρίς δηλαδή αντίστοιχες εμφατικές μειώσεις δαπανών ή εξασφάλιση πρόσθετων εσόδων. Οι «αγορές» ομολόγων την είχαν τιμωρήσει τότε με μία εκτόξευση του κρατικού χρέους και αντίστοιχη εκτόξευση του κόστους δανεισμού της χώρας μέσω της εκτίναξης των λεγόμενων αποδόσεων των βρετανικών κρατικών ομολόγων (ποιος θυμάται τα περίφημα spreads;).

Παράπλευρη απώλεια τότε, η κρίση στα συνταξιοδοτικά ταμεία, που θα οδηγούνταν στη χρεοκοπία αν δεν παρενέβαινε το ίδιο το βρετανικό κράτος να τα ενισχύσει, αλλά και να... παραιτήσει την μωροφιλόδοξη πρωθυπουργό. Το όλο «περιστατικό» καταγράφηκε στην πρόσφατη οικονομική ιστορία ως «σοκ τύπου Λιζ Τρας».

Τι κάνει τους σημερινούς οικονομικούς αναλυτές να επαναφέρουν αυτή τη διατύπωση στις αναλύσεις τους; Σοβαροί τριγμοί καταγράφονται τελευταία στις αγορές κρατικών ομολόγων καθώς ένα μεγάλο ξεπούλημα κρατικού χρέους (μαζικό sell off) εξελίσσεται σε όλο τον κόσμο.

Η αναταραχή ωθεί το κόστος δανεισμού σε υψηλά πολλών ετών από την Ουάσιγκτον έως το Λονδίνο και το Τόκιο και αλλάζει σε πραγματικό χρόνο τούς οικονομικούς και πολιτικούς υπολογισμούς. Και οι αποδόσεις του χρέους, όπως φαίνεται ξεκάθαρα, θα παραμείνουν υψηλές παντού ταυτόχρονα. «*Τα επιτόκια θα παραμείνουν υψηλότερα για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα και οι επενδυτές θα πρέπει να προσαρμόσουν ανάλογα τη στρατηγική τους*», προειδοποιεί ο οικονομολόγος της Apollo Management, Torsten Slok.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι πουθενά πιο επώδυνη από ό,τι στην Ιαπωνία. Το παγκόσμιο ξεπούλημα ομολόγων φέρνει το Τόκιο σε δυσάρεστη θέση, αυξάνοντας τον κίνδυνο να γίνει πραγματικότητα το φοβερό οικονομικό ρητό: «*Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά*». Οι αποδόσεις των 30ετών ιαπωνικών κρατικών ομολόγων βρίσκονται στα υψηλότερα επίπεδα από το 1999, όταν το συγκεκριμένο προϊόν εκδόθηκε για πρώτη φορά. Η αγορά αμερικανικών ομολόγων ύψους 31 τρισεκατομμυρίων δολαρίων προσελκύει ακόμη μεγαλύτερη προσοχή. Την Τρίτη, η απόδοση του 30ετούς αμερικανικού ομολόγου εκτινάχθηκε στο 5,18%, το υψηλότερο επίπεδο από το 2007, καθώς οι αυξανόμενες τιμές του πετρελαίου ενίσχυσαν τους φόβους για πληθωρισμό.

Αντίστοιχες δεσμεύσεις με τη Λιζ Τρας έκανε και η νέα -προκλητική στη συμπεριφορά- πρωθυπουργός της Ιαπωνίας, Τακαΐτσι, προεκλογικά, για να αρχίσει να τα μαζεύει αργότερα. Η Ιαπωνία, που σύμφωνα με τον υπουργό Οικονομίας της προηγούμενης κυβέρνη-

σης έχει χειρότερο δημόσιο χρέος από αυτό της Ελλάδας, εδώ και καιρό μετατράπηκε σε ένα παγκόσμιο... ATM του πλανήτη καθώς πολλοί δανείζονται για αγορές τεράστιων περιουσιακών στοιχείων τεράστια χρηματικά ποσά μέσω της ανταλλαγής νομισμάτων με γιεν (έχει αναφερθεί σχετικά η στήλη παλιότερα). Βέβαια, το κρατικό χρέος της Ιαπωνίας βρίσκεται κατά το μεγαλύτερο μέρος του σε ιαπωνικά «χέρια», σε εγχώριους πιστωτές, αλλά η ανησυχία υπάρχει και μεγαλώνει.

Στο άλλο ημισφαίριο, τα αντίστοιχα βρετανικά ομόλογα (γνωστά και ως gifts) γνωρίζουν τεράστιες αυξήσεις των αποδόσεων τους καθώς οι επενδυτές απαιτούν μεγαλύτερες αποζημιώσεις για τη διακράτηση του βρετανικού κρατικού χρέους (αυτό στην πράξη σημαίνει άνοδο των αποδόσεων). Και εδώ βρίσκεται ο πυρήνας εξήγησης του μαζικότερου ίσως sell off κρατικών ομολόγων από το 2019 τουλάχιστον.

Τα επιτόκια δανεισμού των χωρών, δηλαδή τα επιτόκια των κρατικών ομολόγων με την έκδοση των οποίων τα κράτη χρηματοδοτούν τους προϋπολογισμούς τους, ακολουθούν μία αντίστροφη πορεία σε σχέση με τις τιμές των ομολόγων. Όσο αυξάνονται οι αποδόσεις (τα spreads), δηλαδή οι απαιτήσεις των δανειστών για μεγαλύτερη «αποζημίωση», τόσο πέφτουν οι τιμές τους.

Η σημερινή αύξηση των επιτοκίων, που γίνεται για να αντιμετωπιστούν από τις κεντρικές τράπεζες τα πληθωριστικά φαινόμενα -ιδιαίτερα αυτά που ακολουθήσαν και θα ακολουθήσουν την εκτίναξη των τιμών των καυσίμων-, επενέβη, θα λέγαμε, σε αυτό τον μηχανισμό. Τα νέα κρατικά ομόλογα εκδίδονται με μεγαλύτερες αποδόσεις και όσοι έχουν στα χέρια τους τις παλιές -φτηνότερες- εκδόσεις τις πουλάνε μαζικά και η τιμή τους πέφτει ώστε να δώσουν στο μέλλον μεγαλύτερες αποδόσεις.

Αυτός ο μηχανισμός όπου οι τιμές των ομολόγων κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση από τις αποδόσεις δεν είναι ένα απλό μαθηματικό κλάσμα που απλώς επινοήθηκε, αλλά εξασφαλίζει τις «αγορές», τους εμπόρους, δηλαδή, του κρατικού χρέους, ότι δεν θα χάσουν ποτέ στην πραγματικότητα.

Ένας μηχανισμός που εξασφαλίζει κυρίως ότι τα κράτη και μέσω αυτών οι εργαζόμενες τάξεις των χωρών θα πληρώσουν το πραγματικό κόστος δανεισμού.

Και επειδή στην ουσία τα κράτη ποτέ δεν χρεοκοπούν σε βαθμό «κλεισίματος», υπάρχει η βεβαιότητα ότι θα εξοφληθούν με κάθε κόστος οι απαιτήσεις των κερδοσκόπων.

Μέσα σε αυτό τον κυκεώνα των μαζικών πωλήσεων κρατικών ομολόγων, το δολάριο ενισχύεται, υπερκερά-

ζοντας μάλιστα κρυπτονομίσματα και χρυσό (που πέφτει). Είναι ως ένα βαθμό «λογικό» να ενισχύεται το νόμισμα μέσω του οποίου κλείνονται τα συμβόλαια μελλοντικής αγοράς πετρελαίου και καυσίμων, εξάλλου πάντα όταν ανέβαιναν οι τιμές του πετρελαίου ανέβαινε το δολάριο.

Αυτό από οικονομολόγους χαρακτηρίζεται ως το «*υπερβολικό προνόμιο του δολαρίου*». Προνόμιο που δεν είναι απλά οικονομικό. Εξάλλου οι αγοραστές κρατικού χρέους, οι διάφοροι «οίκοι» και τράπεζες έχουν αμερικάνικη... ιθαγένεια.

Όμως και σε αυτό το επίπεδο κάτι δείχνει να κινείται προς τη μη... κανονικότητα. Είναι δε γνωστό πως εδώ και κάποια χρόνια τα αμερικάνικα ομόλογα δεν τα διαχειρίζονται όπως παλιότερα κράτη, ή έστω στον ίδιο βαθμό. Η Κίνα δεν είναι πια ο μεγαλύτερος πιστωτής του αμερικανικού κράτους (είναι η Ιαπωνία πλέον), αλλά τα χαρτοφυλάκια των αμερικανικών ομολόγων τα διαχειρίζονται ιδιωτικά επενδυτικά ταμεία σε μεγάλο βαθμό. Κάτι τέτοιο δεν αποτελεί προφανώς εγγύηση για σταθερότητα!

Οι αγορές «μοιράζονται πόνο» στον Αμερικανό πρόεδρο και η διαχείρισή τους ξεπερνά τις δυνάμεις του. «*Βρισκόμαστε ήδη σε επίπεδα που τελικά οι αποδόσεις θα επηρεάσουν τα επιτόκια στεγαστικών δανείων και θα επηρεάσουν και την αγορά κατοικίας*», εξηγεί στο Reuters ο Γκρεγκ Φαρανέλο, επικεφαλής στρατηγικής επιτοκίων των ΗΠΑ στην AmeriVet Securities στη Νέα Υόρκη, και συνεχίζει:

«*Τα αμερικανικά ομόλογα βρίσκονται πλέον σταθερά στη Ζώνη Κινδύνου στο επίπεδο όπου το 10ετές ομόλογο τείνει να ασκεί πίεση σε σχεδόν όλες τις κατηγορίες περιουσιακών στοιχείων*», έγραψαν οι στρατηγικοί αναλυτές της HSBC, προειδοποιώντας ότι η περαιτέρω ανατιμολόγηση των προσδοκιών για τα τελικά επιτόκια θα μπορούσε να οδηγήσει τις αποδόσεις «*ακόμα περισσότερο στη Ζώνη Κινδύνου, πιθανώς οδηγώντας προσωρινά τα περιουσιακά στοιχεία κινδύνου σε χαμηλότερα επίπεδα*».

Όσο για την ΕΕ, ακόμα συζητά για το αν το ευρωπαϊκό χρέος πρέπει να ενιαιοποιηθεί και να εκδοθούν ενιαία ευρωπαϊκά ομόλογα. Οι θέσεις μάχης περίπου στα ίδια... χαρακώματα με το φιλογερμανικό μπλοκ και κυρίως την ίδια τη Γερμανία να αντιδρά σθεναρά. Για μια χώρα όπως η Ελλάδα, με το τεράστιο δημόσιο χρέος (παρά τις επιμηκύνσεις του), τα «καμπανάκια» ηχούν πιο έντονα.

Το Ελληνικό Δημόσιο προχωρά στην πρόωρη αποπληρωμή των δόσεων του πρώτου μνημονίου (δάνεια GLF), ύψους 6,9 δισ. ευρώ, καλύπτοντας μελλοντικές υποχρεώσεις. Με την κίνηση αυτή επισημαίνεται η στρατηγική αποπληρωμής συνολικά 31,6 δισ. ευρώ έως το 2031, γεγονός που μειώνει το δημόσιο χρέος και εξοικονομεί πόρους από τόκους.

Αυτό δεν είναι μόνο απόδειξη ότι υπάρχουν τα αιμάτινα πλεονάσματα για την εξόφληση του ελληνικού δημόσιου χρέους. Μπορεί να είναι περισταλτικές κινήσεις πριν από την καταιγίδα

► Προσπαθούσε αυτός και οι εναπομείναντες κυνηγημένοι αντάρτες στη Χαλκιδική να βρουν τρόπο να ξεφύγουν από τον κλοιό και να διαφύγουν.

Ταυτόχρονα, το βιβλίο παρουσιάζει αναλυτικά αυτούς που έπεσαν, άνδρες και γυναίκες, στα χρόνια της γερμανικής κατοχής και της Αντίστασης και στον τρίχρονο αγώνα του ΔΣΕ στη Χαλκιδική. Χαλκιδικιώτες αλλά και μη Χαλκιδικιώτες, με σκοπό να διασωθεί η μνήμη και η υπέρτατη προσφορά τους. Από οικογένεια με συμμετοχή στον ΕΛΑΣ και στον ΔΣΕ, ο Χριστόφορος Στεφανίδης από νεαρή ηλικία πήρε ενεργά μέρος στους κοινωνικούς αγώνες, υπήρξε συνδικαλιστής μεταλλωρύχος και συμμετείχε μέσα από τις γραμμές του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος (ΕΔΑ, ΚΚΕ) στους κοινωνικούς-πολιτικούς αγώνες. Για αυτούς τους αγώνες διώχθηκε και πέρασε συνολικά 3,5 χρόνια κρατούμενος και εξόριστος από τη στρατιωτική δικτατορία. Διατέλεσε πέντε φορές πρόεδρος της κοινότητας Ορμυλίας και για αρκετά χρόνια πρόεδρος του Αγροτικού Συνεταιρισμού.

Εξηγώντας τον λόγο που τον οδήγησε στη συγγραφή του βιβλίου, ο Χριστόφορος Στεφανίδης γράφει χαρακτηριστικά στον επίλογό:

«*Βεβαίως, την ιστορία δεν τη δημιουργεί καμιά προσωπικότητα όσο ικανή και ταλαντούχα κι αν είναι. Την ιστορία τη δημιουργεί η λαϊκή μάζα και στην προκειμένη περίπτωση*

το σύνολο των μαχητών του Δημοκρατικού Στρατού και του λαού που παντοιοτρόπως τους βοηθούσε. Η λαϊκή μάζα, όμως, μένει μοιρολατρικά αδρανής και ξεσηκώνεται μόνο όταν αναδειχτούν μέσα από τα σπλάχνα της κάποια πρόσωπα ταλαντούχα, που είναι ικανά να την εμπνέουν, να την οργανώνουν και να την καθοδηγούν. Τα πρόσωπα αυτά είναι οι λαϊκοί ηγέτες, που εκτός από τις ικανότητες και το ταλέντο που διαθέτουν, φλέγονται οι ίδιοι από τα ιδανικά που θέλουν να πραγματοποιήσουν με τον αγώνα τους. Έχουν τον διάβολο μέσα τους, όπως έλεγε χαρακτηριστικά ο ήρωας του 1821 Οδυσσεάς Ανδρούτσος. Αυτόν τον διάβολο μεταλαμπαδεύουν στη συνείδηση της λαϊκής μάζας, την εμπνέουν, την ξεσηκώνουν, την οργανώνουν, μπαίνουν μπροστά και την καθοδηγούν στον αγώνα. Τέτοιος λαϊκός ηγέτης ήταν ο Καπετάνιος των ανταρτών Χαλκιδικής, Ταξίαρχος του ΔΣΕ, Κώστας Παπαγεωργίου. Παραδίνω στη νεολαία τον καπετάνιο Κώστα Παπαγεωργίου αποκαθαμένο από τη λάσπη που του ρίξαν, με τη βεβαιότητα ότι θα αποτελέσει πρότυπο και οδηγό μαζί με τους τόσους άλλους ήρωες του τόπου μας και δίπλα στους καταφύτινους φάρους του Σουκατζίδη, του Βελουχιώτη, του Μπελογιάννη και του μεγάλου διεθνιστή Τσε Γκεβέρα και θα φωτίζει τον δρόμο τους στους αγώνες που έχουμε μπροστά μας».

Ημερολόγιο ιμπεριαλιστικής εξάρτησης

Για τη βράβευση με Booker του μυθιστορήματος της Yang Shuang-zi

Το διεθνές βραβείο Booker φέτος κέρδισε το μυθιστόρημα της Ταϊβανέζας συγγραφέως Yang Shuang-zi «Ταϊβάν: Ημερολόγιο ταξιδιού» και εξακολουθεί να κεντρίζει το ενδιαφέρον το γεγονός ότι τέτοιο διαγωνισμοί κατευθύνουν το ενδιαφέρον σε σημεία γεωπολιτικού ενδιαφέροντος. Το βραβείο είναι από τα πιο διαδεδομένα στον χώρο του βιβλίου και απονέμεται με ευθύνη της Αγγλίας. Αυτό μας κάνει να καταλάβουμε και τι ζητήματα διακυβούνται σε ακόμα μία από τις πολιτισμικές εκδηλώσεις των υψηλών στρωμάτων της κοινωνίας.

Αν κοιτάξει κανείς τις χώρες προέλευσης των βιβλίων που ήταν υποψήφια στη βραχεία λίστα, θα επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές: Ταϊβάν (που ήταν και η χώρα του βραβευμένου μυθιστορηματος, Ιράν, Βουλγαρία (μεταξύ άλλων από Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία).

Το μυθιστόρημα-νικητής που θα κυκλοφορήσει σύντομα στα ελληνικά μεταφέρεται στον αναγνώστη ως μια μετάφραση κάποιου χαμένου μυθιστορηματος/ημερολογίου μιας Ιαπωνίδας συγγραφέως της περιόδου περίπου του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου. Αυτή η πολυεπίπεδη χρονικά αφήγηση αναδεικνύει τόσο ζητήματα της περιόδου σχετικά με την αποικιοκρατία στην Ταϊβάν όσο και σημερινά ζητήματα με τη θέση της Ταϊβάν στο σταυροδρόμι των ιμπεριαλιστικών ανταρθεσών. Βέβαια, μπορεί η Ταϊβάν να υπέφερε από Ιάπωνες και παλιότερα την Κινεζική Αυτοκρατορία, μπορεί σήμερα να την τσακίζουν οι συμπληγάδες κινεζικού και αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ωστόσο το ενδιαφέρον του αστικού κοινού στρέφεται εμφανώς σε έναν υπαίτιο και μόνο.

Το μυθιστόρημα περιγράφει τη συγγραφέα Αοιγιάμα Τσιζουκού που ταξιδεύει με έξοδα του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού στην Ταϊβάν για να παρουσιάσει το επιτυχημένο βιβλίο της. Εκεί γνωρίζεται με τη διερμηνέα Ο Τσιζουρού και της ζητάει να γνωρίσει καλύτερα την κουλτούρα του νησιού. Κάθε κεφάλαιο του βιβλίου αποτελείται από μία κεντρική ταϊβανέζικη συνταγή και αναρίθμητα άλλα τοπικά φαγητά και τοπόσημα (γεωγραφικά και πολιτισμικά) της Ταϊβάν.

Κεντρικό θέμα αποτελεί η σχέση ιμπεριαλιστή και εξαρτημένου ή, με όρους του βιβλίου, αποικιοκράτη και αποικιοκρατούμενου. «Δεν υπάρχει αγάπη χωρίς λόγο και δεν υπάρχει μίσος χωρίς λόγο στον κόσμο», έλεγε ο Μάο Τσε-τούνγκ, αναφερόμενος στο γεγονός ότι οι σχέσεις των ανθρώπων καθορίζονται από την κοινωνική τους θέση. Έτσι και στο βιβλίο, η Ιαπωνίδα πρωταγωνίστρια επιδιώκει συνεχώς να επιβάλλει την «προστασία» της στην Ταϊβανέζα διερμηνέα με τη μορφή του άρρητου ερωτι-

κού της ενδιαφέροντος προς εκείνη.

Η σχέση αυτή δεν χαρακτηρίζεται μόνο από ενδιαφέρον, αλλά και από το στοιχείο της εξάρτησης, είτε εργασιακής (η διερμηνέας είναι εργαζόμενη του Δημαρχείου) είτε ιμπεριαλιστικής (το Δημαρχείο διοικείται από τους Ιάπωνες και η πρωταγωνίστρια, αν και αρνείται στα λόγια την ιμπεριαλιστική ατζέντα, περιοδεύει με τα λεφτά της Αυτοκρατορίας).

Από την άλλη, ποιο είναι το βάθος στο οποίο μπορεί να διεισδύσει κανείς σε μια άλλη κουλτούρα μέσα σε ένα χρόνο διαμονής του σε κάποιο μέρος; Αυτό το ερώτημα δεν δείχνει να απασχολεί την πρωταγωνίστρια Αοιγιάμα, η οποία προσπαθεί να καταλάβει τις λεπτότητες του νησιωτικού πολιτισμού κάνοντας την ουσία· δεν είναι πρόβλημα ότι γεννήθηκε αλλού, είναι πρόβλημα ότι αντιμετωπίζει την Ταϊβάν φολκλорικά: Πόσα φαγητά θα προλάβει να δοκιμάσει; Πόσα χωριά θα μπορέσει να δει; Με πόσες τοπικές συνήθειες θα καταφέρει να έρθει σε επαφή; Ο περιορισμός της γίνεται αντιληπτός στην άγνοιά της σε ζητήματα όπως η σύσταση διάφορων συνταγών ανάλογα με την τάξη που μαγειρεύει αλλά και η θεώρηση πως λίγο πολύ η Ταϊβάν οφείλει την ύπαρξή της στον ιμπεριαλιστικό «εκσυγχρονισμό» της Ιαπωνίας.

Οι πολιτικές αναφορές με βάση τη σημερινή πραγματικότητα είναι προφανείς σε όλο το μήκος του έργου. Οι ακαδημίες, η συγγραφέας, ο οποιοσδήποτε μπορεί να έχει το δικό του σκεπτικό κατά τη βράβευση, τη συγγραφή, την ανάγνωση του μυθιστορήματος. Στην τελική, αυτό μπορεί να μη μένει ανεπηρέαστο από την πολιτική ατμόσφαιρα της Ταϊβάν, αλλά ο τρόπος που μπορεί να λειτουργήσει για το κάθε αναγνωστικό κοινό, αν θα δώσει μονόπλευρη ή αμφίπλευρη ερμηνεία στο τι διακυβεύεται για το νησί και την περιοχή, είναι θέμα προς διαμόρφωση. Κι ίσως αν το ανακαλύψουμε ξανά κι εμείς ύστερα από 80 χρόνια, οι αναγνώσεις να διαφέρουν και πάλι σε σχέση με τις σημερινές.

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Τη σκυτάλη των *Ιδεολογικών Κύκλων Νεολαίας* παίρνει το Εκτός των Τειχών με συζήτηση για την εκπαίδευση την Τετάρτη 3/6.

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Πετυχημένες ήταν οι δυο εκδηλώσεις που διοργάνωσε το στέκι μαζί με τους Δρόμους Αντίστασης στα Νότια:

- Αρκετός κόσμος παρακολούθησε το ιστορικό ντοκιμαντέρ Οι παρτιζάνοι των Αθηνών της ομάδας *Συλλογική Μνήμη* στις 17/5. Τη συζήτηση που ακολούθησε απασχόλησαν οι άδικοι πόλεμοι και η ανάγκη εκ νέου συγκρότησης των λαϊκών αγώνων.

- Ο ιστορικός περίπατος στις γειτονιές του Υμηττού στις 23/5 αποδείχτηκε μια εύστοχη πρωτοβουλία που αγκαλιάστηκε από τη γειτονιά και έδειξε ξανά πως ο λαός έχει ανάγκη να ακούσει, να μάθει και να συζητήσει για τους αγώνες των προηγούμενων γενιών.

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Μικρός αποδείχτηκε ο χώρος για να φιλοξενήσει τους νέους ανθρώπους και τα μέλη της παλαιστινιακής κοινότητας, που παρακολούθησαν στις 23/5 την εκδήλωση Παλαιστίνη: Τέχνη και Αντίσταση. Στην πλούσια συζήτηση αναδείχτηκε η σύνδεση της τέχνης και της Αντίστασης στην παλαιστινιακή υπόθεση.

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Στις 16/5 προβλήθηκε το ντοκιμαντέρ *The other half* και ακολούθησε συζήτηση με τον δημιουργό του Γιώργο Μουτάφη. Πετυχημένη ήταν η εκδήλωση με θέμα *Η χαρακτηριστική και η τυπογραφία στην κοινωνική και πολιτική ζωή*, στις 23/5, με κεντρικό ομιλητή τον Ξανθιώτη χαράκτη Ευάγγελο Τάσιο. Στην πλούσια συζήτηση αναδείχτηκε η συμβολή της τυπογραφίας στην καταγραφή και μετάδοση της γνώσης και ο ρόλος της στην ιδεολογική αφύπνιση των μαζών.

Στις 28/5 προβλήθηκε η ταινία *Το Πάρτυ*, με τον Πίτερ Σέλλερς.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Οι Προβολές στο Στέκι Ανάστροφα συνεχίστηκαν στις 18/5 με το ντοκιμαντέρ *Μάης του Τάσου Ψαρρά*. Την Παρασκευή 29/5 το στέκι γιόρτασε τα τρία χρόνια λειτουργίας του με γλέντι με ζωντανή μουσική, ποτό και φαγητό.

Ζάλο
Μαστρακά 14, Ηράκλειο

Με καλή συμμετοχή πραγματοποιήθηκε στις 22/5 η προβολή του ντοκιμαντέρ *Εργατικά Ατυχήματα: Οι άνθρωποι πέρα από τους αριθμούς*, την οποία ακολούθησε μια πλούσια και αναγκαία συζήτηση. Τα μπαρ οικονομικής ενίσχυσης συνεχίστηκαν και την Παρασκευή 29/5.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστρακά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

17/6/1943

Η απόδραση των Ελλήνων κομμουνιστών από τον Άη Στράτη

Στη μέση του Βόρειου Αιγαίου, ανάμεσα σε Λήμνο, Λέσβο και Σκύρο, απομονωμένο και σε μεγάλη απόσταση από άλλο νησί ή στεριά βρίσκεται το μικρό νησάκι του Άη Στράτη, γνωστό για τους πολιτικούς εξόριστους που «φιλοξένησε» μέχρι το 1962. Συνολικά 10.000 αγωνίστριες και αγωνιστές πέρασαν από εκεί, στη συντριπτική τους πλειοψηφία μέλη του ΚΚΕ, υποφέροντας από την πείνα και παλεύοντας με την αφιλόξενη φύση και την εκδικητική μανία των πολιτικών τους αντιπάλων. Η μόνη οδός διαφυγής τους ήταν η «δήλωση μετάνοιας» και η «αποκήρυξη του ΚΚΕ».

Πολλοί ήταν και οι γνωστοί προοδευτικοί άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, κορυφαίοι εκπρόσωποι του ελληνικού πνεύματος, που εξορίστηκαν στον Άη Στράτη: Γιάννης Ρίτσος, Μενέλαος Λουντέμης, Δημήτρης Γληνός, Κώστας Βάρναλης, Τάσος Λειβαδίτης, Θέμος Κορνάρος, Δημήτρης Φωτιάδης, Γιώργος Φαρσακίδης, Μάνος Κατράκης, Τζαβαλάς Καρούσος κ.ά. Αλλά και πολιτικοί του ΕΑΜ και της Αριστεράς: Κώστας Γαβριηλίδης, Στέφανος Σαράφης, Ηλίας Ηλιού κ.ά.

Η αρχή έγινε στη δεκαετία του '20 με κάποιους συνδικαλιστές εργάτες του ΣΕΚΕ που εξορίστηκαν στον Άη Στράτη και στη συνέχεια το 1925 με τη δικτατορία του Πάγκαλου και τον εκτοπισμό αντιφρονούντων του καθεστώτος. Οργανωμένο, όμως, στρατόπεδο εξόριστων δημιουργήθηκε μετά το 1929 με το ιδιώνυμο του Βενιζέλου, όταν εκτοπίστηκαν εκατοντάδες κομμουνιστές και το νησί έγινε μόνιμος τόπος εξορίας.

Στη συνέχεια, μετά το 1936, στη δικτατορία του Μεταξά, 950 κομμουνιστές, αριστεροί, δημοκράτες και συνδικαλιστές βρέθηκαν με συνοπτικές διαδικασίες στο απομονωμένο νησί. Εκεί τους βρήκε η εισβολή των Γερμανών ναζι στην Ελλάδα και ζήτησαν από τον διοικητή να απελευθερωθούν για να συμμετάσχουν στην υπεράσπιση της πατρίδας και να συμβάλουν στην αντίσταση απέναντι στον κατακτητή. Η απάντηση του διοικητή ήταν να παρατάξει ένοπλους χωροφύλακες, που πυροβόλησαν και σκότωσαν 3 από τους εξόριστους. Έτσι, οι εξόριστοι, όπως έγινε και σε άλλους τόπους εξορίας και φυλακές, παραδόθηκαν δέσμοι και με επίσημο τρόπο στους κατακτητές. Η φρουρά που τους επιτηρούσε ήταν γερμανική και ελληνική, με άντρες της Χωροφυλακής που είχαν επικεφαλής τον διαβόητο Βουδικλάρη. Το αναφέρουμε επειδή είναι πολλές οι διαστρεβλώσεις της αλήθειας που αναπαράγονται κατά καιρούς περί μη συμμετοχής Ελλήνων στη διοίκηση του στρατοπέδου, οι οποίες θέλουν να απαλλάξουν τους Έλληνες συνεργάτες των κατακτητών από τις εγκληματικές ευθύνες τους.

Ένα από τα πιο δραματικά γεγονότα μέσα στην Κατοχή ήταν η πείνα στην οποία υποχρέωσε η διοίκηση του νησιού τους εξόριστους τον χειμώνα του 1941-42, χωρίς να υπάρχει έλλειψη τροφίμων, για να αποσπάσει δηλώσεις, με αποτέλεσμα να πεθάνουν 33 εξόριστοι. Οι νεκροί θα ήταν πολλοί περισσότεροι αν δεν λειτουργούσε η συλλογική αλληλεγγύη μεταξύ τους, η αυτοπειθαρχία και η προσήλωση στα υψηλά

ιδανικά του αγώνα τους. Τελικά, οι περισσότεροι δεν υποχώρησαν και κατάφεραν να επιβιώσουν χωρίς να υπογράψουν δηλώσεις.

Κορυφαίο γεγονός, όμως, που έσωσε τους τελευταίους 62 εξόριστους ήταν η απόδρασή τους με καϊκι του ΕΛΑΝ (Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό) στις 17 Ιούνη του 1943. Η απόφαση και ο σχεδιασμός της επιχείρησης ήταν του Μακεδονικού Γραφείου του ΚΚΕ, που γνώριζε ότι οι εναπομείναντες εξόριστοι, αν δεν πέθαιναν από τις κακουχίες και τις αρρώστιες στο νησί, θα μεταφέρονταν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης για εκτέλεση. Το καϊκι με επικεφαλής τον Θανάση Στράντζαλη (παλιό εξόριστο Αγιοστρατίτη που ήξερε καλά την περιοχή) και τον Χατζηθωμά Χουρμούζη (ηγητικό στέλεχος του Μακεδονικού Γραφείου, στην ομάδα του Σίμου Κερασίδη), έχοντας μαζί τους αυτόματα όπλα και χειροβομβίδες, προσέγγισαν σε έναν μικρό όρμο και ήρθαν σε επαφή με τους εξόριστους. Τη νύχτα της 17ης Ιούνη οι εξόριστοι αφόπλισαν τη φρουρά, πήραν μερικούς χωροφύλακες μαζί τους και ανέβηκαν στο καϊκι. Ανάμεσά τους ήταν 3 γυναίκες και 2 μικρά παιδιά. Η κατεύθυνσή του ήταν η βορειοανατολική Χαλκιδική, αν και με ένα τέχνασμα του Στράντζαλη, ο οποίος διέδωσε ότι θα ταξίδευαν νότια, κατάφεραν να αποπροσανατολίσουν τους Γερμανούς και την υπόλοιπη φρουρά.

Το ταξίδι ήταν επικίνδυνο. Ο δυνατός άνεμος και τα τεράστια κύματα απειλούσαν το καϊκι. «Ξαπλώσαμε ο ένας δίπλα στον άλλον σα σαρδέλες, άπλωσαν ένα πανί από πάνω, αποκαιρητήσαμε τη σκληρή ζωή της εξορίας και τους νεκρούς συντρόφους και ξεκινήσαμε. Το καϊκι χοροπηδούσε και τα κύματα, χτυπώντας με ορμή στο κατάστρωμα, μας κουκούλωναν. Μα κανένας δεν κουνήθηκε, κανένας δεν παραπονέθηκε και, πιστεύω, πως και κανένας δε φοβήθηκε» («Αναμνήσεις» σελ. 37). Όταν συνάντησαν στον δρόμο τους ένα άλλο καϊκι, ο Στράντζαλης αντέδρασε αποφασιστικά και με ψυχραιμία. «Έστησε το πολυβόλο

στην πρύμνη, το καμουφλάρισε με το σακάκι του και ξάπλωσε μες το νερό, βλέποντας το χέρι στην σκαντάλη. Το καϊκι, μόλις πέρασε τον κάβο, ξανοίχτηκε, έκανε μικρή στροφή και τράβηξε βορειοανατολικά» («Αναμνήσεις» σελ. 37).

Ύστερα από ένα επικίνδυνο ταξίδι 18 ωρών, κατάφεραν στις 6 το απόγευμα της επόμενης μέρας να φτάσουν στη Χαλκιδική, κοντά στα Στάγειρα. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι αναγκάστηκαν να πετάξουν σχεδόν όλο το περριτό φορτίο, ακόμα και το φαγητό, για να μπορέσουν να φτάσουν με ασφάλεια. Εκεί συναντήθηκαν με τον σύνδεσμο από το Μακεδονικό Γραφείο, Παντελή Τσέγα, παρέμειναν για μικρό χρονικό διάστημα στον Χολομώντα μαζί με τους αντάρτες και μετά χωρίστηκαν σε ομάδες και εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ της Χαλκιδικής και της Θεσσαλονίκης. Η απόδραση στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία.

Μετά την Κατοχή και στη διάρκεια του Εμφυλίου, ο Άη Στράτης γέμισε ξανά με εξόριστους κομμουνιστές. Υπολογίζεται ότι 5.000 άντρες και 500 γυναίκες εκτοπίστηκαν τότε στο νησί. Αλλά και μετά τη λήξη του εμφυλίου, το αμερικανοστηρίκτο καθεστώς μετέφερε στον Άη Στράτη πολιτικούς κρατούμενους από άλλα νησιά, κυρίως από τη Μακρόνησο. Ο αριθμός τους έφτασε και πάλι κοντά στις 5.000, μέχρι το 1962 που έκλεισε οριστικά.

Την περίοδο αυτή στον Άη Στράτη βρέθηκαν πολλοί κομμουνιστές οι οποίοι, όταν έγινε η ρεβιζιονιστική στροφή του 1956 και η πραξικοπηματική δη Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, διαφώνησαν και αναπτύχθηκε έντονη αντιρεβιζιονιστική πάλη στο νησί. Η πλειοψηφία των εξόριστων τάχθηκε ενάντια στις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας και έδωσε σκληρή μάχη με τα στελέχη της επίσημης ηγεσίας του ΚΚΕ που προσπάθησαν να τους λυγίσουν. Υπερασπίστηκαν τις αρχές του μαρξισμού-λενινισμού και πολλοί από αυτούς συνέβαλαν καθοριστικά στην έκδοση του περιοδικού «Αναγέννηση» και τη δημιουργία του μ-λ κινήματος.

Μπορεί σήμερα να φαίνονται μακρινές εκείνες οι εποχές, αλλά όποιος θέλει να διαβάξει σωστά την πραγματικότητα βλέπει ότι η επίθεση του καπιταλιστικού συστήματος φέρνει όλο και πιο κοντά την κόλαση που έζησαν οι λαοί τότε. Οι πόλεμοι που συνεχίζονται, η πιθανότητα μια νέας παγκόσμιας σύρραξης στην οποία οδηγούν τους λαούς οι ιμπεριαλιστές, τα νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Γκουαντάναμο που δημιουργούν για τους Παλαιστίνιους οι Ισραηλινοί σιωναζιστές με τη στήριξη των ΝΑΤΟϊκών φονιάδων, η Γάζα που εδώ και χρόνια έγινε η μεγαλύτερη φυλακή στον κόσμο, η άγρια καταστολή του λαϊκού, εργατικού και αντιπολεμικού κινήματος, το ανελέητο κυνήγι όσων αντιστέκονται, ο εγκλεισμός των μεταναστών σε κλειστές δομές-φυλακές, οι αντεργατικοί και αντιδημοκρατικοί νόμοι που ψηφίζονται, οι απαγορεύσεις και ο αντικομμουνισμός δείχνουν ότι έχει ήδη ανοίξει μια κατάμαυρη περίοδος για την ανθρωπότητα.

Νέοι Άη Στράτηδες ετοιμάζονται, νέα Μακρόνησια, νέες φυλακές για τους αγωνιστές και τους κομμουνιστές. Οι προκλήσεις δεν βρίσκονται σε κάποιο ακαθόριστο μέλλον. Είναι μπροστά μας, τις ζούμε και καλούμαστε να παλέψουμε. Όπως οι εξόριστοι του Άη Στράτη που δεν δέχτηκαν, άντεξαν στην πείνα, δεν υπέγραψαν και τελικά απέδρασαν με κίνδυνο της ζωής τους, όχι μόνο για να γλιτώσουν από τον θάνατο, αλλά για να μπορούν να συνεχίσουν τον αγώνα για τη λευτεριά.

Σ.Σ.

Πηγές

1. Κώστα Μπόση, «Αναμνήσεις», Σκαρβαβίος 1978
2. Κώστα Μπόση, «Άη Στράτης, Η μάχη της πείνας των πολιτικών εξόριστων στα 1941», Έκδοση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, Ιστορικές Εκδόσεις 1977

σχολία

Ισόβια I

Ανοιχτό άφησε ο υπουργός Δικαιοσύνης, Γιώργος Φλωρίδης, το ενδεχόμενο να αυξηθούν σε 30 τα χρόνια κάθειρξης στην καταδίκη σε ισόβια, με αφορμή την απόφαση αποφυλάκισης του καταδικασμένου ως αρχηγού της «17 Νοέμβρη», Αλέξανδρου Γιωτόπουλου. Ειδικά όταν καταδικάζεσαι για αποτύπωμα σε σακούλα.

Έρευνα

Τη διενέργεια έρευνας για το επεισόδιο μεταξύ του Βαγγέλη Μαρινάκη και του Γρηγόρη Δημητριάδη, που σημειώθηκε χθες το βράδυ στο ΟΑΚΑ κατά τη διάρκεια του τελικού του Final Four (Ολυμπιακός - Ρεάλ Μαδρίτης) παρήγγειλε ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών. Για να μάθουν να μη λύνουν τις διαφορές τους σε κοινή θέα.

Ισόβια II

Αναφερόμενος ο Φλωρίδης στο επεισόδιο Μαρινάκη - Δημητριάδη, δήλωσε πως πρόκειται για βία σε αθλητικό χώρο και, εάν κάποιος καταδικαστεί, πάει φυλακή καθώς «Οι ποινές αυτές δεν μετατρέπονται, ούτε η έφεση έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα». Ισόβια ελευθερία.

Γήρανση

Ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, κατά τη διάρκεια της συνέντευξής του στο συνέδριο «Δημογραφικό 2026», αναφέρθηκε στους 250.000 συνταξιούχους που εργάζονται σήμερα, σε κλίμα επιτυχίας, κάνοντας λόγο για «ευκαιρία» και «ενεργό γήρανση». Γερνάς πριν την ώρα σου.

Ισόβια III

Το υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ απήγγειλε κατηγορίες στον ιστορικό ηγέτη της Κουβανικής Επανάστασης και πρώην πρόεδρο της χώρας, Ραούλ Κάστρο, για συνωμοσία, δολοφονία και καταστροφή αεροσκαφών στον κουβανικό εναέριο χώρο το 1996. Συν αντίσταση κατά της αρχής στον Κόλπο των Χοίρων το 1961.

Παρακολουθήσεις

«Εάν η ΕΥΠ παρακολουθεί νόμιμα, γιατί πρέπει να παρακολουθεί παράνομα τους ίδιους;»

αναρωτήθηκε ο Γ. Φλωρίδης απαντώντας στην κριτική που δέχεται ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνος Τζαβέλλας, με την απόφασή του να μην ανασύρει τον φάκελο των υποκλοπών από το αρχείο. Νόμιμες παρανομίες.

Γαβ

Κατά τη διάρκεια δηλώσεων σε δημοσιογράφους, ο Τραμπ ρωτήθηκε σχετικά με τις πρόσφατες συνεννοήσεις του με τον Νετανιάχου για μία πιθανή επίθεση στο Ιράν, και εκείνος απάντησε: «Είναι εντάξει, θα κάνει ό,τι θέλω εγώ να κάνει». Χρόνια τον ταΐζω όπλα.

Προσευχή

Μια μεγάλη εκδήλωση μαζικής προσευχής στο κέντρο της Ουάσιγκτον διοργανώνει ο Λευκός Οίκος στο πλαίσιο των εορτασμών για τη συμπλήρωση 250 ετών από την ίδρυση των Ηνωμένων Πολιτειών. Σταυροφορία.

Αφίσες

Ισραηλινοί τουρίστες εθεάθησαν στο κέντρο της Αθήνας να σκίζουν αφίσες οι οποίες αφορούσαν εκδήλωση με ζωντανή σύνδεση με κατοίκους της Γάζας. Όπως αναφέρεται στην καταγγελία, οι δύο τουρίστες μάλιστα φωτογραφήθηκαν επιδεικτικά κατά τη διάρκεια της πράξης τους, προτού υπάρξει παρέμβαση από περαστικό. Πλέανε σε διεθνή ύδατα.

Οσμή

Έντονη και δυσάρεστη οσμή σημειώθηκε σε πολλές περιοχές της Αττικής. Η οσμή έγινε αισθητή περίπου στις 12 το μεσημέρι και ήταν ιδιαίτερα έντονη κυρίως στα νότια προάστια και στο παραλιακό μέτωπο. Εκτός εάν έχεις διαμέρισμα στον ουρανοξύστη.

Ο μύθος του «καλού βασιλιά» και η πολιτική «ενηλικίωση» της κοινωνίας

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα παγωμένο πρωινό, ο «καλός βασιλιάς» Βεντσεσλάος (ή όποιο άλλο όνομα προτιμά κανείς) κίταξε από το παράθυρό του και είδε έναν γέροντα να μαζεύει κλαδιά για τη φωτιά του. Τότε διέταξε τον υπηρέτη του να του φέρει κρέας, κρασί και κούτσουρα από πεύκο. Τη συνέχεια μπορούμε εύκολα να τη φανταστούμε...

Η συνέχεια, φυσικά, δεν είναι ότι λίγο αργότερα ο βασιλιάς σάρωσε στις επόμενες εκλογές χάρη στη «δίκαιη αναδιανομή του πλούτου» και έτσι έζησαν εκείνος καλά κι εμείς καλύτερα. Παρ' όλα αυτά, ο σημερινός άτυπος προεκλογικός ανταγωνισμός για τον «πιο ηθικό», τον «πιο έντιμο», τον «πιο δίκαιο» κυβερνητικό διάδοχο (που εγκαινιάστηκε με τα κόμματα Τσίπρα και Καρυστιανού, ενώ ακολουθεί πιθανότατα και το κόμμα Σαμαρά ή κάποιου άλλου «εθνικού σωτήρα»), δείχνει πόσο «διδασκτικά» μπορούν να γίνουν τέτοιου είδους παραμύθια, με ή χωρίς δράκο.

Αφού ξεθώριασε πλέον η εικόνα του «Μωυσή», όπως παρουσίαζε τον Κυρ. Μητσοτάκη ο φιλοκυβερνητικός τύπος, ως «ηγέτη» που θα οδηγήσει τη χώρα στη «γη της επαγγελίας», το αφήγημα έπρεπε να ανακυκλωθεί με παλιούς ή νέους «λυτρωτές του έθνους», με ψευτοδιλήμματα την «ακυβερνησία», τη «σταθερότητα», την «Ελπίδα» και το... «ΕΛΛΑΣ». Κι αυτό συμβαίνει για να συνεχιστεί ο ρυθμός που ορίζει τον σκοπό να διαδέχεται κάθε νέα αντιλαϊκή πολιτική την προηγούμενη, μόλις εκείνη ξεπεράσει τα όρια της φθοράς και της απαξίωσης.

Η υποσχόμενη αλλαγή του «μίγματος πολιτικής» και του «παραγωγικού μοντέλου» (που «απαγορεύεται» να συνδεθεί με μια επαναστατική διαδικασία μετάβασης σε κάποια άλλη -μη καπιταλιστική- κοινωνική συνθήκη), μετρά και θα μετρά διαρκώς αποτυχίες. Και αυτό δεν οφείλεται στην έλλειψη «καλοσύνης». Εξάλλου, η πολιτική ισχύς των κομμάτων και των ηγετών τους δεν

απορρέει από τον ισχυρισμό ή τη δυνατότητα εξαπάτησης ότι διαθέτουν «ήθος», «εντιμότητα» και «ανθρωπιά». Όλα συντρίβονται κάτω από την κυριαρχία του κεφαλαίου, της ιδιοκτησίας και του πλούτου, τον πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό έλεγχο των ιμπεριαλιστών, τις σχέσεις κυριαρχίας και εξάρτησης που οικοδομούνται μέσω της «ιερής συμμαχίας» με τις ΗΠΑ, το NATO, την ΕΕ και το ΔΝΤ κ.λπ.

Όπως η αυθεντική «Ιερά Συμμαχία» της εποχής της παλινόρθωσης, τον 19ο αιώνα, στόχευε στη διατήρηση της μοναρχίας και στην αποτροπή επαναστάσεων, έτσι και η σημερινή «συμμαχία» επιδιώκει τη διατήρηση της ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, αποτρέποντας πιθανές «αποσχιστικές τάσεις», λαϊκές εξεγέρσεις και επαναστάσεις.

Η παλιά «Ιερά Συμμαχία» κατέρρευσε τελικά κάτω από το βάρος των αντιφάσεων και των ανταγωνισμών, ενώ τη χαριστική βολή έδωσε η εξέλιξη των επαναστατικών κινημάτων. Τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών, τίποτα δεν εγγυάται ότι η ιστορία δεν θα επαναληφθεί και μάλιστα ούτε ως φάρσα ούτε ως τραγωδία.

Μέσα στη φυλακή που ορίζει το κοινωνικό και παραγωγικό μοντέλο του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού δεν χωρά μια ζωή με αξιοπρέπεια για όλους. Δεν χωρά πραγματικά ισχυρή δημοκρατία με διαφάνεια και κοινωνικό έλεγχο. Δεν χωρά δίκαιη ανάπτυξη, υγιής επιχειρηματικότητα με κέντρο τον άνθρωπο και όχι το κέρδος, δικαιώματα για όλους αντί για προνόμια των λίγων. Δεν χωρά μια πραγματικά ανεξάρτητη και κυρίαρχη πολιτική μέσα σε ιμπεριαλιστικές αλυσίδες. Και δεν είναι τυχαίο ότι στα λόγια αυτά υπόσχονται -πάνω κάτω- σχεδόν όλα τα κόμματα και οι αρχηγοί γιατί αυτή είναι η ανόθευτη λαϊκή θέληση.

Η απογείωση αυτού του πανάρχαιου μυθεύματος του «καλού και ηθικού βασιλιά» κάτι αποκαλύπτει για τη σημερινή εποχή. Αποκαλύπτει τα αδιέ-

ξοδα ενός καπιταλισμού που αδυνατεί πλέον να υποσχεθεί, χωρίς μεσσιανικούς όρους, ακόμη και μια στοιχειώδη βελτίωση της ζωής. Οι κοινωνικές αντιθέσεις οξύνονται και η φθορά του πολιτικού συστήματος γίνεται πλέον ορατή στον καθένα, ενώ η ιδέα ενός «καλύτερου διαχειριστή» της βαρβαρότητας έχει μοναδικό «επιχείρημα» την απελπισία.

Από γενική άποψη ο στόχος δεν είναι να πειστούμε να υποστηρίξουμε ένα συγκεκριμένο κόμμα ή τον «καλό ηγέτη». Το ζητούμενο δεν είναι να θεωρηθούν «δίκαιοι» και «ηθικοί», αλλά να παρουσιαστούν ως αιώνιοι και αναπόφευκτοι. Το ζητούμενο είναι να γίνει αδιανόητη κάθε σκέψη για μια κοινωνία πέρα από τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Η επαναφορά της πολιτικής στο πραγματικό πεδίο της σύγκρουσης κοινωνικών και ταξικών συμφερόντων, που απαιτεί συλλογική δράση, δίνει το νόημα στα πολιτικά σχέδια και στην ίδια την πολιτική, κόντρα στην αποπολιτικοποίηση και αποϊδεολογικοποίηση των ζητημάτων, κόντρα στην «εκπαίδευση» των «από κάτω» ότι οι λύσεις βρίσκονται στους «από πάνω». Καμία ουσιαστική κοινωνική κατάκτηση δεν χαρίστηκε από «καλοσύνη». Τα εργασιακά δικαιώματα, η κοινωνική ασφάλιση, η δημόσια υγεία, η παιδεία, οι δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, ακόμη και το δικαίωμα ψήφου, κατακτήθηκαν μέσα από σκληρούς συλλογικούς αγώνες, απεργίες, εξεγέρσεις και συγκρούσεις. Η εξουσία δεν αυτοπεριορίζεται από ηθική ευαισθησία, αλλά από την «πειθώ» του αγώνα και της σύγκρουσης.

Οποιαδήποτε άλλη σκέψη συνιστά άρνηση της κοινωνικής εξέλιξης, όσο κι αν εμφανίζεται σαν «προοδευτική», «σύγχρονη» και «μοντέρνα» σκέψη. Η πολιτική «ενηλικίωση» και «ωριμότητα» μιας κοινωνίας περνά ακριβώς μέσα από τη ρήξη με αυτό το αφήγημα του «καλού ηγεμόνα». Εκεί αναδεικνύονται τα πραγματικά πρόσωπα και οι πραγματικές προσωπικότητες.